

RETFÆRDIGGØRELSE OG GENFØDSEL

CHARLES LEITER

INDHOLDSFORTEGNELSE

Anerkendelser

Forord

Indledning

Kapitel 1

Kapitel 2

Kapitel 3

Kapitel 4

Kapitel 5

Kapitel 6

Kapitel 7

Kapitel 8

Kapitel 9

Kapitel 10

Kapitel 11

Kapitel 12

Kapitel 13

Kapitel 14

Kapitel 15

Bilag:

- A. Genfødsel: Et resumé
- B. ”Kan ikke synde”
- C. Romerbrevet 7
- D. Alle velsignelser i Kristus
- E. Ofte stillede spørgsmål

ANERKENDELSER

Jeg vil gerne udtrykke min særlige taknemmelighed over for Paul Washer fra HeartCry Missionary Society for at have opmuntret og støttet udgivelsen af denne bog og over for Garrett Holthaus fra Kirksville, Missouri, for at have givet mange værdifulde forslag angående bogens indhold. Særlig tak skal også gives til mine mange korrekturlæsere for omhyggeligt at have arbejdet med at rette mine fejl og – mest af alle – til min kone, Mona, for med glæde at have læst hele manuskriptet op for mig under en tretten timer lang køretur fra Colorado og for at have foreslået en mængde meget nyttige ændringer.

FORORD

Der lader til at være en stor afgrund, som skiller den bibelske teolog og den kristne på kirkebænken. Mens teologen er i stand til at bestige et Mount Everest af guddommelig sandhed og blive transformeret af den, kommunikerer han ofte denne vision i et sprog, der overgår vores fatteevne. Derfor er vi overladt til den populære kristne litteraturs nåde, som ofte ikke er andet end hyggelige historier, pragmatisme og ren psykologi.

Kirken i nutidens Amerika har ikke brug for flere strategier, trin eller nøgler til det kristne liv. Kirken har brug for sandhed, og mere specifikt, den historiske kristendoms vigtige, fundamentale sandheder. I dette værk har pastor Charles Leiter gjort kirken en stor tjeneste, idet han har taget to af Skriftens mest betydningsfulde doktriner og to af de største mirakler i det kristne liv og forklaret dem i et simpelt sprog, uden at miste indhold.

Mens jeg gennemlæste denne bogs manuskript blev jeg forbløffet over dens enkelthed og dens rækkevidde. De vigtige doktriner, retfærdiggørelse og genfødsel, kan kun forstås ordentligt, hvis de sættes i forbindelse med troens andre betydelige doktriner – Guds hellige og retfærdige karakter, menneskeligt fordærv, forsoning, omvendelse, tro og helliggørelse for blot at nævne nogle få. Pastor Leiter har ikke kun givet os et afbalanceret syn på hver af disse doktriner, men har tilmed demonstreret, hvordan de sammenflettes og danner grundlaget for det kristne liv.

Særligt interessant for mig var fremstillingen af et ordentligt syn på genfødsel. I moderne evangelisation er denne dyrebare lære blevet reduceret til intet mindre end en menneskelig beslutning om at række hånden op, gå op ad kirkegulvet, eller bede en ”synderens bøn.” Som et resultat heraf tror flertallet af amerikanere, at de er blevet ”født på ny” (dvs. genfødt), selvom deres tanker, ord og handlinger fortsat er i modstrid med Guds natur og vilje. Pastor Leiter demonstrerer, at genfødsel er Guds overnaturlige værk, som bevirker, at synderens døde, fordærvede hjerte af sten erstattes af et hjerte, som både er villigt og i stand til at reagere overfor Gud i kærlighed og lydighed. For det andet beskæftiger pastor Leiter sig med Romerbrevet 6 og 7 på en logisk og konsekvent måde, som han kommunikerer til læseren med tydelig enkelhed. Vor broders synspunkter vedrørende disse to store kapitler har været en kilde til stor styrke, trøst og glæde for mig gennem årene på min egen pilgrimsvandring.

Jeg har læst denne bog mange gange, før den blev trykt. Jeg har haft stor gavn af dens lære og kan inderligt anbefale dens indhold. Må Guds Ånd oplyse dit hjerte og din forstand, så du ikke alene forstår de skriftsteder, som forklares heri, men at de må blive en realitet i dit liv.

Paul David Washer

INDLEDNING

”Vi var jo også selv engang uforstandige, u lydige og på afveje, vi lå under for alle mulige tilbøjeligheder og lyster; vi levede i ondskab og misundelse, vi var forhadte og hadede hinanden. Men da Guds, vor frelsers, godhed og kærlighed til mennesker blev åbenbaret, frelste han os, ikke fordi vi havde gjort retfærdige gerninger, men fordi han er barmhjertig; det gjorde han ved det bad, der genføder og fornyer ved Helligånden, som han i rigt mål udgød over os ved Jesus Kristus, vor frelser, for at vi, gjort retfærdige ved hans nåde, i håbet skulle blive arvinger til evigt liv.”
Titus 3:3-7

To store mirakler er placeret i hjertet af og i centrum af evangeliet. Det første er *retfærdiggørelse*, hvorigennem fordømte kriminelle gøres retfærdige set med en hellig, retfærdig dommers øjne. Det andet er *genfødsel*, hvorigennem onde, trælbundne og hadefulde syndere forvandles, så de elsker Gud og mennesker. Enten direkte eller indirekte dukker disse to mirakler op overalt i Det Nye Testamente. De er absolut fundamentale for en ordentlig forståelse af både *evangeliet* og det *kristne liv*. Dog er der selv blandt sande troende megen forvirring og uvidenhed angående disse dyrebare og sjæle-frigørende sandheder.

De følgende sider er et forsøg på at fremstille det grundlæggende om retfærdiggørelse og genfødsel i et klart, bibelsk lys. For at gøre dette må vi først overveje i kapitel 1, hvorfor det er, at alle mennesker så desperat behøver disse to guddommelige gerninger. Dette vil involvere en diskussion af både den objektive skyld og det indvendige fordærv, som skyldes synd.

Fordi alle mennesker er skyldige og fordærvede af synd, er der et stort moralsk dilemma, som står i vejen for menneskets frelse: Hvordan kan en retfærdig Gud retfærdiggøre uretfærdige syndere uden selv at blive uretfærdig? Kapitel 2 undersøger dette dilemma og den metode, med hvilken guddommelig visdom har løst det gennem personen Jesus Kristus og hans værk. I kapitel 3 undersøges karakteren af og kendetegnene ved retfærdiggørelse i lyset af syv sandheder om retfærdiggørelse, som er fremsat i Skriften.

Bibelen har en hel del at sige om genfødsel. I et forsøg på at opnå et klart billede af, hvad genfødsel er, vil vi undersøge ni bibelske beskrivelser af dette store mirakel i kapitlerne 4-13. Hver beskrivelse ser på samme herlige realitet fra en ny vinkel og oplyser samtidig forskellige facetter af den.

I kapitel 14 betragtes retfærdiggørelse og genfødsel i forhold til større kategorier af ”lov og nåde”, som fremstilles i Det Nye Testamente. Og endelig betragtes begge i det afsluttende kapitel som en del af en endnu større, overordnet virkelighed i form af vores væren ”i Kristus.” Kristendom er Kristus. *Enhver* åndelig velsignelse findes ”i Ham” – inklusive alle velsignelser af retfærdiggørelse og genfødsel – og *ingen* åndelig velsignelse eksisterer uden Ham.

Gennem denne bog er mange vigtige skriftsteder listet som fodnoter i bunden af hver side, som lettilgængelige referencer.

Charles Leiter

Kapitel 1

SYND – MENNESKETS ULTIMATIVE PROBLEM

For en at opnå en ordentlig forståelse af både retfærdiggørelse og genfødsel må vi begynde, hvor Bibelen gør det, nemlig med *synd*. Al synd flyder fra menneskets perverse ønske om at sætte sig selv i stedet for Gud – at være centrum og målet for alting og selv at ”kende”, hvad forskellen er på godt og ondt. ¹ Ifølge Titus 3:3-7 er mennesker i deres naturlige tilstand ”uforstandige, ulydige og på afveje, vi lå under for alle mulige tilbøjeligheder og lyster”. Deres liv er kendetegnet ved ”ondskab, misundelse og had.” Mens de er langt fra at erkende tingenes tilstand, forestiller fortabte mennesker sig, at de er ”gode nok på bunden”, medmindre Gud i sin nåde afslører deres formørkede hjerters sande tilstand for dem. *Synd er menneskeheds ultimative og eneste problem. Den er mit ultimative og eneste problem og dit ultimative og eneste problem.*

ET BIBELSK SYN PÅ SYND

Bibelen har en del at sige om synd. Hvis vi rigtigt skal forstå syndens sande natur, må vi lade lyset af denne bibelske åbenbaring oplyse vores formørkede sind og blødgøre vores forhærdede hjerter. Tænk blot over det! Ifølge Bibelen er synd –

FULDSTÆNDIG UNIVERSEL

Synden er fuldstændig universel for den menneskelige race. ”Vi flakkede alle om som får, vi vendte os hver sin vej.”² ”Der er ingen retfærdig, ikke en eneste. Der er ingen forstandig, ingen, der søger Gud. De er alle kommet på afveje, alle er fordærvede; ingen gør godt, ikke en eneste.”³ Du og jeg har måske ikke mødt hinanden, men én ting kan vi være sikre på, selv før vi er blevet introducerede – vi er begge syndere. Hver mand, hver kvinde og hvert barn på jordens overflade er, uanset hvor gammel eller hvor ung, en synder. Selv små børn er i stand til, når de får lov til at gå deres egne veje, at begå de mest udsøgte ondskabsfuldheder mod dyr og mod hinanden.

Race og nationalitet garanterer på samme måde ingen immunitet over for synd; de mest kultiverede nationer er mindst ligeså meget i stand til at begå folkemord som de mest barbariske. De ”civiliseredes” gaskamre er blot sofistikerede udgaver af de macheter udført af de ”uciviliserede”. Ej heller findes der noget sådant som en ”ædel barbar” eller en ”glad hedning”. Som en tidligere missionær sagde det, ”Jeg begav mig ud på missionsmarken for at afholde en slem Gud fra at sende gode mennesker i helvede. Da jeg ankom, opdagede jeg, at de var uhyrer af uretfærdighed”. Spørgsmålet er, om de havde en mulighed for at mishandle missionæren og afvise hans budskab – for uden den Hellige Ånds specielle virke er dette uden tvivl, hvad de vil gøre”.⁴

Synd er universel for den menneskelige race.

ALTGENNEMTRÆNGENDE

¹1. Mosebog 3:4-5

²Esajas 53:6

³Romerbrevet 3:10-12

⁴Mattæusevangeliet 22:1-6

Ikke blot er synden universel; den er altgennemtrængende. Ethvert aspekt af den menneskelige personlighed og den menneskelige eksistens er påvirket af den: sindet er gjort blindt. ”for dem, der ikke tror; deres tanker har denne verdens gud blindet, så de ikke ser...”¹ Viljen er korrumpet og uarbejdsdygtig. ”Herren så, at menneskenes ondskab var stor på jorden, og at alt, hvad de ville og planlagde dagen lang, kun var ondt”² ”Og dog vil I ikke komme til mig og få liv”³. ”Ingen kan komme til mig, hvis ikke Faderen, som har sendt mig, drager ham.”⁴ *Følelserne* er forstyrrede og perverterede. Nogle hjerter ulmer af konstant vrede og had; andre pines dag og nat af meningsløs frygt. Mange griner af ting, der burde få dem til at græde, mens andre bryder ud i tårer uden nogen synlig grund. Således er de dybe og altgennemtrængende forstyrrelser i menneskets personlighed forårsaget enten direkte eller indirekte af synd.

IRRATIONEL

Synden er irrationel. Mången en uvurderlig førstefødselsret er blevet byttet for en skål med suppe;⁵ Mången et ægteskab og familie smidt væk for en nats illegitim fornøjelse. For den midlertidige spænding ved ulovlig brug af narkotika er den højeste kompetence af den menneskelige hjerne rutinemæssigt og permanent ødelagt. Et øjebliks refleksion over synderne fra vor egen fortid er nok til at bekræfte, at *ingen af dem giver nogen som helst mening*. Sådan var vanviddet i den fortabte søns handlinger, at hans omvendelse involverede intet mindre end at ”komme til fornuft.”⁶
Der er ingen fornuftig synd.

BEDRAGERISK

Synden er bedragerisk. Bibelen taler om at være ”forhærdet ved syndens bedrag.”⁷ Som med alt bedrag er offeret ikke klar over sin bedragede tilstand. I samme stund som han tror, han er ”rig, har samlet til huse og mangler intet,” er han i virkeligheden ”elendig og ynkelig og fattig og blind og nøgen”!⁸ Han ”hævdede at være vis,” men er faktisk en ”tåbe.”⁹

FORHÆRDENDE

En af de mest frygtelige ting ved synd er dens evne til at forhærde den, der praktiserer den.¹⁰ Jo længere en mand går med synd, des mindre bekymrer synd ham. Ifølge Bibelen bliver mennesker ”brændemærket i deres samvittighed.”¹¹ Enhver synder tager sig selv i at begå synder, som han *engang* foragtede, og de synder, han *nu* foragter, vil han en dag tage sig selv i at begå. Det burde chokere os at huske på, at Adolf Hitler engang var en lille dreng, der legede med legetøj ligesom

¹2. Korintherbrev 4:4

²1. Mosebog 6:5

³Johannesevangeliet 5:40

⁴Johannesevangeliet 6:44

⁵Hebræerbrevet 12:16

⁶Lukasevangeliet 15:17

⁷Hebræerbrevet 3:13

⁸Johannes' Åbenbaring 3:17

⁹Romerbrevet 1:22

¹⁰Hebræerbrevet 3:13

¹¹1. Timotheusbrev 4:2

andre små drenge. Mennesket ved, hvor synden begynder, men ingen har nogensinde vidst, hvor den ender.

TRÆLBINDENDE

Synden træl binder dem, der praktiserer den. ”Enhver, som gør synden, er syndens træl.”¹ Ingen kan frikøbe sig selv eller undslippe syndens trældom. Synden ”hersker” over synderen og rider på hans ryg som en tyrann, indtil den til sidst fører ham ned i ødelæggelsens og dødens afgrund.² Hvis du ikke er kristen, har du en lænke rundt om din hals, som er langt værre end nogen fysisk lænke. Du er måske i stand til at holde op med en bestemt synd, men en anden synd vil med det samme tage dens plads – ofte er synden stolthed eller selvretfærdighed over, hvad du forestiller dig, du har udrettet, da du reformerede dig selv. Synden er trælbindende.

NEDVÆRDIGENDE

Synd får de mest ædle mænd og kvinder til at synke ned i skammens og degraderingens dybder. Den unge mand, som engang bar et fint jakkesæt og sad i en kontorstol af læder, ligger nu ubarberet i sit eget bræk som et resultat af synd. Den unge pige, som engang var ren og smuk og uskyldig, er nu billig og sensuel og beskidt – igen som følge af synd. Mænd og kvinder skabt i Guds billede, skabt til at drømme uødelige drømme og tænke evighedens lange tanker, er af synden reduceret til at krybe i skidtet som grise efter et stykke brød. Synden gjorde engle til dæmoner³; den gør mænd til ”umælende dyr.”⁴ Synden er nedværdigende.

BESMITTENDE

Sluttelig er synden besmittende.⁵ Synd er ikke en bagatel; synd er ikke ”sødt”; synd er ikke sjovt. Synden er særdeles *ond og pervers*; den er ”syndig ud over alle grænser.”⁶ *Al* synd er *forskruet og hæslig* og *modbydelig*. Vi burde blive chokerede over, hvor onde mennesker er, og hvor ufølsomme vi er blevet overfor den ondskab. Vi er *vant* til den! Den første baby, der nogensinde blev født, voksede op og myrdede sin egen bror.⁷ Og menneskehedens historie har lige siden været en lang strøm af konstant krigsførelse, begær, had, tortur, voldtægt, perversion, misbrug og brutalitet. Det er velsignet, at vi ikke kender detaljerne om de synder, som blev begået alene i går nat i vores egen by eller landsby. Sådan et kendskab ville være for besmittende at bære. Alligevel må vi se det faktum i øjnene, at verden ikke er som den er, fordi den har et par dårlige mennesker som Hitler; verden er som den er, fordi den består af massevis af mennesker som os! Der er *dyb ondskab* i hver eneste af os. Sommetider vil Gud bruge noget, som ser ud af ”lidt”, til at vise os den ondskab. For Augustin var det ikke så meget hans umoralske livsstil, men det kåde tyveri af pærer fra en nabos træ i sin ungdom – ikke på grund af sult, men for sportens skyld – som afslørede hans eget hjertes

¹Johannesevangeliet 8:34

²Romerbrevet 5:21

³Matthäusevangeliet 25:41

⁴2. Petersbrev 2:12; Judas' brev 1:10

⁵Markusevangeliet 7:20-23

⁶Romerbrevet 7:13

⁷1. Mosebog 4:8

fuldstændige fordærv for ham. Synd, blot for fornøjelsen af at handle ondt uden grund eller uden belønning, flyder indefra det menneskelige hjerte og besmitter os alle.

DE TO SIDER AF MENNESKETS SYND-PROBLEM

Synd er menneskeheden's ultimative og eneste problem. Men dette "synd-problem" har to adskilte aspekter – et indvendigt og et udvendigt.

DET INDVENDIGE PROBLEM – ET ONDT HJERTE

Ifølge Herren Jesus Kristus er mennesket *selv* korrump og modbydelig. "Det er det, som kommer ud af et menneske, der gør et menneske urent. For indefra, fra menneskenes hjerte, kommer de onde tanker, utugt, tyveri, mord, ægteskabsbrud, griskhed, ondskab, svig, umådehold, misundelse, bespottelse, hovmod, tåbelighed. Alt dette onde kommer indefra og gør et menneske urent."¹ Dette er ethvert menneskeligt hjertes tilstand, uden Kristus. Hvis en film med blot vore tidligere tanker, endside vore tidligere handlinger, blev vist på en stor skærm foran vores familie og bekendte, ville hver eneste af os løbe ud af rummet i skam. Enhver ikke-kristen er – i sin person – mere frastødende for en hellig Gud, end han nogensinde bliver i stand til at forstå.

Men menneskets problem med synd er endnu dybere end dette. Lad os antage, at synderen ved et mirakel kunne blive en anden person og aldrig synde igen resten af sit liv. *Han ville stadig med al sandsynlighed komme i helvede.* Seriemorderen som oprigtigt beslutter aldrig at slå ihjel igen må stadig betale for sine tidligere forbrydelser. Med andre ord har menneskets synd-problem en anden dimension foruden den indvendige. Mennesket har ikke alene et *dårligt hjerte*; han har også en *plettest straffeattest* i Guds lovs øjne.

DET UDVENDIGE PROBLEM – EN PLETTET STRAFFEATTEST

Enhver synder er på flugt fra retfærdighed. Uanset sit hjertes nuværende tilstand har han en *objektiv skyld* uden for sig selv i Guds lovs øjne. Han har måske ingen "skyldfølelse," men han *står* ikke desto mindre "skyldig" eller "fordømt." Alle hans *tidligere forbrydelser* råber på at få straffen for dem betalt og retfærdigheden ske fyldest. Dette råk er rodfæstet i selve Guds karakter og væsen, i Hans egenskaber af *retfærdighed* eller *fuldendthed*.

Det skyldes denne følelse af fuldendthed eller retfærdighed, at Gud dybt inde i det menneskelige hjerte har skrevet, at vi føler en umiddelbar moralsk vrede, når lovovertræderen for lov til at gå ustraffet. Hvorfor er det forkert for voldtægtsmorderen kun at få en bøde på ti dollars (halvtreds kroner)? Vi kan ikke *bevise*, at han fortjener mere, men vi *ved*, at han gør. Denne uundgåelige viden inden i os er mere fundamental og sikker end noget teoretisk "bevis." Den er noget fuldstændigt grundlæggende for den menneskelige forfatning – en afspejling af selve Guds natur.

Meget kunne siges om Guds egenskab af retfærdighed, specielt i denne tid, hvor hele konceptet, retfærdighed, lader til næsten at være gået tabt i samfundet i almindelighed. Der er tre basale grunde til, hvorfor en forbrydelse bør straffes: For det første, for at tilfredsstille retfærdigheden (dvs. fordi forbrydelser *fortjener* at blive straffet og *burde* blive straffet); for det andet, for samfundets skyld (dvs. for forebyggelse af yderligere forbrydelser); og for det tredje, for forbryderens eget bedste (dvs. for at få ham til at ændre sin levevis). Af disse tre er tilfredsstillelsen af retfærdigheden primær

¹Markusevangeliet 7:20-23

og grundlæggende for de to andre. Hvis straffen for en forbrydelse i sig selv ikke er *retfærdig* og *fortjent*, vil den hverken afværge fremtidige forbrydelser eller reformere lovovertræderen.

Nu til dags er den primære og grundlæggende grund for afstraffelse – tilfredsstillelsen af retfærdighed – blevet næsten fuldstændig holdt nede og afvist. Kun den anden og tredje grund forbliver, og rækkefølgen af disses vigtighed er blevet vendt om. ”Reformeringen” af gerningsmanden er nu primær, og fængsler kaldes ikke længere fængsler, men ”korrigerende anlæg.” Selv de, der stadig tror på, at forbrydelser skal straffes for samfundets skyld, fastholder, at mordere skal dømmes, ikke fordi de har myrdet, men blot for at undgå fremtidige mord. Sådant en filosofi er ond og forkert og baseret på den løgn, at mænd og kvinder ikke har det fulde ansvar for deres handlinger.

Det er ikke svært at forstå, hvordan tingenes tilstand er blevet sådan. Fordi mennesker selv vil være Gud,¹ hader de tanken om en suveræn Lovgiver, som de skal stå til regnskab for. De forsøger at undertrykke den uomtvistelige viden om, at Gud er overalt omkring dem og i dem,² og siger i stedet, at der ingen Gud er.³ Denne fornægtelse af Guds eksistens gør det lettere for dem at foregive, at der ikke findes noget sådant som rigtigt eller forkert. I stedet for at være skyldige syndere, bliver mænd og kvinder set som hjælpeløse ofre for omstændighederne. Med sådan en indstilling bliver straf som middel for at tilfredsstille retfærdighed utænkelig. Mennesket er frit til at gøre som det lyster, og står ikke til regnskab for nogen.

Men uanset, hvor meget mennesker end forsøger at undertrykke det, er der stadig en uudslettelig viden i det menneskelige hjerte om, at der findes *rigtigt* og *forkert*,⁴ at mennesker er *ansvarlige* for deres forseelser, og at synd *fortjener* at blive straffet.⁵ Dybt nede ved alle mennesker, at retfærdighedens vægtskåle *skal* være i balance i sidste ende.⁶ Hvis du ikke er kristen, og du læser disse linjer, er retfærdighedens vægtskåle meget *uligevægtige* i dit liv selv på nuværende tidspunkt, og du kan være *sikker* på – på basis af selve Guds væsen og karakter – at hvis du fortsætter i din nuværende tilstand, vil Han hverken slappe af eller lade sig formilde, *før du er i helvede*. Hele universets moralske indhold ville bryde sammen, hvis Han *ikke* sendte dig i helvede.

Det er i denne kontekst, at Bibelen taler om ”Guds vrede.” Guds vrede er ikke et midlertidigt tab af selvkontrol eller et følelsesmæssigt anfald. Det er Hans hellige, hvidglødende had til synd, Hans hellige naturs reaktion mod og afsky for alt, hvad der er ondt. Guds vrede er forbundet direkte med Hans retfærdighed. Den har at gøre med Hans retfærdige beslutning om at straffe enhver synd, for at skabe ligevægt i retfærdighedens vægtskåle og rette alle forseelser. Det er derfor Guds vrede ”bliver over” enhver ikke troende.⁷ Jo længere mennesker fortsætter i synd, des mere samler de sig ”vrede på vredens dag, da Guds retfærdige dom skal åbenbares.”⁸ Guds vrede *vil* i sidste ende blive ”udøst”; Han er en retfærdig dommer og *vil ikke* tillade, at synd for altid skal forblive ustraffet.

¹1. Mosebog 3:4-5

²Romerbrevet 1:18f

³Salme 10:4; 14:1; 53:1

⁴Romerbrevet 2:14-16

⁵Romerbrevet 1:32

⁶Apostlenes Gerninger 28:4

⁷Johannesevangeliet 3:36

⁸Romerbrevet 2:5

KAN MENNESKET VÆRE RETFÆRDIGT FOR GUD?

Det er her, vi møder den ene tænkelige, store forhindring for menneskets frelse: Hvordan kan en fuldstændig retfærdig og retskaffen dommer nogensinde retfærdiggøre (erklære retfærdig) en fuldstændig skyldig og fordømt forbryder? Hvordan kan noget menneske undslippe forbandelsen til helvede? Vi er blevet fortalt af Gud selv, at ”den, der frikender en skyldig, og den, der dømmer en uskyldig, vækker begge Herrens afsky.”¹ Lad os antage, at en far kommer hjem og finder sin familie myrdet. Efter en pinefuld jagt er han i stand til at pågribe morderen. Når forbryderen endelig står foran dommeren, viser han sig at være ubestrideligt skyldig i forbrydelsen. Men når tidspunktet for domfældelsen kommer, giver dommeren følgende erklæring: ”Denne mand har begået en frygtelig forbrydelse, men jeg er en meget kærlig dommer og vælger at erklære ham ikke skyldig. Faktisk erklærer jeg ham retfærdig i lovens øjne!” Sådan en dommer ville med rette blive betragtet som en lige så stor forbryder som lovbryderen! Han har ”frikendt en skyldig” og ”vækker Herrens afsky.”

Men hvis dette er sandt om selv menneskelig retfærdighed, hvor meget mere er det så ikke sandt om Guds retfærdighed? Hvordan kan de urene og skyldige sønner af Adam nogensinde håbe at stå foran Gud, universets retfærdige dommer? Hvordan kan Gud ”frikende en skyldig” uden at vække sin egen afsky? ”Den, der siger til en skyldig: »Du er uskyldig«, ham forbander folkeslagene, over ham nedkalder folkene vrede.”² Hvordan kan Gud sige til syndere som os, ”I er retfærdige,” uden at krænke sin egen karakter? Hvordan kan Gud nogensinde frelse os fra *sig selv* og sin egen retskaffenhed og retfærdighed?

Dette dilemma har skabt usigelig elendighed hos enhver skyldbevidst sjæl. Det var et forfærdeligt problem for patriarken Job. ”Hvordan kan et menneske være retfærdigt over for Gud? Vil det føre sag mod ham, kan det ikke gendrive én ud af tusind anklager.”³ ”Hvordan kan et menneske være uden skyld, en kvindefødt være retfærdig? Når Gud ikke engang kan stole på sine hellige, og himlen ikke er ren i hans øjne, hvor meget mindre da et afskyeligt og fordærvet menneske, der drikker uret, som var det vand!”⁴ ”Hvordan kan et menneske være retfærdigt over for Gud? Hvordan kan en kvindefødt være uden skyld? Selv månen lyser ikke klart, og stjernerne er ikke rene i hans øjne, hvor meget mindre da mennesket, den maddike, menneskebarnet, den orm?”⁵

Ingen føler styrken af dette dilemma mere end den angrende synder. Han ved, at han *fortjener* at komme i helvede. I den menneskelige regerings verden har kriminelle faktisk ofte overgivet sig selv til myndighederne for, at retfærdigheden kunne ske fyldest, frem for at leve med deres ubærlige skyldfølelse længere! Angrende syndere ved, at de *fortjener* at blive straffet, og at det ikke ville være *rigtigt* for dem ikke at blive det. De ved, at Gud *ikke* bare kan ”fejle deres synder ind under gulvtæppet” og glemme dem. Derfor er deres hjertes råb, ”Hvordan kan en retfærdig Gud nogensinde tilsmile *mig*? Hvordan kan denne *byrde af skyld* blive fjernet? Hvordan kan Gud udtale en *velsignelse* over *mig*? Hvordan kan en mand som *mig* være *ret* foran Gud!”

TILREGNELSE

¹Ordsprogenes Bog 17:15

²Ordsprogenes Bog 24:24

³Job 9:2-3

⁴Job 15:14-16

⁵Job 25:4-6

Der er kun ét svar på dette dilemma. Nogen må *betale* for synderens synder. Retfærdigheden må tilfredsstilles. Enten vil den blive tilfredsstillet ved synderens egen lidelse for evigt i helvede, eller også må den blive tilfredsstillet af nogen på synderens vegne.

Vidunder over alle vidundere! Denne ”Nogen” er kommet! Herren Jesus Kristus ”*bar* på sit legeme selv *vore synder* op på korset.”¹ ”Men det var *vore* sygdomme, han tog, det var *vore* lidelser, han bar; og vi regnede ham for en, der var ramt, slået og plaget af Gud. Men han blev gennemboret for *vore* overtrædelser og knust for *vore* synder. Han blev straffet, for at *vi* kunne få fred, ved *hans* sår blev vi helbredt.”²

Hvordan finder denne fantastiske transaktion sted? For at forstå det er vi nødt til at forstå det lille ord ”tilregne.” Det er oversat på forskellig vis til ”opregne”, ”pålægge”, ”godtgøre” og ”tilregne.” Vi kan få en fornemmelse af, hvad det betyder, ved at se på en passage fra Paulus’ brev til Filemon angående hjemvendelsen af hans slave Onesimos: ”Så sandt du regner mig for en trosfælle, så tag imod ham, som var det mig selv. Har han gjort dig nogen uret eller skylder dig noget, så skriv det på min regning!”³ Her giver Paulus Filemon instrukser om at ”skrive det på hans regning” [bogstaveligt: tilregne] enhver gæld, Onesimos end måtte skyldte Filemon. Dette var i virkeligheden slet ikke Paulus’ gæld, men Paulus tog det velvilligt *som sin gæld*, og det blev skrevet på hans regning!

Nu bruges det selv samme ord og de associerede begreber i forbindelse med synd. For eksempel siger Bibelen, at ”vel fandtes der synd i verden før loven, men synd kan ikke opregnes (”skrives på vores regning”), når der ikke er nogen lov.”⁴ Igen i Romerbrevet 4 siger Paulus, ”Den derimod, der ikke arbejder, men tror på ham, som gør den ugudelige retfærdig, ham regnes hans tro til retfærdighed. Sådan priser David også det menneske saligt, som Gud tilregner retfærdighed uden gerninger: Lykkelige de, hvis overtrædelser er tilgivet, og hvis synder er blevet skjult; lykkeligt det menneske, som Herren ikke tilregner synd.”⁵ ”Glorværdig transaktion! Vore synder bliver ikke tilregnet *os*, fordi de *er blevet* tilregnet *Kristus*, som *ved at acceptere dem, som havde de været hans egen gæld*, fuldt ud har betalt for dem!

Vi ser den selv samme realitet i Det Gamle Testaments koncept, ”at bære synd.” På den store Forsoningsdag blev to bukke ofret – en udgød sit blod for at sone synder,⁶ og den anden (levende) buk bar disse synder ud i ødemarken⁷: ”Derefter skal Aron føre den buk frem, som loddet for Herren falder på, og bringe den som syndoffer. Den buk, som loddet for Azazel falder på, skal blive i live for Herrens ansigt, for at Aron kan skaffe soning med den ved at sende den ud i ørkenen til Azazel.”⁸ Her bruger Gud to syndebukke for at lære os én sandhed angående Jesu Kristi sonoffergerning. På den ene side dør han *for vore synder*, og på den anden side – som et resultat af denne død – bærer han *en gang for alle vore synder væk* fra Guds nærvær.

Bemærk den herlige realitet, tilregnelsen udgør her! ”Aron skal lægge begge sine hænder på den levende buks hoved, og han skal bekende al israelitternes synd over den, alle deres overtrædelser og synder; *dem skal han lægge på hovedet af bukken* og derpå sende den ud i ørkenen med en mand, der står rede. Bukken skal *bære alle deres synder* ud i ødemarken, og manden skal slippe den løs i ørkenen.”⁹ Spørgsmålet, som hver af os må stille sig selv, er dette: ”Har jeg nogensinde lagt troens hånd på Herren Jesus Kristus og lagt mine synder på Ham, så han kunne bære dem ud i ødemarken?”

¹1. Petersbrev 2:24

²Esajas’ Bog 53:4-5

³Filemonbrevet 17-18

⁴Romerbrevet 5:13

⁵Romerbrevet 4:5-8

⁶3. Mosebog 16:15

⁷3. Mosebog 16:22

⁸3. Mosebog 16:9-10

⁹3. Mosebog 16:21-22

*End ikke offerdyrs blod,
Slaget på jødiske altre,
Kunne give den skyldige samvittighed fred,
Eller stænkene bortvaske.*

*Men Kristus, det himmelske Lam,
Fører al vor synd bort,
Et offer af ædelt navn
Og fyldigere blod end de.*

*Min tro vil lægge sin hånd
På dette Dit kære hoved
Mens som en angrende jeg stå
Og der bekende min synd.*

Isaac Watts

En stedfortræder er død i vort sted! ”Vi flakkede alle om som får, vi vendte os hver sin vej; men Herren lod al vor skyld ramme ham.”¹ Det er *sådan* en *retfærdig* Gud kan *retfærdiggøre* livslange forbrydere i sin himmelske retssal. Han åbner vores bog og ser, at vores gæld er blevet tilregnet hans elskede søn. Ydermere ser han, at gælden faktisk er blevet *betalt fuldt ud* af ham. Halleluja! Gud har i sin store kærlighed² banet en vej for at frelse os fra ham selv og hans egen retfærdighed! Han har gjort således ved at give sin enbårne søn at dø i vores sted.

EVANGELIETS HJERTE

Disse realiteter udgør selve evangeliets hjerte. De udlægges af apostlen Paulus i Romerbrevet 3:21-26, en noget kompleks passage, som forklares, når vi forstår betydningen af tilregnelser diskuteres ovenfor:

”Men nu er Guds retfærdighed åbenbaret uden lov, bevidnet af loven og profeterne, Guds retfærdighed ved tro på Jesus Kristus for alle, som tror. Der er ingen forskel; for alle har syndet og har mistet herligheden fra Gud, og ufortjent gøres de retfærdige af hans nåde ved forløsningen i Kristus Jesus. Ham gjorde Gud ved hans blod til et sonoffer ved troen for at vise sin retfærdighed, fordi han havde ladet de tidligere synder ustraffede, dengang han bar over med dem, for i den tid, der nu er inde, at vise sin retfærdighed, så han selv er retfærdig og gør den retfærdig, som tror på Jesus.”

Her deklarerer Paulus, at Kristus døde for at betale gælden for vore synder således, at Gud kunne ”retfærdiggøre” syndere og samtidig forblive ”retfærdig” selv. Gennem hele Det Gamle Testamente blev synder mere eller mindre ”forbigået,” mens betalingen af deres skyld blev udsat år efter år, indtil Lammet skulle komme, hvis død i sandhed kunne fjerne dem.³ Gennem al den tid så det ud, som om Gud var uretfærdig, siden han retfærdiggjorde mænd (som Abraham og David), uden at retfærdigheden blev fuldstændigt tilfredsstillende. Derfor var det nødvendigt, at Kristus skulle dø ”offentligt” og åbenlyst for alle demonstrere Guds retfærdighed, ved at stille fuld tilfredshed for synd på korset. På den måde døde Kristus ikke kun for at retfærdiggøre mennesker, men for at

¹Esajas' bog 53:6

²Johannesevangeliet 3:16; 1. Johannesbrev 4:9-10

³Hebræerbrevet 9:15

retfærdiggøre Gud! Hans død på korset gav oprejsning for og demonstrerede Guds absolutte retfærdighed i at retfærdiggøre sit folk. Som et ”sonoffer” (dvs. et harme-fjernende offer) for vore synder tilbageviser Kristus Guds retslige vrede fra os. Vi gøres ”uførtjent retfærdige” (retfærdiggørelse er fuldstændig *gratis* for os) ” *ved forløsningen i Kristus Jesus* ” (retfærdiggørelse er meget *dyr* for Gud). Vi er gjort retfærdige ved at modtage ”retfærdighedens overvældende nåde og gave”¹ ”Guds retfærdighed ved tro på Jesus Kristus for alle, som tror.”²

Bærer du stadig byrden af synd og skyld? Er du stadig under Guds vrede? ”Se, dér er Guds lam, som bærer verdens synd!”³ Der er en ”kilde, som skal rense for synd og urenhed.”⁴ ”Jesu, hans søns, blod renser os for al synd.”⁵ Uanset hvor store dine synder end må være, er de intet sammenlignet med den uendelige værdi af Kristi blod!⁶ ”Blev synden større, er nåden blevet så meget desto større.”⁷ Kom til ham! Han inviterer og befaler dig at komme; du behøver ikke at frygte at være anmassende ved at komme: ” Den, der tørster, skal komme, og den, der vil, skal få livets vand for intet.”⁸ Kom til ham! *Få* livets vand! Kast dine synder på ham og stol på ham som din syndbærer. ”Tro på Herren Jesus, så skal du og dit hus blive frelst.”⁹

¹Romerbrevet 5:17

²Romerbrevet 3:22

³Johannesevangeliet 1:29

⁴Zakarias' Bog 13:1

⁵1. Johannesbrev 1:7

⁶1. Petersbrev 1:18-19; Apostlenes Gerninger 20:28

⁷Romerbrevet 5:20

⁸Johannes Åbenbaring 22:17; Matthæusevangeliet 11:28

⁹Apostlenes Gerninger 16:31

RETFÆRDIGGØRELSEN – DENS KENDETEGN

”Men det var vore sygdomme, han tog, det var vore lidelser, han bar; og vi regnede ham for en, der var ramt, slået og plaget af Gud. Men han blev gennemboret for vore overtrædelser og knust for vore synder. Han blev straffet, for at vi kunne få fred, ved hans sår blev vi helbredt. Vi flakkede alle om som får, vi vendte os hver sin vej; men Herren lod al vor skyld ramme ham.” Esajas Bog 53:4-6

Vi har set, at menneskets største problem er *synd*. Men dette synd-problem har to aspekter: den første er indvendig – mennesket har et ondt hjerte. Den anden er udvendig – mennesket har en plettet straffeattest. For at sige det på en anden måde: For enhver ikke-kristen, både *besmitter* (dette har at gøre med *hvem han er*) og *fordømmer* synden ham (dette har at gøre med *hvad han har gjort*). På den ene side regerer syndens *magt* inden i ham; på den anden side råber syndens *straf* på hans død. Og selv hvis han ikke var *ude af stand til* at frigøre sig selv fra syndens magt, ville hans stadig være *uden håb* på grund af syndens straf. Det er kun, når en mand begynder at se disse forfærdelige kendsgerninger, at navnet ”Jesus” betyder noget for ham. ”Du skal give ham navnet Jesus [”Jehova er frelse”]; for han skal frelse sit folk fra deres synder.”¹ Herren Jesus Kristus frelser sit folk *fra* deres synder – både fra *straffen* for deres synder og fra deres synders *magt*. Han gør det første ved retfærdiggørelse og det sidste i helliggørelse.

I kapitel to begyndte vi at gøre os overvejelser vedrørende retfærdiggørelse: Hvordan kan mennesket blive ”ret” overfor Gud? Det er dette dilemma, som har naget mænd gennem historien. Det fik Martin Luther til at kravle på sine knæ op ad trapperne til det såkaldte *Scala Sancta* i Rom, og det fik munke til at gå med skørter af hår indlejret med fiskekroge i et forsøg på at betale for deres synd. Den dag i dag får det de indfødte på South Sea Islands til at ofre kyllinger og stænke deres blod for deres guder. I mere ”civiliserede” lande nøjes mange med ”at gå i kirke” eller gøre andre former for ”gode gerninger” for at berolige deres skyldbevidste samvittigheder. Og alle vegne forsøger mennesker at ”retfærdiggøre” sig selv ved at rationalisere eller undskylde deres onde gerninger.

Hvordan kan en mand være på ret fod med Gud? Der er kun ét svar: En mand kan være på ret fod med Gud *kun* gennem Jesu Kristi liv og død på hans vegne. ”På sit legeme bar han selv vore synder op på korset.”² ”Ham, der ikke kendte til synd, har han gjort til synd for os, for at vi kunne blive Guds retfærdighed i ham.”³ Kristus alene kan bringe os på ret fod med Gud.⁴ I dette kapitel vil vi berøre syv sandheder, som Skriften lærer os angående dette store tema.

¹Matthæusevangeliet 1:21

²1. Peters Brev 2:24

³2. Korintherbrev 5:21

⁴Johannesevangeliet 14:6; 1. Timoteus Brev 2:5-6

RETFÆRDIGGØRELSE ER BASERET PÅ JESU BLOD

”Så meget mere skal vi, der nu er blevet gjort retfærdige i kraft af hans blod, ved ham frelses fra vreden.”¹ ”Jesu, hans søns, blod renser os for al synd.”² Hvad betyder det, at retfærdiggørelse er baseret på Jesu blod? Det betyder, at retfærdiggørelse sker på basis af en betalt løsesum; det sker på basis af tilfredsstillelsen af retfærdigheden. Med andre ord, når Gud ”retfærdiggør” en person, ser han ikke på personen selv. Derimod ser han på Kristi blod. Vi er ”retfærdiggjort ved hans blod”! Gud gør ikke et menneske retfærdigt på basis af noget som helst i det menneske. I særdeleshed er det ikke fordi mennesket er – på nogen måde, i nogen form eller facon – gudfrygtig, at Gud retfærdiggør ham. I Romerbrevet 4:5 fortælles vi specifikt, at Gud ”gør den ugudelige retfærdig”! Disse er i sandhed fantastiske og vidunderlige ord. Føler du dig uværdig til at blive retfærdiggjort? Det er du! Alting ved dig råber i stedet på din forbandelse. Bortset fra Kristi blod og retfærdighed har du intet håb.

Der er intet i mennesket, der får Gud til at retfærdiggøre ham, heller ikke hans omvendelse og tro. Omvendelse betaler ikke for synd. En forbryders anger over sine forbrydelser tilfredsstiller ikke lovens retfærdige krav. Tro betaler heller ikke for synd! Kun Jesu blod kan betale for synd! Retfærdiggørelse er baseret på Kristi blod.

*Kunne min ildhu ej hvile kende
kunne mine tårer for evigt flyde
Intet for synd kunne sone;
Du kan frelse og du alene
Augustus Toplady*

Dette forklarer, hvorfor en person kan have en meget svag tro og stadig være retfærdiggjort. Forestil dig to broer, der krydser en afgrund: Den ene er meget svag og upålidelig; den anden er meget stærk. En mand kan vel have en meget *stærk* tro på den *svage* bro og tillidsfuldt træde ud på den. Hans stærke tro vil ikke forhindre ham i at falde i døden. På den anden side kan en mand vel have en meget *svag* tro på den *stærke* bro og kun med nød og næppe og med frygt og bæven formå at fortsætte ud på den. *Broen vil bære ham sikkert* uanset hans svage tro. Alt, hvad der er nødvendigt for ham, er at have nok tro til at få ham ud på broen! Da nogen fortalte Hudson Taylor, at han måtte være en mand med en stærk tro, svarede han: ”Nej, Jeg er en mand med en meget lille tro på en meget stor Gud.”

Da Dødens Engel passerede gennem Egypten på Påskenatten, så Gud kun efter én ting – blodet på dørstolperne. ”Når jeg ser *blodet*, går jeg forbi jer”³ Dem, der befandt sig inde i huset, kan vel have været fulde af frygt og bæven, men det gjorde ingen forskel, så længe blodet var blevet påført.

I sin selvbiografi *Set og Hørt* fortæller den omrejsende skotske evangelist James McKendrick om den herlige omvendelse af George Mayes, kendt i miles omkreds som den mest skandaløse synder i sit distrikt. Da McKendrick et stykke tid senere vendte tilbage til området, hvor Mayes levede, fandt han ham dog i en urolig sjælstilstand. ”*Jeg lader ikke til at føle som jeg gjorde,*” beklagede George sig. ”George” sagde McKendrick, ” hvis du havde en shilling i din lomme og følte dig vidunderligt lykkelig, ville den shilling være femten pence værd, fordi du følte dig lykkelig?” ”*Nej*” sagde George. ”Nå, hvor meget ville den være værd?” ”*Blot tolv pence,*” svarede han. ”Og antag, hvis du var ulykkelig og havde en shilling i din lomme ville den kun være ni pence værd, fordi du var ulykkelig?” Igen svarede George ”*Nej*” ”Hvor meget så?” spurgte McKendrick. ”*Blot tolv pence,*” sagde George. ”Nå, men ser du, at din glæde ikke lægger noget til værdien af

¹Romerbrevet 5:9

²1. Johannesbrev 1:7

³2. Mosebog 12:13

shillingen, eller at din elendighed trækker noget fra dens værdi, og at den er tolv pence værd uanset, hvordan du føler?” ”Ja, og det er, hvad jeg tror,” svarede George. ”Så fortæl mig – er det dine glade følelser eller Kristi blod, der fjerner dine synder?” ”Åh, det er Kristi blod,” svarede George. ”Så, kan du da ikke se, at når du er lykkelig, er du ikke mere sikker, og når du er ulykkelig, at du ikke er mindre sikker? Det er Kristi blod, der fjerner dine synder, og sikrer dig, og bevarer dig i sikkerhed hele året rundt,” sluttede McKendrick. Til dette kan vi blot sige ”Halleluja!”

*Jeg hører kærlighedens ord,
Jeg kaster et blik på blodet,
Jeg ser det mægtige offer,
Og jeg har fred med Gud.
Det er evig fred!*

*Sikker som Jehovas navn;
Det er stabilt som hans urokkelige trone,
I al evighed den samme.
Skyerne kan gå og komme,*

*Og storme kan feje over min himmel –
Dette blod-forseglede venskab forandres ikke;
Korset er evigt nær.
Horatius Bonar*

Kristne, leder du efter selvtillid *indeni*? Du vil aldrig få det! Selv ikke de massive skibsankre vil være til nogen nytte, hvis de er smidt ned i lastrummet. De må kastes ud uden for skibet! Kast dit anker på Jesus Kristus! Sæt al din lid til ham! Hans retfærdighed alene er din tillid og dit håb.

AT RETFÆRDIGGØRE BETYDER AT ERKLÆRE RETFÆRDIG

”At retfærdiggøre” betyder ”at erklære retfærdig”; det betyder ikke ”at gøre retfærdig.” Når Gud retfærdiggør os, *erklærer* han, at noget er sandt om os ”på ydersiden” (dvs. objektivt set); han erklærer, at vi er retfærdige (”rette”) ifølge hans lov. Retfærdiggørelse gør os ikke gode på indersiden. (Gud *gør* os gode på indersiden, men det har at gøre med genfødsel – det nye menneske er ”skabt i Guds billede med sandhedens retfærdighed og fromhed.”¹) Retfærdiggørelsen er derimod et *udsagn* (en erklæring) om, hvor vi står i forhold til Guds lov.

Det faktum, at retfærdiggørelse er en erklæring angående vores situation, gøres klart af det faktum, at det modsatte af at ”retfærdiggøre” er at ”fordømme”: ”Hvem vil anklage Guds udvalgte? Gud gør retfærdig. Hvem vil fordømme?”² Når en dommer ”fordømmer” en mand, ændrer han ikke, hvad manden er indvendigt, men bringer i stedet ”en sigtelse mod ham.” Han erklærer ham *skyldig* i lovens øjne. Ligeså når en dommer ”retfærdiggør” en mand, ændrer han ikke, hvad manden er indvendigt, men erklærer ham *ret* i lovens øjne.

RETFÆRDIGGØRELSE HAR INGEN GRADER ELLER INDELINGER

¹Efeserbrevet 4:24

²Romerbrevet 8:33-34

En mand er enten 100 % retfærdig, eller han er fordømt. Hvis en morder sigtet for syv dobbelt mord og kun dømmes for ét, er han stadig en fordømt mand! Læser, hvis du har blot *en enkelt synd*, som du selv skal betale for, vil du være i helvede for evigt! For den kristne er der *ingen* fordømmelse. *Ingen* overhovedet! ”Så er der da nu ingen fordømmelse for dem, som er i Kristus Jesus.”¹ Hvis du tilhører Kristus, er du 100 % retfærdiggjort i ham; der er *nul* fordømmelse for dig. Og den retfærdighed, du har i synet af Guds lov, er ikke blot en god én; det er Kristi retfærdighed; det er ”Guds retfærdighed!” ”Ham, der ikke kendte til synd, har han gjort til synd for os, for at vi kunne blive Guds retfærdighed i ham.”² Retfærdiggørelse har ingen grader! O, kristne, hold fast ved denne sandhed! Djævelen vil forsøge at få dig til at tro, at du mindst er *bare en lille smule* fordømt i synet af Guds lov. Det er du ikke! Vidunder over vidundere! Apostlen Paulus kendte Gud bedre end vi gør, men han var ikke *et hak* mere retfærdiggjort end vi er! Selv ikke *Herren Jesus selv* var mere retfærdiggjort end vi er, for selve hans retfærdighed er vores! Vores retfærdiggørelse er *perfekt og absolut*.

*Jesus, dit blod og din retfærdighed
Min skønhed er, min glørværdige dragt;
Midt i flammende verdener, i disse klædt,
Skal jeg med glæde løfte mit hoved*

*På denne pletfri kåbe det samme vises
Når ødelagt natur synker med årene
Ingen tid kan ændre dens glørværdige skær
Kristi kappe er for altid ny.*

RETFÆRDIGGØRELSE ER MERE END BENÅDNING

I mange regeringer har præsidenten eller guvernøren magten til at benåde forbrydere. Dette er kendt som ”udøvende mildhed.” Præsidenter er blevet kendt for at benåde tidligere præsidenter, og statslige guvernører er blevet kendt for at benåde alle forbrydere på dødsgangen som deres sidste gerning i embedet. Nogle spørgsmål opstår: ”Da disse mænd blev benådet, *blev deres forbrydelser da betalt for?* Svaret er – Nej! ”*Blev lovens domsafsigelse udført?*” Igen – Nej! ”*Blev retfærdigheden tilfredsstillet?*” Nej! Alle disse negative resultater er følger af det faktum, at benådning ikke sker på basis af betaling for synd. Benådning lader så at sige forbryderen ”slippe ud af kniben.” Lovens dom bliver aldrig udført. *Benådning er en autoritær handling af en guvernør.*

Modsat er *retfærdiggørelse en erklæring fra en dommer*, og den bygger på retfærdighed. Kristne, når Gud retfærdiggør dig, lader han dig ikke ”slippe ud af kniben” med alle dine synder hængende i luften. Han *lader ikke som om*, at dine synder er blevet betalt for. Derimod, *ser* han, at dine synder *virkelig er* blevet betalt for af Kristus, og han afsiger en erklæring baseret på det faktum. Han afsiger en erklæring om, hvordan tingene *virkelig er*. Hvis dette ikke var sandt, er der ingen måde, hvorpå nogen troende kunne løfte sit hoved. Tænk på Carol Everett, tidligere læge på en abortklinik, som var ansvarlig for titusinder af dødsfald. Tænk på David Berkowitz, den tidligere ”Søn af Sam” seriemorder, nu en, der tror på Kristus. Tænk på dig selv!

Den eneste måde, hvorpå en angrende synder kan *holde hovedet løftet* er ved, at han ved, at hans synder faktisk er blevet betalt for! Hvis han troede, at han kun var blevet ”sluppet ud af kniben,” ville den angrende synder hellere tilfredsstille retfærdigheden i helvede end leve med skylden for sine tidligere forbrydelser. Kære kristen, du kan vel have nogle forfærdelige minder fra din syndige

¹Romerbrevet 8:1

²2. Korintherbrev 5:21

fortid, men du kan være sikker på dette: disse synder hænger ikke længere i luften. *De er lagt ned...* på Herren Jesus Kristus!¹ Og han har *faktisk* betalt for dem! Han *bar* dine synder på sin egen krop på korset.²

RETFÆRDIGGØRELSE ER BÅDE POSITIV OG NEGATIV

Retfærdiggørelse er både positiv og negativ. Vi ser denne sandhed tydeligt fremstilet i Romerbrevet 4:6-8:

”Sådan priser David også det menneske saligt, som Gud tilregner retfærdighed uden gerninger: Lykkelige de, hvis overtrædelser er tilgivet, og hvis synder er blevet skjult; lykkeligt det menneske, som Herren ikke tilregner synd.”

Først og fremmest er der den *negative* side af retfærdiggørelsen: Gud ”tilregner os *ikke*” vore synder. Vore synder er blevet ”skjult”, og han ”tilregner” os dem ikke. (v. 7-8) Gud kan udelukkende gøre dette, fordi gælden for vores synd blev tilregnet Kristus og betalt af ham. Vi lærer fra Herren Jesu Kristi lære, at synd (på nogle måder) med rette kan sammenlignes med pengemæssig gæld: ”Forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyldnere.”³ Enhver af os skylder Guds retfærdighed en *meget* stor gæld. Hvor stor er den gæld? I Matthæusevangeliet kapitel atten fortæller Jesus en lignelse og sammenligner vores gæld til Gud med den gæld, en mand havde, som skyldte sin konge titusind talenter. Dette svarer til 164000 års arbejde for en almindelig arbejder, uden at holde fri en eneste søndag eller helligdag! Vores gæld til Guds retfærdighed er i sandhed *meget* stor, men Kristus betaler den gæld for sit folk på korset. Dette tager os tilbage til nul; vi har ingen gæld, men på samme tid har vi ingen penge i banken.

Men der er også en *positiv* side af retfærdiggørelse: Gud placerer sin ”velsignelse” på os ved at ”tilregne os retfærdighed.” (v. 6) Med andre ord betaler Kristus ikke kun vores gæld, han sætter også en stor formue i banken for os. Som en mand udarbejder han ved sin perfekte lydighed en positiv retfærdighed i Guds øjne, som sættes ind på vores konto. Kristus tog sin plads som den ”sidste Adam”⁴ og lykkedes præcis, hvor den første Adam fejlede: ”For ligesom de mange blev syndere ved det ene menneskes *ulydighed*, sådan skal også de mange blive retfærdige ved én enestes *lydighed*.”⁵

For at forstå betydningen af dette må vi huske på, at loven både har en positiv og en negativ side. På den ene side truer loven med, at ”den, der synder, skal dø!”⁶ Men på den anden side lover loven, at ”den, der *holder* budene, skal *leve* ved dem.”⁷ Løftet om liv havde en *midlertidig* anvendelse for jøderne – så længe de adlød moselovens ydre forskrifter, ville de ”leve” i det land, Gud havde givet dem. Men løftet har også en dybere mening – den har ikke kun at gøre med ”liv i landet,” men med *evigt* liv. Herren Jesus gjorde dette klart ved mere end én lejlighed: ”Da rejste en lovkyndig sig og ville sætte Jesus på prøve og spurgte ham: ’Mester, hvad skal jeg gøre for at arve evigt liv?’ Han sagde til ham: ’Hvad står der i loven? Hvad læser du dér?’ Manden svarede: ’Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele din styrke og af hele dit sind, og din næste som dig selv.’ Jesus sagde: ’Du har svaret rigtigt. Gør det, så skal du leve.’”⁸

¹Esajas' bog 53:6

²1. Petersbrev 2:24

³Matthæusevangeliet 6:12

⁴1. Korintherbrev 15:45

⁵Romerbrevet 5:19

⁶Ezekiels Bog 18:4

⁷Galaterbrevet 3:12; 3. Mosebog 18:4

⁸Lukasevangeliet 10:25-28 (sammenlign med 3. Mosebog 18:4)

Ligeså, da ”den rige unge mand” spurgte Jesus: ”Mester, hvad godt skal jeg gøre for at få evigt liv?” Hans svar var: ”Vil du gå ind til livet, så hold budene!”⁹ Dette betyder, at de, som på perfekt vis overholder loven, kan *optjene* eller *fortjene* evigt *liv* ved at udarbejde deres egen retfærdighed i lovens øjne.¹⁰ ”Om den retfærdighed, som kommer af loven, skriver Moses: ’Det menneske, der holder budene, skal *leve* ved dem.’”¹¹ Kun én person i menneskehedens historie har nogensinde gjort dette; alle andre har mislykkedes totalt. Herren Jesus Kristus har alene ”opfyldt al retfærdighed.”¹² Han betalte ikke kun for vore synder; Han levede et liv i perfekt retfærdighed, hvilket tilregnes os, og idet vi har modtaget hans *retfærdighed* som ”gave,” er vi berettiget til *livet*!¹³ Ikke blot faldt forbandelsen, vi fortjener, på ham, men velsignelsen, han fortjener, faldt på os.

Paulus udtrykker både de positive og negative resultater af retfærdiggørelsen i Romerbrevet 5:1-2: ”Da vi nu er blevet gjort retfærdige af tro, *har vi fred med Gud* ved vor Herre Jesus Kristus... og *vi er stolte af håbet om Guds herlighed.*” Det første resultat af retfærdiggørelsen er negativt: Vi er ikke længere under en forbandelse. *Vi har fred med Gud* - ikke kun fred fra vores side, men fred fra Guds side. Når en kriminel smider sin pistol og overgiver sig, gør politimanden, der følger efter ham, ikke det samme. Han holder sit våben pegende mod den skyldige, indtil han er sikkert fængslet, og retfærdigheden i sidste ende er blevet tilfredsstillet. Først da sænker han sit våben. Det herlige ved retfærdiggørelsen er, at Gud ikke længere er vores fjende – retfærdighedens krav er blevet mødt, der er blevet betalt for vore synder, og Gud har hun ”sænket sit våben” hvad os angår. *Han har fred med os!*

Det andet resultat af retfærdiggørelsen er positivt: *Vi kan være stolte lige nu af håbet* (sikker forventning) *om Guds herlighed* (himlen). Ikke blot er vi ikke længere under en forbandelse; vi *har evigt liv* – lige nu. Evigt liv er ikke noget, vi *måske* får en dag, men en nuværende besiddelse. ”Sandelig, sandelig siger jeg jer: Den, der hører mit ord og tror ham, som har sendt mig, har evigt liv og kommer ikke for dommen, men er gået over fra døden til livet.”⁶ Ære være Gud! Velsignelsen, som Kristus *tjente*, er blevet *givet* til os.

RETFÆRDIGGØRELSE ER ÉN GANG FOR ALLE

”Da vi nu *er blevet* gjort retfærdige af tro, har vi fred med Gud.”⁷ Retfærdiggørelsen er en én-gang-for-alle, allerede fuldført begivenhed med resultater, der varer evigt. En mand er ikke først retfærdiggjort, siden fordømt og dernæst retfærdiggjort forfra igen. Retfærdiggørelsen er én gang for altid. Dette betyder, at *retfærdiggørelsen sætter os i et nyt forhold, en ny status eller position med Gud.* ”Da vi nu *er blevet* gjort retfærdige... har vi i troen fået adgang til den nåde, som vi står i.”⁸ Kristne står i en helt ny position, og den position er *i nåde*.

Miraklet *retfærdiggørelse én-gang-for-alle* og vores nye position i nåde kan illustreres som følger: Antag, at en kristen mand står op om morgenen og er noget uvenlig mod sin kone, men ikke indser det før senere på dagen. Når han indser, hvad han har gjort, beder han om Guds tilgivelse og sin kones tilgivelse. Hans tidligere handling var i sandhed en *synd*, selvom han ikke var fuldt bevidst om det på det tidspunkt. Antag nu videre, at denne mand var død, før han indså og bekendte sin synd. Ville han være kommet i helvede? Bestemt ikke! Hans første ord af bekendelse efter at være blevet klar over sin synd viser, at hans position i forhold til Gud har været i form af *sønskab*:

⁹Matthæusevangeliet 19:16-17

¹⁰Filipperbrevet 3:9

¹¹Romerbrevet 10:5

¹²Matthæusevangeliet 19:16-17

¹³Filipperbrevet 3:9

⁶Johannesevangeliet 5:24

⁷Romerbrevet 5:1

⁸Romerbrevet 5:1-2

”Fader, tilgiv mig min uvenlighed.” Mange er enige i denne analyse, men få er stoppet op for at blive klar over, hvad det betyder. Det betyder, at den kristne *forbliver i en retfærdiggjort tilstand*, selv i løbet af den tid, der forløber mellem, at en synd begås og den bekendes! Med andre ord *tilregnes den synd ham ikke* i løbet af den tid, der går mellem, at synden begås og bekendelsen af den.

Eksemplet kan gøres endnu tydeligere: Antag, at den samme kristne mand står op om morgenen, har et skænderi med sin kone, og *ved*, at han har været uvenlig mod hende. I stedet for at bekende sin synd tager han fornærmet af sted på arbejde. Hele morgenen er han elendig til mode. Endelig, ude af stand til at bære det længere, bøjer han sit hoved og beder om Guds tilgivelse, og han ringer til sin kone og beder om hendes tilgivelse. Antag, at denne mand var død før han bekendte sin synd. Ville han være kommet i helvede? Igen er svaret ”Bestemt ikke!” Hvorfor var han trods alt elendig til mode hele morgenen, hvis ikke det skyldtes det faktum, at han *forblev et Guds barn* med et genfødt hjerte *gennem* tiden for hans oprør?

At sige dette, er blot for at sige, at den sande kristne *forbliver i en retfærdiggjort tilstand* til enhver tid. Hvorfor? Fordi han har en helt ny position i forhold til Gud. Den kristne er ikke længere en forbryder under Guds vrede; han er en søn under tilsyn af en kærlig Far.¹ Som det er med enhver kærlig far, er Gud nogle gange nødt til at tugte sine børn, men *tugt* er helt anderledes end retslig *straf*. Strengt taget er straffen lidelse, der tilføres for at tilfredsstille retfærdigheden. Tugt er på den anden side lidelse, der tilføres for overtræderens eget bedste. Der er stor forskel mellem de to!

Retfærdiggørelse er én gang for alle. Hvis dette ikke var sandt, ville vi alle miste vores frelse hver gang vi begik blot en enkelt synd, og vi ville være i risiko for evig fordømmelse, indtil vi kom til et punkt, hvor vi bekendte vores synd og blev retfærdiggjort (og omvendt) forfra igen! Dette er ikke retfærdiggørelsens natur eller af det kristne liv. Retfærdiggørelsens én-gang-for-alle natur er klart illustreret af forfatteren til hebræerne:

”For da loven kun indeholder en skygge af de kommende goder og ikke selve tingenes skikkelse, kan den aldrig ved hjælp af de gentagne, årlige ofre, som man vedvarende frembærer, føre dem, der kommer med dem, til målet. Ville man ellers ikke være hørt op med at frembære ofre, når de, der dyrker Gud, ikke er sig nogen synd bevidst, eftersom de én gang er blevet rensset? Men i ofringerne ligger en årlig påmindelse om synder; for blod af tyre og bukke kan umuligt tage synder bort.”²

Læg mærke til argumentet, der fremlægges her: ”Vi ved, at blodet fra tyre og bukke ikke kan fjerne synder, fordi de blev ofret igen og igen hvert år.” Nogen vil måske svare ved at sige ”Hvad beviser det? De var nødt til at blive ofret hvert år, fordi nye synder blev begået hvert år. Hvert års synd bragte med sig ny fordømmelse.” Men ifølge Hebræerbrevet afslører sådan en respons en misforståelse af retfærdiggørelsens sande natur. Når de, der dyrker Gud, ”én gang er blevet rensset,” er de ikke mere ”sig nogen synd bevidst.” Når Kristi blod er påført, er vi ”for altid” ført til målet! ”For ved ét eneste offer har han for altid ført dem, han helliger, til målet. Det bevidner Helligånden også for os; for efter at have sagt: ’...Jeg husker ikke længere på deres synd og på deres lovbrud’³. Dette løfte i den Nye Pagt, at Gud ikke længere husker ”på deres synd og på deres lovbrud”, betyder med andre ord, at *hele kategorien ”synd” for altid er forsvundet fra Guds åsyn*, hvad loven og tilfredsstillelsen af retfærdigheden angår. Troende er blevet ”ført til målet” i forhold til deres samvittighed⁴ og bør ikke længere ”være sig nogen synd bevidst”⁵ med hensyn til Guds vrede! I denne henseende er der ikke længere ”påmindelse om synder”⁶ i den Nye Pagt. ”Men når synden er

¹Galaterbrevet 4:4-7

²Hebræerbrevet 10:1-4

³Hebræerbrevet 10:14-17

⁴Hebræerbrevet 9:9, 13-14

⁵Hebræerbrevet 10:1-2

⁶Hebræerbrevet 10:3

*tilgivet, er der ikke længere brug for syndoffer.*¹ Vi er ”blevet helliget, ved at Jesu Kristi legeme er blevet ofret én gang for alle.”²

Hvad betyder alt dette i det daglige liv? Det betyder, at jeg som kristen kan stå op om morgenen og vide, at jeg er *accepteret* i Kristus. Gud *fryder sig* over mig som sit barn, og skylden for min synd er borte for evigt. Hvis jeg begår en synd, er jeg mig ”min synd bevidst” som et *barn*, ikke som en *fordømt forbryder*, og jeg bekender min synd til Gud som en søn bekender den til sin Fader, ikke som en kriminel bekender den til en dommer. Jeg kommer med tillid ind i helligdommen *ved Jesu blod*.³ ”Hvem vil anklage Guds udvalgte? Gud gør retfærdig. Hvem vil fordømme? Kristus Jesus er død, ja endnu mere, han er opstået og sidder ved Guds højre hånd og går i forbøn for os. Hvem kan skille os fra Kristi kærlighed?”⁴

RETFÆRDIGGØRELSEN MODTAGES VED TRO

”Da vi nu er blevet gjort retfærdige af tro, har vi fred med Gud.”⁵ Kristi blod er *grunden* for retfærdiggørelsen, men tro er det *instrument* eller den kanal, ved hvilken vi modtager ”retfærdighedens overvældende nåde og gave.”⁶ ”Hvad skal jeg gøre for at blive frelst? Tro på Herren Jesus, så skal du og dit hus blive frelst.”⁷

Hvad er tro? Tro er ikke en eller anden form for *kraft* eller *magt*, som vi udøver, som rækker ud og udretter ting. Ej heller ”slår nogen sin tro løs,” selvom nogle falske lærere formaner os til at gøre således. Tro er helt det modsatte af sådanne fejlopfattelser. Retfærdiggørende tro er ikke at ”gøre” noget; tværtimod er det at *opgive at gøre noget som helst* og blot lade sig falde på Guds nåde. Dette illustreres i en søsters vidnesbyrd, som gik gennem en stor kamp, før hun fandt hvile i Kristus. Opmærksom på sin fortabte tilstand og i et forsøg på at forhindre sig selv i at komme i helvede, opdagede hun, at hun tabte terræn: ”Jeg følte det, som om jeg hang fast med det yderste af fingerspidserne. Under mig var helvede. Jeg ville ikke ende i helvede og havde arbejdet mig selv til udmattelse i forsøget på at undgå at komme i helvede. Til sidst kunne jeg ikke længere holde fast. *Jeg gav slip og faldt...direkte ind i Kristi kærlige arme.*” Dét er tro!

Bemærk desuden, at vi ikke bliver frelst af *tro generelt*; vi er frelst ved *tro på Kristus*. Nogle mennesker sætter deres lid til en tidligere ”beslutning,” men en ”beslutning” vil ikke kunne betale for vore synder! Nogle sætter deres lid til dåben, en tidligere følelsesmæssig oplevelse, eller endda til deres formodede ”tro.” En ældre mand, som ikke viste noget tegn på sand omvendelse, svarede, da han blev spurgt, om han nogensinde blev bekymret ved tanken om evigheden, ”Nej, det bekymrer mig overhovedet ikke, for Bibelen siger, at hvis du har tro, vil du blive frelst, og *jeg har rigeligt med tro.*” Hvad stolede denne mand på? Ikke på Kristus eller hans blod, men på sin egen ”tro.” En kristens tillid er helt anderledes. Hvis gulvet pludselig gav efter under os alle i dette øjeblik, ville enhver sand kristen råbe ”Herre Jesus!” Ingen ville råbe ”Min tro!”

Troen er det øje, der ikke kan se på sig selv. Troen er beskæftiget med sit objekt, og det objekt er Herren Jesus Kristus. ”Og ligesom Moses ophøjede slangen i ørkenen, sådan skal Menneskesønnen ophøjedes, for at enhver, som tror, skal have evigt liv i ham.”⁸ Her fortæller Jesus, at slangen på pælen faktisk var en forløber for ham selv på korset. Hvordan blev folk frelst i forbindelse med slangen?

¹Hebræerbrevet 10:18

²Hebræerbrevet 10:10

³Hebræerbrevet 10:19-22

⁴Romerbrevet 8:33-35

⁵Romerbrevet 5:1

⁶Romerbrevet 5:17

⁷Apostlenes Gerninger 16:30-31

⁸Johannesevangeliet 3:14-15

”Enhver, der er blevet bidt, og *som ser på den, skal beholde livet.*”¹ Hvad betyder det at tro? At tro er at ”se”! Se og lev! Sæt al din lid til Herren Jesus Kristus og bliv frelst.

*'Se og lev,' min broder, lev,
Se hen til Jesus nu og lev!
Thi det står skrevet i hans ord, halleluja!
Det er blot at du 'ser og lever.'*
W. A. Ogden

¹4. Mosebog 21:8

GENFØDSEL – ALTING NYT

Vi har set, at synd er menneskehedens ultimative og eneste problem, og at menneskets problem med synd har to aspekter; det ene et indvendigt og det andet et udvendigt: Ikke alene har enhver falden søn af Adam et *ondt hjerte*; han har også *en plettet straffeattest* set ud fra Guds lov. Synden både *besmitter* ham og *fordømmer* ham; dens *magt* hersker i ham, og dens *straf* hviler på ham. Mennesket er både *hjælpeløst* og *håbløst* – hans tilstand er i sandhed *umulig*. I denne situation af mørke og fortvivlelse har et stort lys skinnet.¹ *Jesus* er kommet. Han kan og vil *frelse sit folk*² fra både straffen og deres synders magt. Han gør førstnævnte med *retfærdiggørelsen*; han gør sidstnævnte med *genfødsel*.

I det andet og tredje kapitel beskæftigede vi os med den store bibelske lære om retfærdiggørelsen. Nu vil vi tage emnet op om genfødsel. Retfærdiggørelsen finder sted i *himlen* i Guds retssal. På den anden side finder genfødsel sted på *jorden* i menneskets hjerte. Retfærdiggørelsen er en *erklæring* fra en Dommer; genfødsel er en *skabelseshandling* foretaget af en almægtig Skaber.

EN LIGNELSE FRA UNIVERSITETET

På enhver skole eller universitet arbejder de studerende hårdt for at få et 12-tal ved forløbets afslutning. Da jeg var studerende, gjorde jeg det samme. Men jeg havde ét fag, der var anderledes. Det var et højniveaufag, som kun blev fulgt af fysik- eller kemistuderende, og der var kun fire eller fem studerende på holdet. På den første forelæsningsdag overraskede vores lærer os med følgende meddelelse: ”I behøver ikke at bekymre jer om jeres karakter i dette fag – I får alle et 12-tal. Nu kan vi blot slå os til ro og nyde materialet.”

Altså, dette er nøjagtigt hvad Gud gør, når han retfærdiggør os. Gud giver os et 12-tal i begyndelsen på vort kristne liv! Vi skal ikke arbejde på at gøre os fortjent til evigt liv ved vort forløbs afslutning; vi *har* evigt liv.³ Vi jubler *lige nu* over, at vi om blot få hjerteslag til vil befinde os i himlen!⁴

Fortabte, religiøse mænd har to grundlæggende svar til denne lære. På den ene side hader *legalisten* den. Den selvretfærdige farisæer gør kun gode gerninger, fordi han forsøger at opnå et 12-tal ved sit livs afslutning. Hvis han kunne, ville han *gerne* leve i synd, og han kan ikke fordrage den kendsgerning, at han ikke får lov til det. Hans indvending er: ”Hvis Gud giver mennesker evigt liv ved begyndelsen på det kristne liv, hvad forhindrer dem så i at fortsætte i synd? Hvis han giver mennesker et 12-tal ved forløbets begyndelse, vil ingen studere materialet.”⁵

På den anden side kan den *lovløse*, religiøse mand *godt lide* læren om retfærdiggørelse ved tro. ”Ja, nu har jeg allerede fået mit 12-tal! Nu kan jeg godt smide min bog i skraldespanden, ignorere læreren og gå hen og gøre, hvad jeg selv vil.” Sådanne mennesker ”misbruger vor Guds *nåde* til *tøjlesløshed*.”⁶ De ser ”fri nåde” som en ”licens til at synde.” I denne tid med ”let tro-isme” er

¹Matthæusevangeliet 4:16

²Matthæusevangeliet 1:21

³Johannesevangeliet 5:24

⁴Romerbrevet 5:2

⁵Romerbrevet 6:1

⁶Judasbrevet 4

kirker over hele landet fyldt med netop sådanne uomvendte mennesker – fortabte mennesker, som gerne vil tænke på sig selv som ”kødelige kristne.”

Hvad er der galt med legalistens såvel som libertinerens argumenter? Giver Gud os et 12-tal ved forløbets begyndelse blot for at gøre det muligt for os at pjække og stadig få den højeste karakter? Betaler han for den kriminelles forbrydelser *juridisk* ved retfærdiggørelsen, blot for at den kriminelle kan *fortsætte* med at slå ihjel, voldtage og plyndre, men nu med fritagelse for straf? Overhovedet ikke! Hvad er det, Gud gør? *I samme øjeblik han giver os et 12-tal ved forløbets begyndelse, forandrer han os indvendigt således, at vi vil elske at studere materialet!* Når Gud med andre ord retfærdiggør en mand, genføder han ham også. Genfødsel er uløseligt forbundet med retfærdiggørelse, og retfærdiggørelsen sker *aldrig* uden den. Og dette er Pauli svar til både til de jødiske legalister, som hævdede, at denne lære ville forlede mennesker til at ”fortsætte i synd,” og til libertinerne, som ønskede at bruge hans lære som et påskud for tøjlesløshed: ”Hvad følger nu heraf? Skal vi blive i synden, for at nåden kan blive så meget større? Aldeles ikke! Hvordan skulle vi, som er døde fra synden, stadig kunne leve i den?”¹ Ifølge Paulus har enhver kristen gennemgået en radikal forandring, som gør det umuligt for ham at fortsætte i synd. Denne forandring finder sted ved genfødsel. Sand ”nåde” ”opdrager os til at sige nej til ugudelighed og verdslige lyster og leve besindigt og retskaffent og gudfrygtigt i denne verden.”² Det ufravigelige kendetegn ved enhver mand, som har fundet ægte fred med Gud, er, at han straks påbegynder en livslang stræben efter at kende og følge den Gud, han elsker.³ (På den anden side vil manden med den falske fred vende tilbage til sine egne selviske interesser, så snart han føler sig i sikkerhed for faren for at komme i helvede.) Den sande kristne vil aldrig bruge nåde som en ”licens til at synde”; *han synder allerede mere, end han bryder sig om!*

Kristne gør gode gerninger, ikke fordi de søger at fortjene et 12-tal fra Gud, men fordi de er blevet givet nye hjerter, som elsker at ”studere materialet.” Dette fremprovokerer nogle ledende spørgsmål: Læser jeg virkelig Bibelen og beder, fordi jeg *skal*? Føler jeg mig snydt, fordi jeg ikke kan forfølge synd som resten af verden? Er der noget som helst i mig, der blot *elsker* Gud, for hvem han er, og *elsker* godhed, for hvad det er? Er der nogen *glæde* ved de ting, der hører Gud til? Svarene på sådanne spørgsmål vil fortælle os meget om vore sjæles tilstand.

BIBELSKE FREMSTILLINGER AF GENFØDSEL

Bibelen har en hel del at sige om genfødsel. På de følgende sider vil vi undersøge ni bibelske fremstillinger af dette store mirakel. (To andre er kort opsummeret i Bilag A.) Hver af dem betragter den samme herlige virkelighed fra forskellig vinkel, mens der kastes lys over forskellige facetter af den. Mens vi overvejer de forskellige bibelske afbildninger af genfødsel, er det vigtigt for os at huske på, at den usynlige verden, de beskriver, er mindst lige så meget virkelighed som den synlige og midlertidige verden, vi ser med vores fysiske øjne. Faktisk kan man endda sige, at den usynlige verden er endnu mere *virkelig* end den synlige verden, fordi de ting, der er af den åndelige verden, er permanente og evige.⁴

¹Romerbrevet 6:1-2

²Titusbrevet 2:11-12

³Filipperbrevet 3:10

⁴2. Korintherbrev 4:18

EN NY SKABNING

Hvad er genfødsel? Ifølge Bibelen er det en *ny skabelse*. Når Gud genføder et menneske, er det et mirakel af samme størrelsesorden, som da han skabte universet!¹ Faktisk er det, *moralsk talt*, et langt større mirakel. Genfødsel er en skabende handling fra Guds side.

ENHVER KRISTEN ER EN NY SKABNING

”Altså: Er nogen i Kristus, er han en ny skabning. Det gamle er forbi, se, noget nyt er blevet til! Men alt dette skyldes Gud...” Andet Korintherbrev 5:17-18

Vi ser her, at den kristne er beskrevet som en *ny skabning*. Når Gud skaber en kristen, skaber han med andre ord noget nyt *ud af ingenting*, som ikke eksisterede før! I øvrigt involverer genfødsel *altid* dette skabende mirakel – ”er nogen”, *hvor som helst*, i Kristus, er han en ny skabning. Der er *ingen* undtagelser; hvis et menneske ikke er en ny skabning, er han ikke ”i Kristus”! Dette er ikke blot et behageligt billede, men en *realitet*: Det gamle er forbi, se, noget nyt er blevet til.” *Alting* er nyt for den kristne; han ser verden i et helt andet lys – selv gruset i vejkanten og øldåserne i grøfterne!

*Himlen ovenover er blødere blå,
Jorden omkring er sødere grøn;
Noget lever i hver en farvetone,
Som Kristusløse øjne aldrig har set.*
G. Wade Robinson

Vi har ingen del i at få dette mirakel til at ske. (En ting kan ikke skabe sig selv!) Gud gør det hele! ”Alt dette skyldes Gud” (v. 18). Hvilket mægtigt værk dette er! Bibelen refererer til det som ”skabelse” igen og igen.

SKABT TIL GODE GERNINGER

”For af den nåde er I frelst ved tro. Og det skyldes ikke jer selv, gaven er Guds. Det skyldes ikke gerninger, for at ingen skal have noget at være stolt af. For hans værk er vi, skabt i Kristus Jesus til gode gerninger, som Gud forud har lagt til rette for os at vandre i.” Efeserbrevet 2:8-10

Det er af højeste betydning, når Paulus tænker på frelsen, at vi ”af nåde er frelst ved tro,” at han tænker på den som et Guds skaberværk. Kristne siges specifikt at være ”hans værk”! Hvis vores opfattelse af frelsen blot er, at mennesket ”træffer en beslutning” – træder ud af køen med dem, der er på vej til helvede, og over i køen til dem, der er på vej til himlen – har vi en meget fejlagtig opfattelse af frelsen. Kristne er blevet ”skabt i Kristus Jesus”!

¹2. Korintherbrev 4:6

Hvad kendetegner dette skaberværk? For det første er det ”i Kristus Jesus.” Det vil sige, at det finder sted, hvor der er *enhed med Kristus*. Dette er en parallel til, hvad Paulus har sagt i Andet Korintherbrev 5:17, ”Er nogen *i Kristus*, er han en ny skabning.” For det andet er det ”til gode gerninger.” Formålet med dette skaberværk er at sikre, at gode gerninger vil blive dets resultat. Disse gode gerninger er på forhånd blevet ”lagt til rette for os at vandre i,” og alle kristne vandrer faktisk i dem, fordi de som nye skabninger er blevet specielt designet, fremstillet og skabt af Gud til at gøre det!

SKABT TIL GODE GERNINGER

”For i sig at skabe ét nyt menneske af de to og således stifte fred.” Efeserbrevet 2:15

Fra denne vigtige passage lærer vi, at Paulus bruger ”skabelses”-sproget til at beskrive eksistensen ikke kun af individuelle kristne, men af kirken som helhed. Kirken er ikke en organisation; det er en *skabt* organisme – noget levende og noget ”nyt.” Kristus har taget to fuldstændig forskellige grupper (jøder og hedninger) og har ”i sig” *skabt* ”ét nyt menneske” af de to – ”Kristi legeme.” Dette levende legeme bebos af én enkelt ånd – Helligånden,¹ og deler et fælles liv – selve Kristi liv.²

Både kirken som helhed (hele Kristi legeme) og kirken, som den manifesterer sig lokalt (individuelle forsamlinger af troende), er Guds mirakuløse skaberværker. Intet menneske kan ”starte en kirke”; Gud må gøre det umulige og skabe *noget* ud af *intet* for, at en kirke kan eksistere. Dette gør han ved at ”skabe” et antal individuelle kristne, som bliver *forenet* i kraft af deres fælles liv.

*Kirkens eneste grund
Er Kristus hendes Herre;
Hun er hans nye skabning,
Ved Ånden og ved Ordet.
Fra himlen kom han og søgte hende,
For at gøre hende til sin hellige brud;
Med sit eget blod købte han hende,
Og for hendes liv døde han.
Samuel J. Stone*

SKABT I RETFÆRDIGHED OG HELLIGHED

”At I skal aflægge det gamle menneske, som hører til jeres hidtidige levned, og som ødelægges af sine forførelseriske lyster, og at I skal fornyes i sind og ånd og iføre jer det nye menneske, skabt i Guds billede med sandhedens retfærdighed og fromhed.” Efeserbrevet 4:22-24

Ifølge Paulus er kirken som helhed ikke kun ”et nyt menneske,” men hver enkelt kristen er også et nyt menneske. Det, som her er vigtigt at bemærke, er, at dette nye menneske igen omtales som værende blevet *skabt*. Hvordan er han? Han er blevet skabt ”i Guds billede med sandhedens retfærdighed og fromhed.” Dette er karakteristisk for ”den nye skabning”! Sådanne beskrivelser burde give os en føling for, hvor *ægte* dette skaberværk er: Det nye menneske er blevet skabt i Guds billede med sandhedens retfærdighed og fromhed! Paulus’ sprog er her ikke som poetisk

¹1. Korintherbrev 12:12-13

²Johannesevangeliet 15:4-5

billedssprog, men som den konkrete virkeligheds sprog. En parallelbeskrivelse af dette skaberværk findes i Kolossenserbrevet 3:9-11:

”Lyv ikke for hinanden, for I har aflagt det gamle menneske med dets gerninger og iført jer det nye, som fornyes i sin skabers billede til at have erkendelse. Her kommer det ikke an på at være græker og jøde, omskåret og uomskåret, barbar, skyte, træl, fri, men Kristus er alt og i alle.”

Vi finder igen i dette afsnit, at det nye menneske er blevet ”skabt” i Guds billede. Derfor er kristne, som dem der har ”iført sig det nye menneske,” ”hellige og elskede” (v. 12) i Guds øjne. Som svar på spørgsmålet, ”Hvem er jeg?” burde enhver kristen svare: ”Jeg er en ny skabning, skabt i retfærdighed og hellighed, hellig og elsket i Guds øjne.”

INTET ANDET BETYDER NOGET

”For om man er omskåret eller ej, betyder ikke noget, men det gør en ny skabelse.”
Galaterbrevet 6:15

Ud fra alt det, der er blevet sagt i ovennævnte paragraffer, er det ikke overraskende, at Paulus betragter den nye skabelse som værende af yderste vigtighed. *Intet betyder noget bortset fra dette Guds skaberværk!* Hverken omskærelse, eller dåb, eller anden udvendig, menneskelig handling eller religiøs ceremoni er ”noget som helst”, hvis den nye skabelse ikke er til stede. På den anden side, hvis Gud *har* gjort os til nye skabninger, er *fraværet* af omskærelsen (at være ”uomskåret”) eller dåb eller anden religiøs ceremoni heller ikke ”noget som helst”! Det *eneste*, der betyder noget for nogen af os, er dette: ”Er jeg en ny skabning, eller er jeg stadigvæk den samme person, jeg altid har været?” Hvis jeg er den samme person, jeg altid har været, så er jeg *ikke* en kristen, og ingen mængde kirkegang, liturgi, religiøs ceremoni, ”gåen frem på invitationen,” eller ”at acceptere Jesus” betyder *noget som helst*. Hvad er genfødsel? Det er en ny skabelse! Kort sagt er det et mirakel, ikke en ”beslutning” eller nogen som helst menneskelig handling overhovedet.

Kapitel 6

ET NYT MENNESKE

”Han... for i sig at skabe ét nyt menneske...” Efeserbrevet 2:15

”...og at I skal fornyes i sind og ånd og iføre jer det nye menneske, skabt i Guds billede med sandhedens retfærdighed og fromhed.” Efeserbrevet 4:22-24

” Lyv ikke for hinanden, for I har aflagt det gamle menneske med dets gerninger og iført jer det nye, som fornyes i sin skabers billede til at have erkendelse. Her kommer det ikke an på at være græker og jøde, omskåret og uomskåret, barbar, skyte, træl, fri, men Kristus er alt og i alle.” Kolossenserbrevet 3:9-11

Som vi så i kapitel fem, er hvert af de afsnit, som er citeret ovenfor, meget betydningsfulde i forhold til at beskrive genfødsel som en Guds skabergerning. Men en anden side af genfødslen tydeliggøres også i disse vers: Genfødsel er skabelsen af *et nyt menneske*.

Kirken er ikke blot i sin helhed ”et nyt menneske” (Efeserbrevet 2:15), men hver enkelt kristne er også et nyt menneske! Det er meget vigtigt at erkende, at den kristne i Paulus’ perspektiv ikke *både* er ”et gammelt menneske” og ”et nyt menneske.” Han har heller ikke det nye menneske til at ”leve inden i ham”. Han har heller ikke *både* et gammelt og et nyt menneske til at leve inden i sig. Den kristne *er* et nyt menneske.

En populær illustration af en kristen erfaring taler om den troende som en, der både har en ”sort hund” og en ”hvid hund,” som lever indeni. Disse hunde er konstant i kamp med hinanden, og ”den, vi fodrer mest, er den, der vinder.” Et sådant syn kan godt være oprigtigt, men det er baseret på en mangelfuld teologi. Den kristne *har* ikke blot noget nyt til at leve inden i ham, som han ikke havde før; han *er* en person, han ikke var før. Den kristne *er* et nyt menneske.

”DET ER IKKE MIG!”

Dette er godt illustreret i en beretning, der fortælles angående Augustin af Hippo, som før sin omvendelse havde fulgt en ugudelig livsstil. Efter sin omvendelse blev han set af en af sine gamle kærestes, som råbte for at få hans opmærksomhed ”Augustin, Augustin, det er mig.” ”Ja,” svarede Augustin alvorligt, *”men det er ikke mig!”* Dette burde være enhver kristens bekendelse.

Ved sin omvendelse får hver kristen en ny identitet. Saulus bliver til Paulus; Simon bliver til Peter. En af de første udfordringer, en kristen møder, når han vender hjem til sin familie og tidligere bekendte, er, at alle insisterer på at kalde ham ved hans tidligere navn: ”Hej Simon.” Den nyomvendte må da stå fast på det mirakel, der er hændt i hans liv og forklare ”Jeg elsker ikke længere de ting, jeg før elskede; jeg gør ikke længere de ting, jeg gjorde før, jeg er ikke længere Simon; jeg er Peter. Jeg er blevet et nyt menneske!”

VÆR DEN, DU ER

Den kristne *er* et nyt menneske. Dette er hans grundlæggende identitet. Og fordi han *er* et nyt menneske, er han kaldet til at *leve* som et nyt menneske. Siden det gamle menneske allerede er blevet ”aflagt”, og han har ”iført” sig det nye menneske¹, formaner han til tro på den kendsgerning (at blive ”fornyset i sind og ånd”²) og til at leve i overensstemmelse hermed ved at ”aflægge det gamle menneske” (dvs. hans gerninger – ”jeres hidtidige levned”³) og ved at iføre sig (i praksis) ”det nye menneske, skabt i Guds billede med sandhedens retfærdighed og fromhed.”⁴ Dette er den nyttestamentlige metode til at lære os vækst i nåde: ”Erkend, hvem du virkelig er, og dernæst vær den, du er.” Kaldet til de troende er ikke ”forsøg at være den, du ikke er,” som mange kristne antager det, men derimod ”Vær den, du er!”

Kristne, det betyder en hel del, hvordan du ser dig selv som troende. Hvis du er overbevist om, at du stadig er grundlæggende *ond* nu, hvor du er blevet en kristen, så står du over for den livslange udsigt til forgæves at *stræbe efter at blive noget, du ikke er*, mens du forsøger at leve det kristne liv. På den anden side, hvis du er overbevist om, at du i dit inderste væsen er *både god og ond*, så vil det onde stadig have en lovlige plads i dit hjerte og liv. I dit inderste væsen ønsker du *virkelig* det onde, og at sige ”Ja” til det, og i reel forstand sige ”Ja” til dine dybeste begæringer. Ingen af disse syn er bibelske. Den grundlæggende sandhed om enhver kristen er, at han er et nyt menneske. I sit inderste væsen er han blevet ”skabt i retfærdighed og fromhed.”⁵ Når han siger ”Nej” til synd, siger han ”Ja” til den, han virkelig er.

KØDET

Den *ultimative* kendsgerning for hver kristen er, at han er et nyt menneske, men det er ikke den *eneste* kendsgerning. Selvom den kristne er blevet en ny person i sit inderste væsen, er han ikke blevet *fuldstændig* forløst. Synden forsøger stadig at ”regere” i hans ”dødelige krop.”⁶ Denne mere overfladiske del af den kristnes personlighed refereres der til i Det Nye Testamente som ”kødet,” og det vil blive diskuteret i senere kapitler. Det er her tilstrækkeligt at sige, at kødet ikke repræsenterer, hvem den kristne ”virkelig er,” og at kødets magt over den kristne er blevet brudt.⁷ Når vore dødelige legemer bliver endeligt ”forløst,”⁸ vil ethvert spor af syndens rester være borte for altid, og vi vil endelig fuldt ud ”blive dem, vi virkelig er.”

EN NY IDENTITET

Sandheden om den kristnes nye identitet er, på trods af den tilbageblivende rest af synd, blevet illustreret i form af en nyindkøbt fabrik. Antag, at en giftgasfabrik købes af et oxygen-firma med det formål at producere livgivende ilt. Så snart ejerskabet af fabrikken bliver overdraget, skifter den identitet. Ejeren placerer et skilt foran, der siger ”Oxygenfabrik.” På formandens kontor sidder en ny direktør ved skrivebordet. Den gamle formand og den nye formand deles ikke om kontoret, mens

¹Kolossenserbrevet 3:9-10

²Efeserbrevet 4:23

³Efeserbrevet 4:22

⁴Efeserbrevet 4:22,24

⁵Efeserbrevet 4:24

⁶Romerbrevet 6:12

⁷Galaterbrevet 5:16; Romerbrevet 6:6-7

⁸Romerbrevet 8:23

de kæmper mod hinanden for at kontrollere firmaet. Den gamle formand er borte. Faktisk er den gamle *fabrik* borte. En oxygenfabrik har taget dens plads, selvom det måske tager nogen tid, før alt det gamle udstyr kan fungere fuldt ud i deres nye funktion!

I øjeblikket for genfødslen bliver hver kristen gjort radikalt ny i sit inderste væsen. Gud placerer et skilt foran hans liv, der siger "Hellig." Det er kun et spørgsmål om tid, før denne nødvendige og centrale forvandling udarter sig i enhver afskygning af den troendes erfaring. En hændelse fra Nicky Cruz's liv, et tidligere bandemedlem i New York, illustrerer, hvor vidunderligt dette mirakel er. Berygtet for sin lyst til blod og vold blev Nickys liv pludselig berørt af Gud. Stående foran spejlet nogle få timer efter sin omvendelse – mens hans stadig var i besiddelse af sin revolver og kniv – så Nicky på sig selv og sagde "Så Nicky skal til at være en engel nu!" Sådan er det med alle kristne! Så snart det "nye menneske" er blevet skabt, er det kun et spørgsmål om tid, før syndens "pistoler og knive," som stadig hænger fast ved vores liv, uundgåeligt må falde væk. Halleluja!

ET NYT HJERTE

Mens retfærdiggørelse er en *officiel erklæring* givet af en Retfærdig Dommer, er genfødslen et *mægtigt skaberværk* udført af en Almægtig Skaber. Dette skaberværk beskrives i Bibelen i form af forskellige kendsgerninger, som alle viser forskellige sider af, hvad genfødslen er. Vi har allerede bemærket, at genfødslen i Skriften portrætteres som både *en ny skabelse* og *et nyt menneske*. Den beskrives også på en tredje måde; den beskrives som det, at der gives *et nyt hjerte*.

LØFTET OM ET NYT HJERTE

”Jeg vil stænke rent vand på jer; så I bliver rene. Jeg renser jer for al jeres urenhed og for alle jeres møgguder; jeg giver jer et nyt hjerte og en ny ånd i jeres indre. Jeg fjerner stenhjertet fra jeres krop og giver jer et hjerte af kød. Jeg giver jer min ånd i jeres indre, så I følger mine love og omhyggeligt holder mine bud. I skal bo i det land, jeg gav jeres fædre; I skal være mit folk, og jeg vil være jeres Gud. Jeg vil frelse jer fra al jeres urenhed. Jeg kalder kornet frem og lader det vokse højt, og jeg sender ikke hungersnød over jer. Træerne skal bære megen frugt og markerne store afgrøder, så I ikke mere skal spottes af folkene på grund af hungersnød. Så vil I huske jeres onde færd og jeres slette gerninger og væmmes ved jeres synder og jeres afskyelige handlinger. Det er ikke for jeres skyld, jeg gør dette, siger Gud Herren...”
Ezekiels Bog 36:25-32

Et af evangeliets mest vidunderlige løfter er løftet om ”et nyt hjerte og en ny ånd.” (v. 26) Det er noget, Gud ”giver” (v. 26), og han giver det til alle kristne. I Første Mosebog 6:5 bliver vi fortalt, at ”menneskenes ondskab var stor på jorden, og at alt, hvad de ville og planlagde dagen lang, kun var ondt.” Igen siges det, at menneskene ”kun vil det onde fra ungdommen af.”¹ Et andet sted fortælles vi, at ”hjertet er det mest bedrageriske af alt, det er uheldeligt, hvem kan gennemskue det?”² *Noget sådant er ikke sandt om den kristnes hjerte!* Den kristne har fået givet et nyt hjerte. Han er blevet ”ren af hjertet,”³ ”i sandhed en israelit, der er uden sving.”⁴ Sådanne påstande kan ikke siges om dem, hvis hjertes er de ”mest bedrageriske af alt” og ”uheldelige”! For at ingen skal kunne antage, at den troende *både* har et gammelt og et nyt hjerte, siger Gud specifikt, ”Jeg fjerner stenhjertet fra jeres krop og giver jer et hjerte af kød.” (v. 26) I stedet for et hårdt, koldt, ufølsomt hjerte, gives den kristne et blødt, varmt, levende hjerte, som er følsomt over for de ting, der har med Gud at gøre.

ALLE KRISTNE LEVER FORANDREDE LIV

I forbindelse med at der gives et nyt hjerte, lover Gud også at ”give os sin ånd i vores indre” og at få os til at ”følge hans love.” (v. 27) Det sikre resultat af Helligåndens indre arbejde er, at enhver kristen ”omhyggeligt vil holde Guds bud (hans love).” (v. 27) Dette betyder, at det er *fuldstændig umuligt* at have et nyt hjerte og alligevel fortsætte med at leve i synd.

¹Første Mosebog 8:21

²Jeremias' bog 17:9

³Matthæusevangeliet 5:8

⁴Johannesevangeliet 1:47

I vores tid er det ikke ualmindeligt at høre udtalelser som denne: ”Denne person er kristen, men han har levet sit liv i ulydighed mod Gud.” Umuligt! ”Jeg giver jer min ånd i jeres indre, så I følger mine love og omhyggeligt holder mine bud.” ”Denne person har været kristen i mange år, men han er aldrig vokset.” Utænkeligt! ”Jeg renses jeg for *al* jeres urenhed og for *alle* jeres møgguder... Jeg vil frelse jer fra *al* jeres urenhed.” Når Gud ”begynder sin gode gerning i os,”¹ vil han ikke hvile, før *alle* afguderne bliver væltet og *al* urenhed er renses ud af vores liv! Han er fast besluttet på at ”være vores Gud,” og han vil ikke dele os med nogen anden!

LØFTER, IKKE FORMANINGER

Det er meget vigtigt at erkende, at udtalelserne fra Ezekiel 36 er *løfter* til os om, hvad *Gud vil* gøre, ikke *formaninger* om, hvad *kristne burde* gøre. Disse løfter er betingelsesløse og bliver *altid* opfyldt i *enhver* troende. Gud sikrer disse resultater, det gør mennesket ikke. Bemærk igen, hvad Gud lover at gøre i disse vers:

- ”Jeg vil stænke rent vand på jer, så I *bliver* rene.”
- ”Jeg renses jer for *al* jeres urenhed og for *alle* jeres møgguder.”
- ”Jeg giver jer et nyt hjerte og en ny ånd i jeres indre.”
- ”Jeg fjerner stenhjertet fra jeres krop og giver jer et hjerte af kød.”
- ”Jeg giver jer min ånd i jeres indre, så I følger mine love og omhyggeligt holder mine bud...”
- ”Jeg vil være jeres Gud.”
- ”Jeg vil frelse jer fra *al* jeres urenhed.”

Som reaktion på sådanne ”store og dyrebare løfter”² burde enhver kristen løfte sin røst i pris til Gud.

DEN NYE PAGT

”Der skal komme dage, siger Herren, da jeg slutter en ny pagt med Israels hus og med Judas hus, en pagt, der ikke er som den, jeg sluttede med deres fædre, den dag jeg tog dem ved hånden og førte dem ud af Egypten. De brød min pagt, skønt det var mig, der var deres herre, siger Herren. Men sådan er den pagt, jeg vil slutte med Israels hus, når de dage kommer, siger Herren: Jeg lægger min lov i deres indre og skriver den i deres hjerte. Jeg vil være deres Gud, og de skal være mit folk. Ingen skal længere belære sin landsmand og sin broder og sige: »Kend Herren!« For alle kender mig, fra den mindste til den største, siger Herren. Jeg tilgiver deres skyld og husker ikke længere på deres synd.”
Jeremias' bog 31:31-34

Disse herlige løfter citeres i Det Nye Testamente angående den ”nye pagt,” som hver kristen er en del af.³ Læg mærke til, at *retfærdiggørelsen* er en af de velsignelser, som bliver lovet i den nye pagt: ”Jeg tilgiver deres skyld og husker ikke længere på deres synd.” (v. 34) Men på samme tid som *retfærdiggørelsen* og uadskilleligt forbundet med den bliver vi lovet *genfødslen*: ”Jeg lægger min lov i deres indre og skriver den i deres hjerte.” (v. 33) *Retfærdiggørelse* og *genfødsel* er for evigt bundet sammen i den nye pagt. Alle dem, der kunne finde på at bruge deres formodede *retfærdiggørelse* som en lejlighed til at fortsætte i synd, beviser blot, at de ikke har taget del i den

¹Filipperbrevet 1:6

²2. Petersbrev 1:4

³Hebræerbrevet 8:8-12

nye pagt. Endnu engang ser vi, at Gud aldrig giver en person et ”12-tal” i begyndelsen af det kristne liv uden samtidig at give ham en kærlighed til materialet!

INDVENDIG RETFÆRDIGHED

Under den gamle pagt var loven skrevet ned uden for mennesket på tavler af sten.¹ Dette er altid sådan forholdet er mellem loven og det ugenfødte menneske. Loven kommer til ham ”udefra” og pålægger ham nogle standarder, han hader.² Loven fortæller ham, hvad han burde gøre, men den giver ham hverken *lysten* eller *kraften* til det. Loven kan allerhøjest give ham en overfladisk retfærdighed, som den, de skriftkloge og farisæerne havde. Jesus sagde, at de var ligesom bægre, der kun var blevet gjort rene på ydersiden – ”kalkede grave; udenpå ser de smukke ud, men indeni er de fulde af dødningeben og al slags urenhed.”³

I modsætning til det lover den nye pagt en *indvendig* retfærdighed: ”Jeg lægger min lov i deres *indre* og skriver den *i deres hjerte*.” Når man tænker efter, bliver det klart for en, at dette er det samme løfte, som gives i Ezekiel 36:26, nemlig løftet om et nyt hjerte, som *elsker* og *ønsker at adlyde* Gud. Hvor er sand kristendom dog forskellig fra farisæernes overfladiske religion! Den sande kristne følger Gud, fordi han har et nyt hjerte, som har essensen af Guds lov – kærlighed til Gud og mennesket⁴ - skrevet på det!⁵

TRE STORE VISHEDER

”De skal være mit folk, og jeg vil være deres Gud. Jeg giver dem ét hjerte og én vej, så de altid vil frygte mig, og det må gå dem og deres efterkommere godt. Jeg slutter en evig pagt med dem: Jeg vil ikke vende mig fra dem, men handle godt imod dem. Jeg lægger gudsfrygt i deres hjerter, så de ikke viger fra mig. Jeg glæder mig over dem og vil dem det godt; i fuld og oprigtig trofasthed planter jeg dem her i landet.”
Jeremias’ bog 32:38-41

I disse vers taler Gud igen om den ”evige pagt,”⁶ han vil slutte med sit folk. Pagtens løfter er mere herlige, end ord kan beskrive. Det kan siges meget om hvert af dem, men bemærk særligt disse:

- *”Jeg giver dem ét hjerte og én vej, så de altid vil frygte mig, og det må gå dem og deres efterkommere godt.”*
- *”Jeg vil ikke vende mig fra dem, men handle godt imod dem.”*
- *”Jeg lægger gudsfrygt i deres hjerter, så de ikke viger fra mig.”*

ALLE KRISTNE HAR ÉT HJERTE

¹2. Korintherbrev 3:1-18

²Romerbrevet 8:7

³Matthæusevangeliet 23:25-28

⁴Matthæusevangeliet 22:35-40

⁵1. Thessalonikerbrev 4:9

⁶Jeremias’ bog 32:40; Hebræerbrevet 13:20

Alle kristne har ét hjerte. Dette er gjort fuldstændig sikkert på grund af det faktum, at Gud *lover* hjertet *som en gave*: ”Jeg giver dem ét hjerte.” Kristne bliver ikke fortalt, at de *burde* have ét hjerte; de bliver lovet ét hjerte som en gratis gave.

Alle kristne har det samme hjerte! De tjener alle ”ved Guds ånd og har... stolthed i Kristus Jesus i stedet for at stole på noget ydre.”¹ De elsker alle Herren Jesus Kristus² og de elsker andre kristne.³ Dette ”ene hjerte” forklarer, hvorfor to kristne kan mødes for første gang på et fly eller i en bus og opleve mere ægte fællesskab med hinanden i løbet af tredive minutter, end de kan med deres fortabte familiemedlemmer i løbet af et helt liv.

ALLE KRISTNE HAR ÉN VEJ

Alle kristne har én vej. Igen er dette et af Guds løfter. Vi fortælles ikke, at alle kristne *burde* have den samme vej; vi fortælles, at de bliver givet én vej. (v. 39) Alle kristne bevæger sig i den samme retning – opad og mod Gud. Nogle bevæger sig hurtigere end andre, og alle oplever midlertidige tilbageskridt. Men i den generelle retning i livet rejser alle ad samme vej og styrer mod det samme mål.

Dette betyder, at enhver, der rejser ad en anden vej, som leder i en anden retning, ganske enkelt ikke er en kristen. ”Den, der siger: ’Jeg kender ham,’ men ikke holder hans bud, er en løgner [ikke en ”kødelig kristen”!], og sandheden er ikke i ham.”⁴

ALLE KRISTNE HOLDER UD I HELLIGHED

Alle kristne holder ud i hellighed til enden. Bemærk igen løfterne fra Jeremias 32. Ikke alene har Gud lovet ikke at vende sig fra os (”Jeg vil ikke vende mig fra dem, men handle godt imod dem”); han lover også at gøre et værk i vore hjerter, som sikrer, at vi ikke vender os bort fra ham (”Jeg lægger guds frygt i deres hjerter, så de ikke viger fra mig”)! Igen, dette er et *løfte* og det er noget, Gud gør. I alle kristnes hjerter lægger han en vedvarende, hellig frygt for ham selv, som sikrer, deres fortsatte trofasthed mod ham!

Dette er sand bibelsk sikkerhed, og det er meget anderledes end det flabede ”én gang frelst, altid frelst,” som ofte forkyndes i dag. Sikkerhed er ikke et spørgsmål om ”at blive frelst,” dernæst leve et liv i synd, og alligevel komme i himlen. Det er heller ikke et spørgsmål om at blive smidt ind i et låst rum ved omvendelsen uden at blive lukket ud uanset, hvor meget vi banker på døren med det ønske at komme ud. Der er ingen *udvendige* begrænsninger, som forhindrer den kristne i at vende tilbage til sit tidligere liv: ”Hvis de dermed havde tænkt på det, som de var rejst ud fra, *havde de haft lejlighed til at vende tilbage*; men nu var det et bedre fædreland, de længtes efter, nemlig det himmelske.”⁵ *Ønsker du at vende tilbage til verden? Det er du fri til at gøre – ingen vil forhindre dig i det!* Men hvis du er en kristen, er det ikke dit ønske. Hvordan *kan* det være det, når du har fået givet et hjerte, som elsker og frygter Gud?

Den troendes sikkerhed flyder på den måde fra selve den nye pagts natur. Den gamle pagts store ”fej” var, at folket ”ikke blev i den.”⁶ Den nye pagt blev etableret specifikt for at rette op på denne

¹Filipperbrevet 3:3

²1. Korintherbrev 16:22

³1. Johannesbrev 3:14-15

⁴1. Johannesbrev 2:4

⁵Hebræerbrevet 11:15-16

⁶Hebræerbrevet 8:7-9

situation. Det gør den ved, at Gud lægger sin lov *inden i os*.¹ Under den nye pagt lægger Gud en kærlighed til ham i vores hjerter, som får os til at klynge os til ham og lytte til hans advarsler.

Ved tiden for påsken blev Israels børn advaret om, at ingen af dem skulle gå uden for døren til deres hus, før det blev morgen, men i stedet blive i ly af blodet. Hvad ville der være sket, hvis de havde ignoreret denne advarsel? De ville med sikkerhed være gået fortabt! Men faktum er, at de *ikke* ignorerede advarslen! De frygtede at gå uden for, så de blev alle inde i deres huse, til det var morgen, *og ingen af dem gik fortabt*. Sådan er det med alle kristne! Pris Herren!

¹Hebræerbrevet 8:10

Kapitel 8

EN NY FØDSEL

Ifølge Bibelen er hver kristen et omvarende mirakel! Han er et *nyt menneske* med et *nyt hjerte*. Kort sagt er han intet mindre end en hel *ny skabning*! Men ”det nye” ved genfødslen stopper ikke der. Genfødslen er også en *ny fødsel*.

NY FØDSEL

Jesus svarede ham: 'Sandelig, sandelig siger jeg dig: Den, der ikke bliver født på ny, kan ikke se Guds rige.' Nikodemus sagde til ham: 'Hvordan kan et menneske fødes, når det er gammelt? Det kan da ikke for anden gang komme ind i sin mors liv og fødes?' Jesus svarede: 'Sandelig, sandelig siger jeg dig: Den, der ikke bliver født af vand og ånd, kan ikke komme ind i Guds rige. Det, der er født af kødet, er kød, og det, der er født af Ånden, er ånd. Du skal ikke undre dig over, at jeg sagde til dig: I må fødes på ny. Vinden blæser, hvorhen den vil, og du hører den suse, men du ved ikke, hvor den kommer fra, og hvor den farer hen. Sådan er det med enhver, som er født af Ånden.'
Johannevangeliet 3:3-8

I denne del af Skriften finder vi nogle af de mest vidunderlige og lærerige ord, der nogensinde er udtalt af Herren Jesus Kristus. Det er her, vi lærer, at det at blive kristen faktisk er at blive ”født” en gang til! Ved at beskrive genfødselen på denne måde, peger vor Herre på flere vigtige aspekter af den.

DEN NYE FØDSEL ER RADIKAL

Intet kunne være mere vidtrækkende eller have større konsekvenser for os personligt end vores egen tilblivelse og fødsel! Når vi kommer til verden og bliver født, *begynder vi at eksistere og leve* i den naturlige verden, og intet vil – *for evigt* – være det samme! Sådan er det også i den åndelige verden: Når vi er ”født på ny”, *begynder vi at eksistere og leve* i den åndelige verden, og i evighed *vil intet nogensinde blive det samme for os igen!* Halleluja!

At blive ”født på ny” er at begynde at eksistere. Kort sagt, er den nye fødsel ikke noget, der lægges til vores liv; det *er* vores liv! Vi *begynder at leve!* For at sige det på en anden måde, er det at blive født på ny ikke at *få noget*, vi ikke havde før; det er *at blive en*, vi aldrig var før. Den nye fødsel er ved selve roden af vores eksistens som kristne.

DEN NYE FØDSEL ER EN REEL FØDSEL

Den nye fødsel er ikke *som* en fødsel; det *er* en fødsel! Læg mærke til vor Herres ord i v. 6: ”Det, der er født af kødet, er kød, og *det, der er født af Ånden, er ånd.*” Den nye fødsel er en reel fødsel. Ligesom noget kødeligt fødes ved en fysisk fødsel, på samme måde fødes noget åndeligt ved en åndelig fødsel! ”Det, der er født... *er ånd.*”

I denne fødsel er det Gud, der bliver far til os; vi er ”født af Gud.”

”Enhver, som er *født af Gud*, gør ikke synd; for *Guds sæd bliver i ham*, og han kan ikke synde, fordi han er *født af Gud*.”¹ Johannes fortæller os, at Guds ”sædekorn” [græsk: *sperma*] forbliver i dem, som er blevet født af Gud. Med Peters ord har vi fået ”del i guddommelig natur.”² En sådan terminologi er så udtrykkelig, at vi ikke vil vove at anvende den, medmindre det er Guds ords direkte undervisning.

Realiteten af den nye fødsel har kolossale konsekvenser: Først og fremmest viser det os, hvorfor en sand kristen ikke lever i synd. I verset citeret ovenfor fortæller Johannes, at en kristen ”ikke kan synde.” (Se Bilag B.) Grunden til, at en kristen ikke kan synde, føres tilbage til den nye fødsel og den iboende nye natur: ”Enhver, som er født af Gud, gør ikke synd; *for Guds sæd bliver i ham*, og han kan ikke synde, *fordi han er født af Gud*.” Den kristne har Guds natur i sig og kan derfor *ikke holde ud* at leve sådan, som han plejede at leve. Enhver sand troende, som forsøger at vende tilbage til sine gamle levemåder, vil i sidste ende finde ud af, at han ikke er i stand til det. Synden *går imod hans natur*; han hader den.

For det andet lærer vi af realiteten af den nye fødsel, hvordan enhver sand kristen burde se (dvs. tænke om) sig selv. Den kristne er ikke længere en synder,³ men en hellig.⁴ Igen betyder det ikke, at den kristne aldrig synder, eller at synden ikke er tillokkende for hans kød, men at hans sande natur – hvad han virkelig er inderst inde – elsker Gud og hellighed. At dette faktisk er tilfældet, tydeliggøres af den kendsgerning, at enhver sand kristen føler sig elendig og sorgfuld, når han synder. *Hvorfor* føler han sig elendig til mode? Nøjagtigt fordi hans sande natur er at elske hellighed!

Kære hellige! Lad ikke djævelen fortælle dig, at du er værdiløs og forfærdelig som kristen. Du er et *Guds barn* – ”hellig og elsket”⁵ i hans øjne! Selve hans natur (”sædekorn”) er inden i dig, og du bærer familieligheden! Den nye fødsel er en reel fødsel.

DEN NYE FØDSEL ER SUVERÆN

Den nye fødsel afhænger i sidste ende af Guds vilje, ikke af menneskets vilje. Alle, som er født på ny, ”er ikke født af blod, *ikke af køds vilje, ikke af mands vilje*, men af Gud.”⁶ Herren Jesus gør dette klart i v. 8: ”Vinden [græsk: *pneuma*: vind, Ånd, ånde] blæser, *hvorhen den vil*.”

Vinden blæser, hvorhen den vil! Intet menneske dirigerer eller kontrollerer den eller forhindrer den i at blæse. Ikke desto mindre blæser Guds Ånd derhen, hvor han ønsker det. Dette betyder, at den mest usandsynlige person kan blive frelst. Hverken det hårdeste hjerte eller den stædigste vilje kan forhindre vinden i at blæse. Hvis der var én person, som den tidlige kirke *vidste* ikke ville blive omvendt, var det Saulus fra Tarsus. Men det, som er umuligt for mennesker, er muligt for Gud!⁷ Et vindpust fra Guds Ånd og den mand, som tidligere ”fnyste af raseri og truede Herrens disciple med mord,”⁸ er nu en blid og ydmyg Kristi discipel, som spørger ”hvad skal jeg gøre, Herre?”⁹

Den nye fødsel er *altid* Guds suveræne værk: ”Sådan er det med *enhver*, som er født af Ånden.” Hvordan kan det være, at jeg er en kristen, og min nabo ikke er det? Der er kun to muligheder: Enten ligger forklaringen i *mennesket* (”Jeg var mere lydør; jeg var ikke så hårdhjertet; jeg søgte Gud på mit eget initiativ”), eller også ligger forklaringen hos *Gud* (”Han valgte at ’blæse’ ved sin

¹1. Johannesbrev 3:9

²2. Petersbrev 1:4

³Lukasevangeliet 6:32-34

⁴1. Korintherbrev 1:2; Efeserbrevet 5:3

⁵Kolossenserbrevet 3:12

⁶Johannesevangeliet 1:13

⁷Lukasevangeliet 18:27

⁸Apostlenes Gerninger 9:1

⁹Apostlenes Gerninger 22:10

Ånd og blødgøre mit forhærdede hjerte og gøre mig lydhør over for hans kald.”) Bibelen gør det meget klart, at den sidstnævnte mulighed er den korrekte: ”Så afhænger det altså ikke af menneskers vilje eller stræben, men af Guds barmhjertighed.”¹ I vores naturlige tilstand er der ”ingen, der søger Gud.”² ”Men i sin rige barmhjertighed og på grund af den store kærlighed, han elskede os med, gjorde Gud os, der var døde i vore overtrædelser, levende med Kristus.”³ Som med Ezekiels ”dal med døde knogler” har Gud ”blæst *ånd* i os, så vi blev levende.”⁴

Den eneste grund til, at nogen af os er kristne, er, at Guds vind almægtigt blæste i vore hjerter. Jeg havde ingen anelse om, da jeg vågnede på dagen for min omvendelse, at jeg ved sengetid ville være en ny skabning i Kristus Jesus! Jeg ”søgte ikke efter Gud”; Gud var ikke i mine tanker; ”Gudsfrygt havde jeg ikke for øje.”⁵ Men ved dagens afslutning havde et mirakel hændt, og jeg gik i seng den aften fyldt med den fred, ”som overgår al forstand”⁶, og jublede ”med en uudsigelig, forklaret glæde.”⁷ Vinden blæser, hvorhen den vil! Halleluja!

DEN NYE FØDSEL KAN KENDES

Helligåndens værk ved genfødslen kan altid kendes: ”Vinden blæser, hvorhen den vil, og *du hører den suse*.” (v. 8) Vinden har altid *bevægelse, liv, energi, lyd*. Denne bevægelse kan komme til udtryk i form af en storm, som jævner alting med jorden på sin færd, eller den kan komme i form af en mild brise, som får et enkelt blad til at svaje frem og tilbage på en gren, men der er altid bevægelse. *Hvis der ikke er bevægelse, er der ingen vind.*

*Hvem har set vinden?
Hverken du eller jeg:
Men når bladene hænger og skælver
Er det vinden, der kommer forbi.*

*Hvem har set vinden?
Hverken du eller jeg:
Men når træerne bøjer deres hoveder
Er det vinden, der kommer forbi
Christina Rossetti*

Sådan er det med Guds Ånd. *At Guds ånd er i bevægelse kan ses på den effekt, den forårsager.* Nogle gange kommer Guds ånd som en mægtig storm, der river tre tusind ind i Riget på en enkelt dag.⁸ Nogle gange kommer han som en blid brise og åbner en enkelt persons hjerte til at reagere på evangeliet.⁹ Men Guds Ånds bevægelse kan *altid* kendes: ”Sådan er det med *enhver*, som er født af Ånden.” Effekterne af Guddommelig aktivitet er *synlige* i enhver sand kristens liv.

DEN NYE FØDSEL ER GÅDEFULD

¹Romerbrevet 9:16

²Romerbrevet 3:11

³Efeserbrevet 2:4-5

⁴Ezekiels Bog 37:1-10

⁵Romerbrevet 3:18

⁶Filipperbrevet 4:7

⁷1. Petersbrev 1:8

⁸Apostlenes Gerninger 2:37-41

⁹Apostlenes Gerninger 16:14

Den nye fødsel er gådefuld: ” *Du... ved ikke*, hvor den kommer fra, og hvor den farer hen.” (v. 8) Igen er dette element af gåde *uforanderligt* i den nye fødsel: ”Sådan er det med *enhver*, som er født af Ånden!” Dette er en meget vidunderlig ting: Vi ”ved ikke”, hvem der mon bliver den næste! Helligånden er en person, og vi kan ikke forudse, hvordan han har tænkt sig at handle. Måske frelser han én sjæl, eller måske frelser han tre tusinde. Dem, som markedsfører evangeliet med ”telefon-evangelisme”, hævder at være i stand til at forudse indenfor en tiendedel af en procent, hvor mange ”beslutninger om at følge Kristus,” de vil opnå. En sådan forudsigelighed beviser kun én ting: Disse ”konverterede” er ikke andet end resultaterne af anvendt psykologi; de er *ikke* Guds Ånds værk! Den nye fødsel er gådefuld!

Kapitel 9

EN NY NATUR

”Tag jer i agt for de falske profeter, der kommer til jer i fåreklæder, men indeni er glubske ulve. På deres frugter kan I kende dem. Plukker man druer af tjørn eller figner af tidsler? Sådan bærer ethvert godt træ gode frugter, og det dårlige træ dårlige frugter. Et godt træ kan ikke bære dårlige frugter, og et dårligt træ kan ikke bære gode frugter. Ethvert træ, som ikke bærer god frugt, hugges om og kastes i ilden. I kan altså kende dem på deres frugter.”

Matthæusevangeliet 7:15-20

Ifølge disse vers er genfødslen ikke kun en ny fødsel, men også at der er givet en ny natur. Det er væsentligt, at ordet ”natur” ikke er anvendt i denne passage, selvom konceptet er over det hele. Det er fordi vores ”natur” ikke er noget, vi ”har,” men en beskrivelse af, hvem vi er. Det korrekte koncept af en ”natur” ses således i vor Herres ord angående de to slags træer – gode træer og dårlige træer. Disse simple ord er fyldt med herlig instruktion angående genfødsleens realiteter. Fire store og vidtrækkende sandheder er umiddelbart indlysende her:

DER ER KUN TO SLAGS TRÆER

Ifølge Herren Jesus Kristus er et træ enten ”godt” eller ”dårligt.” Ethvert menneske er enten en ”tjørnebusk” eller et ”vintræ,” et ”figentræ” eller en ”tidsel.” Der er ingen ”halv” gruppe – halv figentræ og halv tidsel. Ej heller finder vi i disse vers nogen form for ”komposit-træ.” At et træ skulle kunne have ”to naturer” på samme tid er ligeså umuligt, som at et træ skulle være *både* en tjørnebusk og et vintræ på samme tid! Ethvert menneske er enten det ene eller det andet.

TRÆER BÆRER FRUGT SOM FØLGE AF DERES NATUR

”Sådan bærer ethvert godt træ gode frugter, og det dårlige træ dårlige frugter.” (v. 17) Med andre ord, den slags frugt, træet bærer, *følger* af, hvilken slags (”natur”), træet er. Vintræer bærer vindruer; tidsler bærer tidsler. Bemærk absolutheden af Herrens udtalelse: ”Ethvert godt træ bærer god frugt.” Kære læser, *lad ingen føre dig bag lyset* med tomme ord¹ og *bedrag ikke dig selv* til at tro, at ”nogle gode træer bærer *dårlig* frugt.” Ifølge Herren Jesus Kristus sker det *aldrig!* Selvom den kristne synder og begår mange fejl,² er hans liv uundgåeligt karakteriseret ved god frugt,³ ikke ved ”tjørn og tidsler.”⁴ For at der ikke skal være tvivl herom, udtrykker Herren det endnu mere eftertrykkeligt og specifikt i v. 18: ”Et godt træ *kan ikke* bære dårlige frugter, og et dårligt træ *kan ikke* bære gode frugter.”

Ligesom et godt træ ikke kan bære gode frugter, lærer vi af den sidste halvdel af v.18, at det ikke er muligt for et ikke-genfødt menneske at bære *god* frugt. Æbler kan bindes fast på en tjørnebusk udvendigt fra, men de kan ikke *bæres* af tjørnebusken selv. De kan ikke *vokse naturligt* fra det, som

¹Efeserbrevet 5:5-6

²Jakobsbrevet 3:2

³Johannesevangeliet 15:16

⁴Hebræerbrevet 6:8

tjørnebusken essentielt er. I v.19 fortælles vi, hvilken skæbne der venter *ethvert* træ, som ikke bærer god frugt: ”Ethvert træ, som ikke bærer god frugt, hugges om og kastes i ilden.”

TRÆETS FRUGT AFSLØRER DETS NATUR

Et træs frugt *gør ikke* træet til det, det er; den *afslører*, hvad træet er. Herren Jesus fremsætter dette generelle princip, når han advarer mod falske profeter: ”På deres *frugter* kan I kende *dem*.” (v.16) Derefter fortsætter han med at undervise om ”gode træer” og ”dårlige træer” og konkluderer ved at gentage denne store sandhed i v.20: ”I kan altså kende *dem* på deres *frugter*.”

Et træs frugt *gør ikke* træet til det, det er: Ingen bliver et vintræ ved at forsøge at bære vindruer! Kun et mirakel fra Gud kan forandre os til noget, vi ikke er! Tværtimod *afslører* træets frugt, hvad træet er: At der *bæres vindruer* er *beviset* på, at dette mirakel fra Gud *allerede* har fundet sted.

Dette princip er vel illustreret af vor Herres ord til jøderne i Johannesevangeliet 8:47: ”Den, der er af Gud, hører Guds ord; men I hører ikke, fordi I ikke er af Gud.” Bemærk igen, at træets frugt ikke *gør* træet til det, det er, men i stedet *afslører*, hvad det er. Mange tror, at det er vores reaktion på ”Guds ord”, som får os til at være ”af Gud.” Jesus siger det modsatte. Det er *fordi* vi er ”af Gud,” at vi reagerer korrekt på ”Guds ord.” Den samme sandhed ses i Johannesevangeliet 10:26-27: ”Men I tror ikke, fordi I ikke hører til mine får. Mine får hører min røst, og jeg kender dem, og de følger mig.” Endnu engang *gør* vor Herre det klart, at mennesker ikke bliver får ved at tro, som mange antager, men de tror, fordi de er får! Herligt mirakel! Genfødslen er, at *der er givet* en ny natur!

DÅRLIGE TRÆER KAN KENDES

Modsat den populære holdning *er* det muligt at skelne mellem sande og falske troende. Herren Jesus Kristus giver os denne vished to gange i versene citeret ovenfor: ”I *kan* kende dem.” (v.16) ”I kan altså kende dem.” (v.20) På spørgsmålet ”Hvordan kan vi kende dem?” er vor Herres svar simpelt og entydigt: ”På deres frugter.”

Dette betyder ikke, at vi kan vandre ind i en kristen forsamling og på fem minutter vide, hvem alle de sande troende er. Mange gange er det dem, som for en tid lader til at være stærke og ægte, som senere falder bort. Ligeledes kan dem, hvis omvendelse først lader til at være svag og tvivlsom, tyve år senere ofte findes som solide og stærke kristne, som stadig vandrer med Gud. Tiden skal teste ægtheden af enhver bekendelse af tro. Alligevel står det fast, at før eller siden – og mange gange før end siden – vil det blive kendt, hvilken tilstand den, som falsk bekender Kristus, er i: ”Da kornet skød op og satte kerne, kom også ukrudtet *frem*.”¹

Et af de første vers, som altid bliver citeret i enhver diskussion om sand omvendelse er ”Døm ikke, for at I ikke selv skal dømmes.” (Matthæusevangeliet 7:1) Sjældent går det op for den person, som citerer verset, at det blev udtalt af Herren blot nogle få vers før hans udtalelse om at kende mennesker på deres frugter. (v. 16) Befalingen om ikke at ”dømme” kan derfor ikke være en befaling om ikke at ”skelne.” Faktisk advarer vor Herre os i v. 6 ”Giv ikke hunde det hellige, og kast ikke jeres perler for svin.” Hvordan skal vi kunne vide, hvem disse ”hunde” og ”svin” er, hvis vi ikke ”dømmer” i form af at skelne? Faktisk *befaler* Herren Jesus os at dømme, dog ”ikke efter det ydre,” men ”fæld en retfærdig dom.”²

¹Matthæusevangeliet 13:26

²Johannesevangeliet 7:24

GODE TRÆER REPRÆSENTERER GODE MENNESKER

”Tag et træ: Enten er det godt, og så er dets frugt også god, eller det er dårligt, og så er dets frugt også dårlig. For et træ kendes på frugten. Øgleyngel, hvordan skulle I, som er onde, kunne sige noget godt? For hvad hjertet er fuldt af, løber munden over med. Et godt menneske tager gode ting frem af sit gode forråd, og et ondt menneske tager onde ting frem af sit onde forråd.”

Matthæusevangeliet 12:33-35

I disse vers gentages de fire store sandheder fra Matthæusevangeliet 7:15-20 af Herren Jesus, hvor han bruger en lidt anderledes terminologi. I tillæg kommer en femte, stor sandhed, som er underforstået i Matthæus 7, fuldt til udtryk her: Ifølge Herren Jesus Kristus er det teologisk rigtigt at tale om nogle mennesker som ”gode” og nogle mennesker som ”onde.”

Kristen, tænker du om dig selv som et ”godt menneske”? Det er selvfølgelig sandt, at *adskilt fra Kristus* har ingen af os *nogen som helst* godhed overhovedet. I den henseende er der ”ingen god undtagen én, nemlig Gud.”¹ Men, kære, *vi er ikke adskilt fra Kristus!* Bibelen beskriver Barnabas som ”*en god mand, fyldt af Helligånd og tro.*”² Og Paulus omtaler de romerske kristne som ”fulde af godhed.”³ Hvis vores teologi ikke lader der være plads til et sådant sprogbrug, så er det ikke en bibelsk teologi. Gud har udført et mirakel i enhver kristens hjerte! *Genfødslen er, at der gives en ny (god!) natur.*

¹Markusevangeliet 10:18

²Apostlenes Gerninger 11:24

³Romerbrevet 15:14

KORSFÆSTELSE & OPSTANDELSE

”Hvad følger nu heraf? Skal vi blive i synden, for at nåden kan blive så meget større? Aldeles ikke! Hvordan skulle vi, som er døde fra synden, stadig kunne leve i den? Eller ved I ikke, at alle vi, som er blevet døbt til Kristus Jesus, er døbt til hans død? Vi blev altså begravet sammen med ham ved dåben til døden, for at også vi, sådan som Kristus blev oprejst fra de døde ved Faderens herlighed, skal leve et nyt liv. For er vi vokset sammen med ham ved en død, der ligner hans, skal vi også være det ved en opstandelse, der ligner hans. Vi ved, at vort gamle menneske er blevet korsfæstet sammen med ham, for at det legeme, som ligger under for synden, skulle tilintetgøres, så vi ikke mere er trælle for synden; den, der er død, er jo frigjort fra synden.” Romerbrevet 6:1-7

”Jeg lever ikke mere selv, men Kristus lever i mig, og mit liv her på jorden lever jeg i troen på Guds søn, der elskede mig og gav sig selv hen for mig.” Galaterbrevet 2:20

Mange har læst disse vers og har forsøgt at ”forestille sig” sig selv blive korsfæstet på korset for to tusind år siden. Andre taler om en ”positionel” sandhed – en slags skyggeagtig verden af forestillinger, hvor ting, som ikke *rigtigt* er sande, er sande ”positionelt.” Det er kun, når vi indser, at disse vers refererer til den *konkrete virkelighed*, som finder sted ved genfødslen, at de vil give reel mening for os.

Det er sandt, at ethvert gode, som den troende modtager, blev *købt* for to tusind år siden på Golgata, da Jesus døde og opstod som vores stedfortræder. Men disse goder bliver først i realiteten vores og kan kun opleves, når vi bliver *forenet med Kristus* i genfødslen. At Paulus taler om genfødsel i Romerbrevet 6 tydeliggøres af, at han refererer til de troende som ”levende, der før var døde” (v.13). Og som dem, der nu ”skal leve et nyt liv.” (v.4) Det samme kan siges vedrørende Galaterbrevet 2:20. Det var på tiden for Paulus’ *genfødsel*, at den gamle Saulus ”ikke mere levede,” og Kristus begyndte at ”leve i” den nye Paulus. Bemærk, at ifølge Romerbrevet 6:2-7 er *alle* troende blevet korsfæstet, begravet og oprejst med Kristus i kraft af deres forening med ham. Korsfæstelsen med Kristus finder sted på tidspunktet for vores genfødsel. Det er ikke en avanceret tilstand af åndelighed, som man skal søge efter, men en fuldendt virkelighed, som man kan regne med. (v.6) Enhver sand kristen kan sige med Paulus ”Jeg lever ikke mere selv, men Kristus lever i mig.”

KORSFÆSTELSE & OPSTANDELSE

Hvad er genfødsel? Det er den *nye fødsel* af et *nyt menneske*, som er en *ny skabning* med et *nyt hjerte* og en *ny natur!* Men det er mere: *det er korsfæstelsen, døden og begravelsen af vores gamle selv* (den person, vi engang var i Adam) og *opstandelsen af vores nye selv* (den person, vi nu er i Kristus) *så vi kan ”leve et nyt liv.”*

Kristen, hvad betyder det, at dit ”gamle menneske” blev korsfæstet, døde og blev begravet? Det betyder, at det gamle ”dig” – den person, du var engang – er borte for evigt. Du vil aldrig blive den person igen. De fleste af jer, som læser disse linjer, kendte aldrig den gamle Charles Leiter, og jeg er taknemmelig for, at I aldrig kommer til det, for den person er død og borte for bestandigt! Ære være

Gud! Den kristne er et nyt menneske. Gennem sin forening med den opstandne Kristus er han en ”levende, som før var død,”¹ og fordi han er *levende*, er han nu i stand til at *leve* et nyt liv!

I modsætning til hvad der oftest bliver undervist, præsenterer Bibelen aldrig vores gamle menneske, som stadig værende i live – hverken sparkende eller kæmpende på korset eller som én, der gemmer sig et eller andet sted indeni os. Det gamle menneske er dødt, begravet og borte for evigt. ”Jeg (mit gamle selv, den person, jeg var engang) er blevet korsfæstet med Kristus; og jeg lever ikke mere selv.”

I lyset af disse kendsgerninger opstår spørgsmålet øjeblikkeligt: ”Hvis alt dette er sandt, hvorfor har jeg så stadig så mange problemer med synd?” Bibelen besvarer dette spørgsmål, ikke i form af ”det gamle menneske,” som er borte for evigt, men i form af ”kødet,” som stadig er til stede hos os. Den kristen kæmper en vedvarende kamp mod synden, fordi der er en side af hans personlighed, som ikke endnu er blevet forløst – kødet. *Kødet er den uforløste fysiske krop, som ses som det sted, hvor synden stadig forsøger at hævde sig selv.* Synden forsøger stadig at ”regere” i den kristnes ”dødelige legeme.”²

Det Nye Testamente refererer til kødet som ”det legeme, som ligger under for synden,”³ ”dette dødsens legeme”⁴ og vores ”dødelige legeme.”⁵ I denne sammenhæng kan synd (*alle synder, selv ”mentale” synder*) faktisk omtales som ”legemets gerninger,”⁶ og kristne formanet til at ”lade det jordiske i sig dø”⁷ (døde det)! Dette betyder ikke, at legemet i sig selv er syndigt. Paulus kommer med den fantastiske udtalelse i 1. Korintherbrev 6, at legemet ”er til for Herren, og Herren for legemet.”⁸ Dette er det stik modsatte af den græske idé om, at legemet er ”sjælens fængsel.” Alligevel præsenterer Bibelen klart det uforløste, dødelige legeme, som stedet, hvor synden stadig forsøger at regere.

Som kristne venter vi stadig på *vort legemes forløsning*⁹ ved Herrens genkomst. Når dette finder sted, vil vi være *fuldstændig* forløst fra *al* synd. Men i mellemtiden er der to ekstremt vigtige sandheder, vi er nødt til at forstå.

EN NY IDENTITET

Den første af disse er, at *vi har en ny identitet*. Som kristne er vi levende, der før var døde, oprejst fra de døde til at leve et nyt liv. Det er, hvem vi virkelig er, og hvem vi *vil være* om ti tusind år! Kødet er *ikke*, hvem vi virkelig er. Det er kun et *overfladisk* (på overfladen) og *midlertidigt* aspekt af vores samlede personlighed, og det er allerede dømt til at forgå. Om kort tid vil vores legemer være forløst, og den forhindring, som kødet udgør, vil være borte for altid.

Den kendsgerning, at vi er ”levende, der før var døde”, er normalt en *følbar virkelighed*, som opleves ved omvendelsen. Men som tiden går, og vi begynder at indse, hvor meget ondt, der stadig bor i vores kød, og hvor store vores fejltagelser er som kristne, er det normalt for os at begynde at miste denne følelse af ”at være ny.” Intet er da dårligt nok for os at sige om os selv – vi er ”modbydelige,” ”usle,” ”elendige.” I en sådan tilstand er det selvfølgelig umuligt for os at ”stille os til rådighed for Gud” med bare en lille smule glæde eller selvtillid: ”Herre, med glæde stiller jeg mig til rådighed for dig – som den usle, modbydelige masse af fordærv, jeg er – for at tjene dig med

¹Romerbrevet 6:13

²Romerbrevet 6:12

³Romerbrevet 6:6

⁴Romerbrevet 7:24

⁵Romerbrevet 6:12

⁶Romerbrevet 8:13

⁷Kolossenserbrevet 3:5; Romerbrevet 6:13

⁸1. Korintherbrev 6:13

⁹Romerbrevet 8:23

fryd og selvtillid.” Aldrig! V kan aldrig med glæde stille os til rådighed for Gud, så længe vi har sådan en opfattelse af os selv. *Men dette er ikke sådan Paulus ser nogen som helst kristen!* I stedet formaner Paulus os til at ”stille os selv til rådighed for Gud *som levende, der før var døde*, så I bruger jeres lemmer for Gud, som redskaber for retfærdighed.”¹ Kristen, du er lige så ”ny” i dag og lige så meget ”levende, der før var død”, som du var den dag, du blev omvendt! Dit køds ondskab kan næsten ikke beskrives, men dit kød er ikke hvem, du virkelig er, om meget kort tid vil det ikke længere være dig til besvær! Bekend dine synder for Gud, modtag hans tilgivelse og renselse, og *stil dig dernæst til rådighed for ham* – med glæde og i tillid – *lige nu* for at tjene ham med ”det nye liv,” som er dit i Kristus!

EN NY KRAFT

Den anden sandhed, vi skal erkende, er, at vi har *en ny kraft*. Den kristne har ikke blot en ny identitet, han har også en ny evne til at gøre op med synden. Selvom vores ”dødelige legemer” endnu ikke er blevet forløste, og synden stadig forsøger at ”regere” i dem, *behøver vi ikke at lade den gøre det: ”Lad derfor ikke synden herske i jeres dødelige legeme, så I adlyder dets lyster.”*² Vi behøver ikke at ”lade” synden herske i vores dødelige legemer!

Forvisningen om sejr gentages gennem hele det Nye Testamente: I Galaterbrevet 5 mindes vi om, at Helligånden er langt mere magtfuld end kødet. Selvom ”kødets lyst står Ånden imod,”³ bliver vi *lovet*, at når vi ”lever i Ånden”, vil vi ”ikke følge kødets lyst.”⁴

Igen forvisses kristne om i Romerbrevet 8, at de har magten til ”ved Ånden” at ”dræbe” synden: ”Hvis I ved Åndens hjælp dræber legemets gerninger, skal I leve.”⁵ Og Romerbrevet 6 proklamerer den samme sandhed gentagne gange. For eksempel lærer vi i v. 6, at gennem vort gamle selvs død, er kødets magt til at herske over os blevet brudt: ”Vi ved, at vort gamle menneske er blevet korsfæstet sammen med ham, *for at det legeme, som ligger under for synden (kødet), skulle tilintetgøres* [bogst. ”gjort magtesløs”], *så vi ikke mere er trælle for synden.*” Og i v. 14 forsikres vi om, at ”synden *ikke skal* være herre over os, for vi er ikke under loven, men under nåden.”

AT TAGE IMOD SANDHEDEN

Kristne har både en ny identitet og en ny kraft. Dette er *fakta*, hvad enten vi tror på det eller ej. At tro på det gør det ikke sandt, og ikke at tro på det gør det ikke falsk. Virkeligheden forandres ikke af vores fejlagtige opfattelse af den. Hvad der *er* forandret, er vores *oplevelse* af denne virkelighed. Ifølge Herren Jesus Kristus er det at kende og tro på *sandheden* altafgørende for vores frihed fra syndens slaveri. ”Hvis I bliver i mit ord, er I sandelig mine disciple, og I skal lære sandheden at kende, og sandheden skal gøre jer frie.”⁶ ”Hellig dem i sandheden; dit ord er sandhed.”⁷ I lyset af disse udtalelser er det yderst væsentligt, at Paulus bruger de første *fem og et halvt kapitler* af sit brev til romerne på at lægge et fundament for *sandheden*, og at Romerbrevet 6:11 bogstaveligt talt er det første sted, hvor han instruerer sine tilhørere om *gøre* noget som helst! Når denne formaning endelig kommer, drejer den sig om at tro på og at tage imod *sandheden*:

¹Romerbrevet 6:13

²Romerbrevet 6:12

³Galaterbrevet 5:17

⁴Galaterbrevet 5:16

⁵Romerbrevet 8:13

⁶Johannesevangeliet 8:31-32

⁷Johannesevangeliet 17:17

”Sådan skal også I se på jer selv (regn jer som): I er døde for synden, men levende for Gud i Kristus Jesus.”¹ At ”regne sig som” er ikke at *lade som om*, at noget er sandt, selvom vi ved, det ikke er det; at regne med er at *acceptere virkeligheden som den er*.

Nødvendigheden af, at vi indser og tror på sandheden for at fortsætte i nåden, er et centralt tema i Paulus’ breve: ”Og tilpas jer ikke denne verden, men lad jer forvandle, ved at sindet fornyes.”² Det er kun ved, at vore sind fornyes – når vi gøres i stand til at se virkeligheden, som den er – at vi kan ”skønne, hvad der er Guds vilje: det gode, det som behager ham, det fuldkomne.”³ Paulus siger det samme i Efeserbrevet 4, hvor han tilskynder os til, at vi ”skal fornyes i sind og ånd og iføre os det nye menneske.” (v. 23-24) Når en kristen falder i synd, er det altid et resultat af, at han ikke har formået at tro på eller handle på sandheden!

Igen er den nytestamentlige metode til at undervise om vækst i nåde først: Erkend hvem du er!⁴ (dvs. at tro på og tage imod sandheden), og dernæst: Vær den du er!⁵ (dvs. at aktivt afvise synden og bevidst give dig selv hen til retfærdighed). Kære kristen, du behøver ikke at leve et liv fuldt af elendighed og nederlag! Du behøver ikke at gå omkring dag efter dag med en samvittighed, som konstant er besmittet med bevidst synd. Bed Gud om at åbne dine øjne for sandheden!⁶ Tag i tro imod realiteten af, hvem du virkelig er. Stå dernæst fast på, hvad Gud har gjort for dig i Kristus. ”Stil heller ikke jeres lemmer til rådighed for synden som redskaber for uretfærdighed, men stil jer selv til rådighed for Gud som levende, der før var døde, så I bruger jeres lemmer for Gud, som redskaber for retfærdighed.”⁷ ”I skal leve i Ånden og ikke følge kødets lyst.”⁸ Vær den, du er!

EN BESEJRET FJENDE

Kære kristen, i dit liv er syndens dage talte! Øksen ligger allerede ved din synds rod. Som et træ, der er blevet fældet ved roden, synes dets blade stadig grønne for en tid, men faktum er, at *dens liv er forbi*. Det er kun et spørgsmål om tid, før hvert eneste blad visner og falder til jorden!

Synden er en besejret fjende. Krigen mod synden er allerede vundet. Som de modstandslommer, der sommetider fortsætter med at kæmpe videre i uvidenhed, *efter at overgivelsestraktaten allerede er blevet underskrevet*, fortsætter synden med at kæmpe videre i vores liv *uden håb om endelig sejr*. Selvom den troendes strid mod synden til tider kan være hård, er kampens endelige udfald sikret.

For den kristne er synden ikke mere end en tidlig sommersne. Sådanne snefald forekommer af og til selv i de varmere klimaer, men de er kun den forgangne vinters dødskramper. I løbet af en eller to dage er de smeltede og borte, og *de har ikke magt til at standse sommerens uundgåelige fremfærd*. Kristen, synden har ikke en chance i dit liv! Du kan kæmpe imod den med den sikre viden, at sommeren, ikke vinteren, nærmer sig! De rester af synd, som du stadig møder, er blot *levn fra den, du var engang*; de er ikke et udtryk for, *hvem du er nu*, og de vil snart forgå for evigt!

¹Romerbrevet 6:11

²Romerbrevet 12:2

³Romerbrevet 12:2

⁴Romerbrevet 6:11

⁵Romerbrevet 6:12-13

⁶Efeserbrevet 1:17-18

⁷Romerbrevet 6:13

⁸Galaterbrevet 5:16

FRA ÉN VERDEN TIL EN ANDEN – FRA KØD TIL ÅND

Hidtil har vi set på seks bibelske beskrivelser af genfødsel, hvor hver enkelt har givet os videre indsigt i dette mirakels natur. Hvad er genfødsel? Det er en ny skabelse, et nyt menneske, et nyt hjerte, en ny fødsel, en ny natur. Det er en korsfæstelse af vort gamle menneske og en opstandelse af vort nye menneske. Men genfødslen er mere. Det er et skift fra et rige til et andet:

KØD VERSUS ÅND

”De kødelige vil det kødelige, og de åndelige vil det åndelige. Det, kødet vil, er død, og det, Ånden vil, er liv og fred. For det, kødet vil, er fjendskab med Gud; det underordner sig ikke Guds lov og kan det heller ikke. De, som er i kødet, kan ikke være Gud til behag. Men I er ikke i kødet, I er i Ånden, så sandt som Guds ånd bor i jer. Den, der ikke har Kristi ånd, hører ikke ham til.”

Romerbrevet 8:5-9

Det er tydeligt at se ud fra disse vers, at genfødsel involverer *et skift mellem to riger*. Ugenfødte mennesker omtales som ”de, som er i kødet”; genfødte mennesker er ”ikke i kødet” men ”i Ånden.” (Det er tragisk, at NIV erstatter ordene ”i kødet” i v. 8-9 med ordene ”styret af den syndige natur.” Her er den bibelske oversættelse blevet erstattet af noget, der lyder teologisk smart.)

Kristne er dem, der ikke længere er ”i kødet”; de bor nu permanent i Åndens rige. Når kristne har handlet impulsivt eller måske mistet besindelsen, vil de nogle gange sige ”Jeg blev kødelig.” I realiteten kan den kristne lige så lidt midlertidigt ”blive kødelig,” som han midlertidigt kan ”blive ugenfødt”!

Hvad mener Paulus, når han siger, at det ugenfødte menneske ”er i kødet”, og den kristne ikke længere er ”i kødet, men er i Ånden”? Svaret kunne udtrykkes således: Det naturlige (ugenfødte) menneske bor i den kødelige *verden* eller *sfære*. Kødet er kilden og konteksten af hele hans liv. Han kender intet til livet i Helligånden; han lever helt på det kødelige plan. Han lever i en verden af kirtler og fysiske lyster, af biler og computere, af sport og underholdning, af kosmetik og udseende. ”Til dem hørte også alle vi engang. I vort køds begær gjorde vi, hvad kødet og sindet ville, og vi var af natur vredens børn ligesom de andre.”¹”De ender i fortabelse, bugen er deres gud, de sætter en ære i deres skam, de tænker kun på det jordiske.”²

Det ugenfødte menneske kan have en ”religion,” men også den er kødelig. Paulus fortæller os om et tidspunkt, hvor han kendte Kristus ”rent menneskeligt.”³ Dette er den Kristus, der hører til populær religiøs fantasi, som hele tiden forandres over tid. (I vor tid er han ofte en bleg, vag religiøs figur, som levede for længe siden og gik rundt og bar på lam.) Paulus kender dog ikke længere Kristus på denne måde. Faktisk kender han nu ikke længere noget menneske ”rent menneskeligt.” Hvorfor ikke? Svaret gives i det næste vers – Paulus er passeret ind i en anden verden! ”Altså kender vi fra nu af ingen rent menneskeligt. Og selv om vi har kendt Kristus rent menneskeligt, så gør vi det nu ikke længere. Altså: Er nogen i Kristus, er han en ny skabning. *Det gamle er forbi, se, noget nyt er blevet til!*”⁴

Denne kontrast mellem de to verdener af ”kød” og ”Ånd” ligger bag vor Herres ord til den samaritanske kvinde i Johannesevangeliet 4: ”Tro mig, kvinde, der kommer en time, da det *hverken*

¹Efeserbrevet 2:3

²Filipperbrevet 3:19

³2. Korintherbrev 5:16

⁴2. Korintherbrev 5:16-17

er på dette bjerg eller i Jerusalem, I skal tilbede Faderen... Gud er ånd, og de, som tilbeder ham, skal tilbede i ånd og sandhed.”¹ Normalt antager vi, at disse ord betyder, at folk kan tilbede Gud hvor som helst – enten på dette bjerg eller i Jerusalem. Dette er bestemt sandt. Men Jesus siger ikke ”enten... eller”; han siger ”hverken... eller”! Med andre ord kan Gud slet ikke tilbedes i denne verden; han er tilgængelig ”i Ånden” alene. ”Gud er ånd, og de, som tilbeder ham, skal tilbede i ånd og sandhed.” ”Det er os, der er de omskårne, og som tjener ved Guds ånd og har vores stolthed i Kristus Jesus i stedet for at stole på noget ydre.”² ”For gennem ham [Kristus] har både vi og I i én ånd adgang til Faderen.”³ Kristne er ”i Ånden.” De er i stand til at ”se den usynlige”⁴ og ”ser... på det usynlige”!⁵

KUN TO VERDENER

Den første lektie, vi bør lære af Romerbrevet 8:5-9 er, at Paulus kun tænker på to verdener. Et menneske er enten ”i kødet” eller ”i Ånden”; han er enten ugenfødt eller født på ny. Der er ingen ”halv og halv” tredje verden. Et menneske er enten ”kødelig” (en ikke-kristen) eller han er ”åndelig” (levende i Helligåndens rige – en kristen). Det samme modsætningsforhold ses i Første Korintherbrev 2:14-16: ”Et sjæleligt menneske tager ikke imod det, der kommer fra Guds ånd; det er en dårskab for sådan et menneske, og det kan ikke fatte det, for det bedømmes kun efter Åndens målestok. Det åndelige menneske derimod bedømmer alt, men selv bedømmes det ikke af nogen... Men vi har Kristi tanker.” Her er der igen kun to slags mennesker – det ”sjælelige” menneske (ugenfødt) og det ”åndelige” menneske (født på ny).

Denne kendsgerning fører os et godt stykke frem mod en ordentlig forståelse af, hvad Paulus siger i de næste fire vers: ”Og jeg kunne ikke tale til jer, brødre, som til åndelige mennesker; jeg måtte tale til jer som til kødelige mennesker, som til spæde i troen på Kristus. Jeg gav jer mælk, ikke fast føde, for den kunne I endnu ikke tåle, og det kan I heller ikke nu; for I er stadig kødelige mennesker. For når der er misundelse og splid iblandt jer, er I så ikke kødelige og lever slet og ret som mennesker? Når én siger: Jeg hører til Paulus, og en anden: Jeg hører til Apollos, er I så ikke slet og ret mennesker?”⁶ (NIV’en oversætter på forkert vis udtrykket ”kødelig” i disse vers som ”verdslig.”)

Hvad siger Paulus her? Han siger, at de troende i Korinth (på nogle områder) opfører sig som fortabte mennesker. ”Jeg kunne ikke tale til jer som til kristne; jeg måtte tale til jer som til kødelige mennesker.” I opfører jer slet og ret som mennesker. I er nødt til at blive fornyet i jeres sind og blive klar over, hvem I virkelig er.” Det er muligt for en kristen at opføre sig som et fortabt menneske, specielt når han endnu er ”spæd i troen på Kristus,” men det er langt fra at sige, at en sand kristen kan leve hele sit liv som et fortabt menneske! Modsat meget populær undervisning præsenterer Paulus her ikke en eller anden permanent tredje kategori af mennesker – de såkaldte ”kødelige kristne” – en slags ”himmelsk djævel,” som lever sit liv med ”Kristus i hjertet” og ”selvet på tronen”! En kristen kan til tider handle som et fortabt menneske, men når han gør det, strider hans handlinger mod den, han virkelig er, og han kan ikke opretholde facaden længe.

HVER VERDEN HAR SIT EGET SIND

¹Johannesevangeliet 4:21-24

²Filipperbrevet 3:3

³Efeserbrevet 2:18

⁴Hebræerbrevet 11:27

⁵2. Korintherbrev 4:18

⁶1. Korintherbrev 3:1-4

Den anden lektie, vi bør lære af Romerbrevet 8:5-9 er, at *hver af de to verdener er karakteriseret ved en bestemt type "sind."* "De kødelige vil det kødelige, og de åndelige vil det åndelige."¹ Læg mærke til, at Paulus ikke giver en *formaning* her. (Han siger ikke, hvad vi "burde" være.) Han *udtrykker en kendsgerning*: De, som er "kødelige," tænker på det kødelige; de, som er "åndelige," tænker på det åndelige. Dette er blot *sådan, situationen virkelig er*.

Dette betyder, at enhver, som hævder at være kristen, men ikke "vil det åndelige," han er bedraget. Den kristne lever i en ny verden. Han er "i Ånden." Hans kilde og sfære i livet er Helligånden, og han hævder "naturligt" blot mod "det åndelige"! Når han står ud af sengen om morgenen, når han bliver givet et par minutter til at slappe af på arbejdet, når han har noget fritid, drages hans sind mod det, som har med Gud at gøre.

HVERT SIND HAR SIT EGET RESULTAT

Den tredje lektie, vi bør lære af Romerbrevet 8:5-9 er, at *hver type af sind leder til sit eget resultat – enten død eller liv*: "Det, kødet vil ["kødets sind"], er *død*."² Døden er den ultimative karakteristik og ende, uanset hvor dejligt alting kan synes i begyndelsen. Tænk på det! *Alting* i den kødelige verden, selv de "bedste" ting, vil i sidste ende efterlade os med intet andet end *tomhed, forfald og fordærv* – død! Hvorfor? Fordi Gud er kilden til det sande *liv*, og han udelades af billedet. Gud udelades ikke blot af billedet, men "kødets sind" er faktisk i "fjendskab med Gud; det underordner sig ikke Guds lov og *kan det heller ikke*."³ Der er et dybtliggende *had* mod Gud og hans lov i ethvert fortabt menneskes hjerte. Det er af den årsag, at "de, som er i kødet ikke kan være Gud til behag."⁴

I det *religiøse*, fortabte menneske er hans fjendskab ofte godt skjult, men under de rette omstændigheder vil det lange voldsomt ud. Her behøver vi kun at tænke på de skriftkloges og farisæernes reaktion, da de mødte Den inkarnerede godhed: "Korsfæst ham! Vi vil ikke have den mand til konge over os."⁵ Måske var mange af selv de religiøse ledere chokerede over deres egne handlinger og det voldsomme had mod Guds Søn, som de opdagede, vældede op i deres hjerter.

Kødets sind er død, men modsat er "det, Ånden vil, *liv og fred*"⁶ Hvilken velsignet ting, dette er! Alle ting, som er gode, alle ting som er vidunderlige – "Kærlighed, glæde, fred, tålmodighed, venlighed, godhed, trofasthed, mildhed, selvkontrol" – tilhører og flyder fra Åndens verden!

AT VANDRE I DEN NYE VERDEN

"Hvad jeg mener, er: I skal leve i Ånden og ikke følge kødets lyst. [v17](#) For kødets lyst står Ånden imod, og Ånden står kødet imod. De to ligger i strid med hinanden, så I ikke kan gøre, hvad I vil. Men drives I af Ånden, er I ikke under loven. Kødets gerninger er velkendte: utugt, urenhed, udsvævelse, afgudsdyrkelse, trolddom, fjendskaber, kiv, misundelse, hidsighed, selviskhed, splid, kliker, nid, drukkenskab, svir og mere af samme slags. Jeg siger jer på forhånd, som jeg før har sagt, at de, der giver sig af med den slags, ikke skal arve Guds rige. Men Åndens frugt er kærlighed, glæde, fred, tålmodighed, venlighed, godhed, trofasthed, mildhed og selvbeherskelse. Alt

¹Romerbrevet 8:5

²Romerbrevet 8:6

³Romerbrevet 8:7

⁴Romerbrevet 8:8

⁵Lukasevangeliet 19:14

⁶Romerbrevet 8:6 (Gk.)

dette er loven ikke imod! De, som hører Kristus Jesus til, har korsfæstet kødet sammen med lidenskaberne og begæringerne. Lever vi i Ånden, skal vi også vandre i Ånden.”
Galaterbrevet 5:16-25

I disse vers fra Galaterbrevet 5 sættes de to verdener, ”kød” og ”Ånd,” i skarp kontrast. Paulus gør det klart, at de som gør ”kødets gerninger... ikke skal arve Guds rige.” På den anden side har ”de, som hører Kristus Jesus til, korsfæstet kødet sammen med lidenskaberne og begæringerne.” De har definitivt brudt med den gamle verden og livet i synd gennem omvendelse og tro på Kristus. Den kristne loves nu sejr over kødet, da han ”lever i Ånden”: ”I skal leve i Ånden og ikke følge kødets lyst.”

Af særlig betydning for vores nuværende studie er dog v. 25: ”Lever vi i [eller ”ved”] Ånden, skal vi også *vandre i* [eller ”ved”] Ånden.” Bemærk igen hvad vi allerede har set i Romerbrevet 8: Den kristne er en, som er ”i Ånden”! Han lever i Åndens *verden*, og hans *kilde til liv* er Ånden! ”Derfor,” siger Paulus ”*erkend*, hvor du er, og gå der! – *lev det ud* i praksis.” ”Hvis du *lever i* Ånden, så *vandr i* Ånden.”

Der er to (og kun to) verdener, og som kristne *lever* vi i Åndens verden. Fordi vi nu *lever i* denne nye verden, er vi for første gang i stand til at *vandre* ved Åndens kraft, som vi har til rådighed på det sted, hvor vi er nu. Denne vandren ”i Ånden” involverer at adlyde Åndens tilskyndelser, når vi fornemmer i vore hjerter, at han er ”bedrøvet” over noget, vi skal til at gøre: ”Vold ikke Guds hellige ånd sorg.”¹ Når Ånden er bedrøvet, skal vi *stoppe* omgående! På den anden side involverer det at ”vandre i Ånden” også at adlyde Åndens tilskyndelser, når han opfordrer os til at gøre noget positivt – at forsvare Gud, vidne eller bede: ”Udsluk ikke Ånden”² Det er, når vi ”vandr i Ånden,” at vi oplever de gode og vidunderlige ”Åndens frugter,” som er beskrevet ovenfor.

DE TO VERDENER I ROMERBREVET 7 & 8

Genfødselens koncept som et skift af verdener mellem kødet og Ånden har stor betydning for vores forståelse af mange af Skrifterne. I særlig høj grad er det fundamentalt for en ordentlig forståelse af Romerbrevet 7. Bemærk, at Paulus introducerer hele sin diskussion i Romerbrevet 7:7-25 ved at referere til ”de to verdener” i v.5-6: ”For *dengang vi var i kødet*, var de syndige lidenskaber, som loven kalder frem, virksomme i vore lemmer, så at vi bar frugt til døden. *Men nu* er vi løst fra loven og er døde fra det, vi før var fanget i, *så at vi er tjenere i Åndens nye liv*, og ikke i bogstavens gamle.”

Her taler Paulus igen om, hvad angår to og kun to grupper. Dem, som er ”i kødet” (ugenfødte), er karakteriseret ved ”syndige lidenskaber... virksomme i deres lemmer, så at de bar frugt til døden.” Disse syndige lidenskaber ”kalder loven frem.” På den anden side er kristne karakteriseret ved at være ”løst” fra det, de ”før var fanget i,” fra loven og ved at være tjenere ”i Åndens nye liv, og ikke i bogstavens gamle.” Det er ikke svært at opdage, hvilken af de to grupper manden i Romerbrevet 7 tilhører! Han er ”af kød, solgt til at være under synden.”³ Loven ”kalder” alle mulige syndige lidenskaber frem i ham.⁴ Han er ”som fange i syndens lov, som er i hans lemmer.”⁵ Han er et ”elendigt menneske,” der leder efter nogen, der kan ”fri ham” fra ”dette dødsens legeme.”⁶ Ydermere nævner han ikke Helligånden en eneste gang i hele passagen! Tydeligvis er dette

¹Efeserbrevet 4:30

²1. Thessalonikerbrev 5:19

³Romerbrevet 7:14

⁴Romerbrevet 7:7-14

⁵Romerbrevet 7:23

⁶Romerbrevet 7:24

menneske ikke ”i Ånden”, men ”i kødet.” At en kristen vender sig til Romerbrevet 7 for at finde ro, når han er ”besejret,” er derfor utilgiveligt, selvom han til tider kan føle, at han ”hører til” der! (Se Bilag C.)

Det er meget vigtigt, at Paulus, så snart han har konkluderet sine overvejelser om *lov, synd og kød* i Romerbrevet 7:7-25, straks opsummerer alt en gang til, hvad angår de ”to verdener”: ”Så er der da nu ingen fordømmelse for *dem, som er i Kristus Jesus. For livets ånds lov har i Kristus Jesus befriet mig fra syndens og dødens lov. Det, som loven ikke kunne, fordi den kom til kort på grund af kødet, det gjorde Gud: Han sendte sin egen søn i syndigt køds lighed og for syndens skyld og fordømte dermed synden i kødet, for at lovens krav skulle opfyldes i os, som ikke lever i lydighed mod kødet, men i lydighed mod Ånden.*” Igen er disse vers ganske enkelt en udvidet genfortælling af Paulus’ tidligere introduktion til denne del af Romerbrevet 7:5-6. Bemærk, at i v. 4 beskrives kristne som *dem, som ”ikke lever i lydighed mod kødet, men i lydighed mod Ånden.*” Som vi så det tidligere i forbindelse med v.5, er dette ikke en *formaning*, men en *konstatering*. Det er ikke en beskrivelse af specielle, avancerede kristne, men af alle kristnes generelle liv.¹ De vers, som følger op på denne opsummering (8:5-14), fortsætter Paulus’ diskussion af ”kød” og ”Ånd” og er allerede taget i betragtning ovenfor.

¹Se også Romerbrevet 8:14

FRA ÉN VERDEN TIL EN ANDEN – FRA JORD TIL HIMMEL

Vi har set, at genfødslen er et skift mellem verdener: Den kristne er en, der ikke længere er ”i kødet,” men ”i Ånden.” Men disse er ikke de eneste verdener, der sker et skift imellem ved genfødslen. Den ottende gengivelse af genfødsel, som vi vil tage i betragtning, har at gøre med den kristnes overførsel fra den *verdslige sfære* til den *åndelige sfære*.

”Når I med Kristus er døde fra verdens magter, hvorfor underkaster I jer så påbud, som om I levede i verden: Tag ikke, smag ikke, rør ikke! – alt sammen noget, der skal bruges og forgå – det er kun menneskers påbud og lære.”
Kolossenserbrevet 2:20-22

”Når I nu er oprejst med Kristus, så søg det, som er i himlen, dér hvor Kristus sidder ved Guds højre hånd. Tænk på det, som er i himlen, og ikke på det jordiske. I er jo døde, og jeres liv er skjult med Kristus i Gud. Når Kristus, jeres liv, bliver åbenbaret, da skal også I blive åbenbaret sammen med ham i herlighed. Så lad da det jordiske i jer dø [Bogst. ”døde de lemmer, som er på jorden”]: utugt, urenhed, lidenskaber og onde lyster, og griskhed, for det er afgudsdyrkelse. Det nedkalder Guds vrede over ulydighedens børn. Den slags hengav også I jer til, dengang I levede sådan. Men nu skal også I aflægge det alt sammen: vrede, hidsighed, ondskab, spot og skamløs snak i jeres mund. Lyv ikke for hinanden, for I har aflagt det gamle menneske med dets gerninger og iført jer det nye, som fornyes i sin skabers billede til at have erkendelse.”

Kolossenserbrevet 3:1-10

Ifølge Kolossenserbrevet 2:20-22 lever kristne ikke længere ”i verden”! De er ”døde” for den verden og er passeret ind i en ny verden. Denne verden af midlertidige og materielle ting (”ting, som er bestemt til at forgå ved brug”) er ikke længere deres livs sfære. Hvad er deres livs sfære? Svaret gives i de efterfølgende vers (3:1-10): *”I er oprejst med Kristus... I er jo døde, og jeres liv er skjult med Kristus i Gud... Kristus, jeres liv.”*

Den kristne er en, som er ”død”, og hans liv er ”skjult med Kristus i Gud.” Han lever i den himmelske verden. Mens hans livs sfære stadig var denne jord, levede han ifølge denne jordiske verden. ”Den slags *hengav* også I jer til, dengang I *levede* sådan.”¹ Men nu er hans livs sfære himmelsk, og hans formaner til at erkende denne kendsgerning og til at ”tænke på det,” som er ”i himlen.”

Kære kristen, du hører til i det himmelske! Du er ikke længere en del af denne verden. Du er blevet ”korsfæstet for verden” og verden for dig!² Kun dit *dødelige legeme*, som endnu ikke er blevet forløst, er stadig ”hernede” i den jordiske verden. Det er derfor Paulus formaner os til at ”døde de lemmer, som er på jorden”!³ ”Bring jeres *legemer* som et levende og helligt offer... *tilpas jer ikke denne verden* (”tidsalder”), men lad jer forvandle, *ved at sindet fornyes*, så I kan skønne, hvad der er Guds vilje: det gode, det som behager ham, det fuldkomne.”⁴

IKKE AF DENNE VERDEN

¹Kolossenserbrevet 3:7

²Galaterbrevet 6:14

³Kolossenserbrevet 3:5 (Gk)

⁴Romerbrevet 12:1-2

"I er nedefra, jeg er ovenfra; I er af denne verden, jeg er ikke af denne verden."

Johannesevangeliet 8:23

Med disse ord til jøderne taler vor Herre igen om den himmelske og jordiske verden. Som vi ville forvente, taler han om sig selv som tilhørende den himmelske sfære. Hvad vi ikke forventer, er hvad han siger et par kapitler senere om alle kristne:

"Verden har hadet dem, fordi de ikke er af verden, ligesom jeg ikke er af verden... De er ikke af verden, ligesom jeg ikke er af verden."

Johannesevangeliet 17:14, 16

Kristne er ikke af verden, ligesom Kristus ikke er af verden! Som medindehavere af hans himmelske liv tilhører de en anden verden. De er blevet "født ovenfra" og er en del af en ny orden. De foragter det, som verden "sætter højt"¹ og værdsætter det, som verden foragter. Den sten, som "bygmestrene" vragede som værende værdiløs, er *dyrebar* og fundamental for dem.² Deres motiver og handlinger er en gåde for verden. De ser på det usynlige³ og retter deres liv efter usynlige realiteter. De forstår den "hemmelige visdom," som er "dårskab"⁴ for verden. De har "Kristi tanker."⁵ "Derfor kender verden dem ikke, fordi den ikke kender ham."⁶

I lyset af disse kendsgerninger er det intet under, at verden hader kristne. "Var I af verden, ville verden elske jer som sit eget; *nu er I ikke af verden*, men jeg har udvalgt jer af verden, derfor hader verden jer."⁷

BORGERE I HIMLEN

"De ender i fortabelse, bugen er deres gud, de sætter en ære i deres skam, de tænker kun på det jordiske. Men vort borgerskab er i himlene; derfra venter vi også Herren Jesus Kristus som frelser."

Filipperbrevet 3:19-20

I skarp kontrast til dem, hvis gud er kødet, og hvis tanker er jordiske, er kristne allerede borgere i himlen. De lever og bevæger sig i det himmelske kongerige, og de tænker på det, som er i himlene.⁸ Deres hjerter er i himlen, hvorfra de ivrigt venter deres Frelser og Konges genkomst.

"'Hagar' betegner bjerget Sinaj i Arabien og svarer til det nuværende Jerusalem, for det lever i trældom med sine børn. Men det himmelske Jerusalem er frit, og det er vor moder."

Galaterbrevet 4:25-26

"Det er jo ikke til en håndgribelig, brændende ild, I er kommet... Nej, I er kommet til Zions bjerg, til den levende Guds by, det himmelske Jerusalem, til tusinder af engle, en festforsamling og en menighed af førstefødte, som er indskrevet i himlene, og til en dommer, som er alles Gud, til deres ånder, som er retfærdige og har nået målet."

Hebræerbrevet 12:18, 22-23

Vi ser igen i disse vers, at kristne er de fribårne borgere i "det himmelske Jerusalem." De er ikke kommet til et bjerg, der kan berøres fysisk, men til et usynligt og himmelsk et – Zions bjerg,

¹Lukasevangeliet 16:15; Salme 15:4

²1. Petersbrev 2:4, 7

³Andet Korintherbrev 4:18

⁴1. Korintherbrev 2:6-10, 14

⁵1. Korintherbrev 2:16

⁶1. Johannesbrev 3:1

⁷Johannesevangeliet 15:19

⁸Kolossenserbrevet 3:1-2

kongens ”hellige by.”¹ De er lige nu en del af ”det himmelske Jerusalem, den levende Guds by” sammen med alle dem, der allerede er døde og gået foran dem til himlen. Det er ”byen med de faste grundvolde, hvis bygmester og skaber er Gud.”² Fordi deres hjerter står fast på dette permanente, himmelske Jerusalem, er kristne villige til at forsage sikkerheden af al midlertidig, jordisk virksomhed og gå til Kristus ”uden for lejren og bære hans forhåelse.” ”For her har vi ikke en by, der består, men vi søger frem til den, der skal komme.”

”Og den hellige by, det ny Jerusalem, så jeg komme ned fra himlen fra Gud, rede som en brud, der er smykket for sin brudgom. Og jeg hørte en høj røst fra tronen sige: Nu er Guds bolig hos menneskene, han vil bo hos dem, og de skal være hans folk, og Gud vil selv være hos dem.”

Johannes’ Åbenbaring 21:2-3

”’Kom, jeg vil vise dig bruden, Lammets hustru.’ Og englen førte mig i Ånden op på et stort, højt bjerg og viste mig den hellige by, Jerusalem, der kom ned fra himlen, fra Gud, med Guds herlighed.”

Johannes’ Åbenbaring 21:9-11

Hvem er ”den hellige by, det ny Jerusalem”? Ingen anden end ”bruden, Lammets hustru”! Denne by, bruden, bor nu i himlen, men ved fuldendelsen vil den ”komme ned fra himlen, fra Gud.” Gud selv vil derefter for altid ”bo iblandt” sit folk og ”Guds herlighed” vil for altid hvile på dem.

Åh, velsignet selv nu at være en del af denne himmelske by, bruden, Lammets hustru!

*Herlige ting tales der om dig,
Zion, vor Guds by;
Ham, hvis ord ikke kan brydes
Formede dig for sin egen bolig.
På den Evige Klippe er du bygget,
Hvem kan ryste din sikre ro?
Omgivet af frelsens mure
Kan du smile af alle dine fjender.*

*Se! Strømmene af levende vand,
Som udspringer af evig kærlighed,
Forsyner rigeligt dine sønner og døtre,
Og fjerner frygt for mangel.
Hvem bliver mat, når en sådan flod,
Evig flyder for at dæmpe deres tørst?
Nåde, som vor Herre, Giveren,
Aldrig fejler fra slægt til slægt.*

*Frelser, hvis jeg af Zions by,
Afnåde er medlem,
Lad verden håne eller ynke,
Jeg vil herliggøres i dit navn.
Den verdsliges nydelser falmer;
Al hans pralende pomp og pragt;
Faste glæder og varig skat*

¹Salme 2:6-8; 48:1-2; 87:5; 110:1-2

²Hebræerbrevet 11:10, 16

Kender ingen uden Zions børn.
John Newton

SÆDE MED KRISTUS

”Lovet være Gud, vor Herre Jesu Kristi fader, som i Kristus har velsignet os med al himlens [Bogst. ”det himmelskes”] åndelige velsignelse.”
Efeserbrevet 1:3

”Men i sin rige barmhjertighed og på grund af den store kærlighed, han elskede os med, gjorde Gud os, der var døde i vore overtrædelser, levende med Kristus – af nåde er I frelst – og han oprejste os sammen med ham og satte os med ham i himlen, i Kristus Jesus.”

Efeserbrevet 2:4-6

Fordi vi er i Kristus og er delagtige i hans opstandelses liv, finder vi os selv siddende med ham i himlen. I ham ejer vi ”enhver åndelig velsignelse”, og vi mangler *intet*; vi har fået givet ”alt, hvad der behøves til liv og guds frygt.”¹ Kristne har ikke brug for ”noget mere” ud over Kristus; deres store behov er at se og træde ind i realiteten af det, de allerede har i ham. Det er Helligåndens nådige arbejde at få dette til at ske.² Paulus beder derfor for efeserne, at ”deres hjertes øjne må blive oplyst” af Helligånden, så de kan ”forstå... hvor overvældende stor Guds kraft er ”for dem som troende.”³ Dette er den selvsamme kraft, som oprejste Kristus fra de døde og ”satte ham ved sin højre hånd i himlen, højt over al myndighed, magt, kraft, herskermagt og hvert navn, som nævnes kan, ikke blot i denne tidsalder, men også i den kommende.”⁴

BLIV VED MED AT KIGGE NED

Ud fra alle disse vers står det klart, at troende har deres sfære og kilde til liv i det himmelske. De er ikke længere af denne verden. De lever ikke længere her,⁵ men i himlen.⁶ I vores daglige oplevelser gør det en stor forskel, om vi ser os selv som ”hernede” i denne verden – som en dykker på havbunden med en livline, der forbinder ham med overfladen langt over ham (himlen), eller om vi ser os selv som ”med sæde i himlen” – *hvor vi ser ned* på dette livs affærer! Det gør en stor forskel, om vores motto er ”Blev ved med at kigge op” (”på den verden, hvor du ikke hører til”) eller ”Bliv ved med at kigge ned” (”fra den verden, hvor du allerede befinder dig, for du er død og dit liv er skjult med Kristus i Gud”)!

Praktisk taget betyder dette, at kristne ikke arbejder for at *opnå* et liv, de ikke har endnu, eller på at *opnå* en sejr, der ikke allerede er blevet vundet. De er *deltagere* i selve Kristi liv og i den sejr, han allerede har vundet. Kristen, du har del i Kristi opstandelses liv, og han har allerede *besejret* og *knust den synds magt*, som du står overfor lige nu – ved sin død, begravelse, opstandelse og opstigning! Som delagtig i hans liv er dit kald ikke at forsøge at opnå noget for dig selv, som han ikke har opnået, men at *tro* på, hvad han allerede har gjort for dig, og *leve* i det. På den måde vil du blive i stand til at ”stride *troens* gode strid”⁷ i stedet for at kæmpe vantroens ynkelige kamp!

¹2. Petersbrev 1:3

²Johannesevangeliet 14:16, 20, 26; 16:12-14

³Efeserbrevet 1:15-19

⁴Efeserbrevet 1:19-21

⁵Kolossenserbrevet 2:20

⁶Kolossenserbrevet 3:3

⁷1. Timotheusbrev 6:12

Det samme gælder for vores kamp mod mørkets magter. Vi må hele tiden minde os selv om, at *Satan allerede er blevet besejret af Kristus på korset,*¹ og at vi ”i Kristus” har sæde ”højt over”² alle ondskabens magter. Vi bør læse Efeserbrevet 6:12 i lyset af denne aktuelle realitet: ”Thi for os står kampen ikke mod kød og blod, men mod [de besejrede] myndigheder og [de afsatte] magter, mod verdensherskerne [som er undervunget] i dette mørke, mod ondskabens åndemagter [som er overvundet] i himmelrummet.” Når vi ydmygt ”underordner os under Gud; og står Djævelen imod,” har vi *løftet* om, at selv denne brølende løve vil ”flygte” fra Guds ellers forsvarsløse får!³ Ære være Gud!

¹Kolossenserbrevet 2:15

²Efeserbrevet 1:20-21

³Jakobsbrevet 4:7

FRA ÉN VERDEN TIL EN ANDEN – FRA SYND TIL RETFÆRDIGHED

Genfødsel er et skift mellem verdener. Den niende og sidste repræsentation af genfødsel, som vi vil tage i betragtning, har at gøre med den kristnes overgang fra en tilstand af *slaveri i synden* til en tilstand af *slaveri i retfærdighed*. På grund af dette skift kan enhver kristen i sandhed tilstå ”Jeg plejede at være syndens slave, men jeg er det ikke længere! Jeg er slave af retfærdigheden!”

”Vi ved, at vort gamle menneske er blevet korsfæstet sammen med ham, for at det legeme, som ligger under for synden, skulle tilintetgøres [bogst. ”gjort magtesløs”], så vi ikke mere er trælle for synden.”
Romerbrevet 6:6

”Synden skal ikke være herre over jer, for I er ikke under loven, men under nåden.”
Romerbrevet 6:14

”Ved I ikke, at den, I stiller jer til rådighed for som trælle og viser lydighed, må I også være trælle for og vise lydighed, hvad enten det er synden, og det fører til død, eller det er lydigheden, og det fører til retfærdighed? Men Gud ske tak for, at I, der var syndens trælle, er blevet lydige af hjertet imod den lære, I blev indført i! Befriet fra synden er I blevet trælle for retfærdigheden – jeg bruger et udtryk fra dagliglivet, fordi I er skrøbelige mennesker. For ligesom I lod jeres lemmer trælle for urenheden og lovløsheden, så I blev lovløse, skal I nu lade dem trælle for retfærdigheden, så I helliges. Dengang I var syndens trælle, var I frie over for retfærdigheden. Hvad fik I da? Frugter, som I nu skammer jer over; de ender jo med død. Men nu, da I er blevet befriet fra synden og er blevet trælle for Gud, får I den frugt, at I helliges, og til sidst evigt liv. For syndens løn er død, men Guds nådegave er evigt liv i Kristus Jesus, vor Herre.”
Romerbrevet 6:16-23

KUN TO HERRER

I overensstemmelse med alt vi har set indtil nu, burde det ikke overraske, at der i disse passager er to, og kun to herrer, som fremstilles som mulige slaveejere. På den ene side er der Synd, og på den anden side er der Retfærdighed. Disse to slaveejere er hinandens diametrale modsætninger. Forskellen mellem dem er ingen lille ting. Det er forskellen på, hvad der er beskidt, og hvad der er rent, hvad der er ærefuldt, og hvad der er skamfuldt, hvad der er ædelt, og hvad der er lavt. Kort fortalt er det forskellen mellem liv og død, mellem himmel og helvede og mellem Gud og djævelen. Siden disse to er fuldstændig uforsonlige med hinanden, er det aldeles umuligt at tjene dem begge på én gang. ”Ingen slave kan tjene to herrer. Han vil enten hade den ene og elske den anden eller holde sig til den ene og ringeagte den anden.”¹

ALLE MENNESKER ER SLAVER

Det kommer måske som et chok at indse, at ifølge disse vers *er alle mennesker slaver*. Der er absolut ingen undtagelser. Både forfatteren og læseren af disse linjer er med største sikkerhed slaver. Vi er i netop dette øjeblik enten slaver af synden eller slaver af retfærdigheden. Der er ikke

¹ Lukasevangeliet 16:13

noget neutralt sted eller ”middelvej” mellem disse to yderpunkter. Ingen i hele verden er ”fri” i den forstand ikke at have nogen mester overhovedet. Spørgsmålet er ikke, om vi vil have en mester eller ej. Det eneste spørgsmål er, om vi vil have en god mester, som velsigner os med liv og fred eller en ond mester, som forbander os med død og ødelæggelse.

Satan kom til Eva med den perverse hentydning, at man ikke kunne stole på Gud. Da Eva besluttede at teste hans hypotese ved at blive en ”neutral efterforsker,” opdagede hun gennem bitter erfaring, at *der ikke er noget neutralt sted mellem Gud og djævelen*. At træde ud fra at være under Guds autoritet er straks at placere os selv under den ondes herredømme – ”tyven,” som ”kun kommer for at stjele og slagte og ødelægge.”¹ Ligesom jernbanelokomotivet, der opfylder sit eksistensgrundlag og finder sand frihed *kun ved at forblive indenfor skinnernes afgrænsninger*, således opfylder mennesket sin grund til at eksistere og finder sand frihed kun ved at forblive underordnet sin Skaber.

SYNDENS SLAVER

De ovenfor citerede vers gør det meget klart, at før vores omvendelse var enhver af os ”syndens slave.” (v. 6, 17, 20) Hvad betyder det at være ”syndens slave”? Det betyder at leve under syndens dominerende magt. Synden regerer og ”hersker”² over dens undersåtter og forlanger deres lydighed. De kan ikke *lade være med* at adlyde den! Illustrationer af dette slaveri bugner Bibelen og kirkehistorien af: Før sin omvendelse var evangelisten Mel Trotter en hjælpeløs drukkenbolt. Da han kom hjem fra en ti-dages duktur, fandt han sin to år gamle søn død i sin kones arme. I sin dybe anger – overbevist om at han ved sit fravær havde dræbt sin eneste søn – svor Trotter med tårer aldrig at ville drikke igen. *Men mindre en to timer efter sit barns begravelse vendte han hjem døddrukken endnu engang!* Sådan er syndens slaveris natur.

Men det er ikke kun drukkenbolten og stofmisbrugeren, der er slaver af synden. *Alle* mennesker uden for Kristus er i syndens slaveri. Selv den ”gode, moralske person,” som ikke har nogen åbenlyse laster er slave af synden. Dette er tydeligt ud fra den kendsgerning, at han ikke tror på og tilbeder den levende Gud. *Hvorfor* bøjer han sig ikke ned foran sin Skaber i kærlighed og tilbedelse? Simpelthen fordi hans mester ikke vil tillade ham det! Synden holder hans liv i et jerngreb og vil ikke tillade ham at gøre, hvad der er fornuftigt, rimeligt og rigtigt. ”For dem, der ikke tror; deres tanker har denne verdens gud blindet, så de ikke ser lyset, der stråler fra evangeliet om Kristi herlighed, Kristus, som er Guds billede.”³

Vor Herre gør det meget klart i Johannes 8:31-36, at ingen, der er syndens slave, vil være i himlen: ”Hvis I bliver i mit ord, er I sandelig mine disciple, og I skal lære sandheden at kende, og sandheden skal gøre jer *frie*.” De svarede ham: ”Vi er Abrahams efterkommere og har aldrig trællet for nogen. Hvordan kan du så sige: I skal blive frie?” Jesus svarede dem: *’Sandelig, sandelig siger jeg jer: Enhver, som gør synden er syndens træl. Men trællen bliver ikke i huset for evigt, Sønnen bliver der for evigt. Hvis altså Sønnen får gjort jer frie, skal I være virkelig frie.’*” Ingen, der er syndens slave, vil forblive i Sønnens hus for evigt, men *frihed* er fødselsretten for alle, som ”sandelig” er Herrens disciple!

TRÆLLE FOR RETFÆRDIGHEDEN

¹Johannesevangeliet 10:10

²Romerbrevet 5:21

³2. Korintherbrev 4:4

På den tid, hvor genfødslen finder sted, ophører enhver kristen med at være syndens slave og bliver retfærdighedens slave: ”Men Gud ske tak for, at I, der var syndens trælle, er blevet lydige af hjertet imod den lære, I blev indført i! Befriet fra synden er I blevet trælle for retfærdigheden.” (v.17-18) Læg mærke til, at kristne i disse vers ikke siges at være ”fri for synd”; de siges at være blevet ”befriet fra synden.” Paulus taler her ikke om syndfri fuldkommenhed, men om frigørelse fra en mester (synden) og trældom til en anden (retfærdigheden).

Ifølge Herren Jesus Kristus finder ejerskiftet sted, når en, der er ”stærkere end den stærke mand” (Kristus) angriber den ”stærke mand” (Satan) og tager hans ejendele i besiddelse: ”Når en stærk mand fuldt bevæbnet vogter sin gård, kan hans ejendele være i fred. Men kommer der en, der er stærkere, og overvinder ham, tager han straks alle de våben, som den anden havde sat sin lid til, og fordeler byttet.”¹ Herlig transaktion – at blive sat fri fra Satans herredømme af Herren Jesus Kristus og at blive hans taknemmelige kærligheds-træl for evigt!

Alle kristne er trælle for retfærdigheden. Hvad betyder det at være ”trælle for retfærdigheden”? Det betyder at leve under retfærdighedens dominerende magt. Retfærdigheden regerer og hersker over kristne og forlanger deres lydighed. Igen bugner både Bibelen og kirkehistorien af eksempler herpå. Jeremias fandt sig selv indadtil *tvunget* til at prædike Guds budskab på trods af de bebrejdelser, det bragte over ham:

”For Herrens ord bringer mig dagen lang kun spot og spe. *Når jeg sagde: ’Jeg vil ikke tænke på ham og ikke mere tale i hans navn,’ kom der i mit hjerte en brændende ild, den rasede i mine knogler. Jeg kan ikke holde det ud, jeg kan ikke bære det!*”² Adskillige gange gennem århundrederne har kristne følt sig begrænset af retfærdigheden, så de har været ude af stand til endog at sove, før de havde vidnet for en fortabt ven eller hjulpet nogen, der var i et øjeblik af særlig nød. De har med glæde givet sig selv hen til at blive brændt på bålet eller flået af vilde dyr, fordi de var ”tvunget” af Kristi kærlighed.³ På grund af deres trældom for retfærdigheden har kristne gentagne gange fundet sig selv *ude af stand til* at afstå fra at ydmyge sig selv og bede om tilgivelse, når de har gjort en anden uret. Der fortælles en historie om en vækkelse på de Britiske Øer under W. P. Nicholsons pastorat, hvor skarer af rå havnearbejdere blev omvendt. Så mange stjalne varer blev afleveret tilbage af disse mænd, at varehusene blev fyldt til bristepunktet, og en ordre fra selskabet måtte udstedes ”Vær venlig ikke at komme tilbage med flere stjalne varer!” Sådan er den kristnes trældom for retfærdigheden, og *hvilken velsignet frihed det er!* Genfødsleens vidunder – et skift fra slaveri af synden til trældom for retfærdigheden!

¹Lukasevangeliet 11:21-22

²Jeremias’ bog 20:8-9

³2. Korintherbrev 5:14

FRA ÉN VERDEN TIL EN ANDEN – FRA LOV TIL NÅDE

”Synden skal ikke være herre over jer, for I er ikke under loven, men under nåden.”

Romerbrevet 6:14

”For jeg er ved loven død for loven for at leve for Gud. Jeg er korsfæstet med Kristus...”

Galaterbrevet 2:19-20

Vi har set i de foregående kapitler, at genfødsel er beskrevet i Bibelen i form af ”et skift mellem verdener” – fra kød til Ånd, fra jord til himmel og fra slaveri af synd til trældom af retfærdighed. Men Bibelen taler om et andet skift mellem verdener – fra at være ”under loven” til at være ”under nåden.” Siden dette skift mellem verdener omfatter både retfærdiggørelse og genfødsel, er det afgørende, at bestemte aspekter af det overvejes i enhver diskussion af disse to store mirakler.

I verset, der citeres ovenfor, fortæller Paulus os, at kristne ikke er ”under loven” og er ”døde for loven.” I andre passager fortæller han os, at kristne er blevet ”løst fra loven”¹ og ikke længere er ”fanget i” loven, men er blevet ”befriet” af Kristus fra lovens ”trælleåg.”² Det fortabte menneskes forhold til Gud er lovisk; for den kristne er dette ikke tilfældet. Han hviler i en tilstand af herlig ”frihed.”³

Hvad betyder det, at kristne er ”under nåden”? Og hvad betyder det, at de ikke er ”under loven” og er ”døde for loven”? Betyder det, at det ikke længere er forkert for den kristne at stjæle, være utro og på anden vis fortsætte i synd? Paulus’ svar er et rungende ”Aldeles ikke!”⁴ Hvad er det så helt præcist, at frihed fra loven medfører? Da vi har taget retfærdiggørelsens og genfødselens natur og karakteristikker i betragtning, er vi nu i stand til at give flere svar på dette spørgsmål. Svarene er meget vidunderlige og vidtrækkende i deres konsekvenser.

FORBANDELSEN

På hvilken måde er kristne friet fra loven? Det første svar på dette spørgsmål er, at kristne er fri fra lovens forbandelse. Alle fortabte mennesker lever under en forbandelse: ”For alle de, som har lovgerninger, er under forbandelse, for der står skrevet: ’Forbandet være enhver, som ikke bliver ved alt det, som står skrevet i lovbogen, og følger det.’”⁵ Uanset hvor godt alting ser ud til at gå i hans liv, lever den ikke-kristne konstant under Guds forbandelse. Selvom hans børn måske er sunde, hans have blomstrende og hans blomster står i fuldt flor, ”bliver Guds vrede over ham” hele tiden.⁶ En dag vil han høre de frygtelige ord ”Gå bort fra mig, I forbandede, til den evige ild, som er bestemt for Djævelen og hans engle.”⁷

På den anden side er den kristne blevet løskøbt fra lovens forbandelse: ”Kristus har løskøbt os fra lovens forbandelse ved selv at blive en forbandelse for vor skyld – der står jo skrevet: ’Forbandet er enhver, der hænger på et træ’...”⁸ Ære være Gud! Hvis du er en kristen er du ikke længere under lovens forbandelse! Der er ikke den *mindste* rest af forbandelse hængende over dig,

¹Romerbrevet 7:6

²Galaterbrevet 5:1

³Galaterbrevet 5:1, 13

⁴Romerbrevet 6:14-15

⁵Galaterbrevet 3:10

⁶Johannesevangeliet 3:36

⁷Matthæusevangeliet 25:41

⁸Galaterbrevet 3:13

for ”så er der da nu ingen fordømmelse for dem, som er i Kristus Jesus”¹ Desuden vil forbandelsen aldrig komme over dig igen, for dine synder er borte for evigt!²

*Fri fra loven, åh glædelig tilstand,
Jesus blødte, og der er tilgivelse.
Forbandet af loven og såret af faldet,
Nåden har forløst os, en gang for alle.*

*Eng gang for alle, åh, synder tag i mod det,
Eng gang for alle, åh, broder tro det;
Hold fast i korset, byrden vil falde,
Kristus har forløst os, engang for alle!*
Philip P. Bliss

VELSIGNELSE OG GUNST

Kristne er ikke alene fri af lovens forbandelse; de er fri af den knusende byrde det er at holde loven *som et middel til at opnå retfærdighed og liv*. Som vi har set i tidligere kapitler, giver loven løftet om liv og velsignelse til dem, der etablerer deres egen retfærdighed, ved at holde den.³ ”Gør det, så skal du leve,” er lovens princip. Under loven udmatter mennesker sig selv (og fejler ynkeligt) i forsøget på at fortjene Guds gunst og få et ”12-tal” ved afslutningen af deres forløb.

For den kristne er alting anderledes. Han har allerede sit ”12-tal”; han har allerede evigt liv; han har allerede Guds smil og gunst – alt sammen på grund af Kristi værk på hans vegne! Gud fryder sig over ham og glæder sig over ham, som en brudgom glæder sig over sin brud: ”Som en brudgom fryder sig over sin brud, fryder din Gud sig over dig.”⁴ På den dag skal det siges til Jerusalem: ’Frygt ikke, Zion, lad ikke hænderne synke! Herren din Gud er hos dig, helten, der bringer frelse. Han fryder sig i glæde over dig og viser dig sin kærlighed på ny. Han jubler over dig med fryd.’⁵ Vel vidende, som vi er, hvor syndige og uværdige, vi stadig er, til at Gud skulle fryde sig over os, er det svært for os at tror, at han virkelig kunne føle sådan for os. Men det gør han! Ikke blot elsker han os; han elsker os ud over vores fatteevne – hans kærlighed ”overgår al forstand!”⁶

Den kristne er fri af loven som et krav for at opnå liv. Kristus har ikke alene friet ham for lovens forbandelse; han har på hans vegne opnået alle livets og retfærdighedens velsignelser. ”Kristus har løskøbt os fra lovens *forbandelse*... for at *velsignelsen* til Abraham kunne nå ud til hedningerne i Kristus Jesus, og vi ved troen kunne få Ånden, der var lovet os.”⁷ Dette betyder, at den kristne i stedet for at leve under en forbandelse, lever under Guds vedvarende velsignelse. Selvom hans børn kan have sygdom, hans have kan være ødelagt af tørke og hans blomster visnet, lever han konstant under Guds smil. Denne tilstand af velsignelse er en følge af hans retfærdiggørelse: ”Og da Skriften forudså, at det er af tro, Gud erklærer folkeslagene retfærdige, fik Abraham på forhånd det evangelium forkyndt: ’I dig skal alle folkeslagene velsignes.’ Derfor velsignes de, som har troen, sammen med den troende Abraham.”⁸ ”Sådan priser David også det menneske saligt, som Gud tilregner retfærdighed uden gerninger: Lykkelige de, hvis overtrædelser er tilgivet, og hvis synder er

¹Romerbrevet 8:1

²Hebræerbrevet 8:12

³Galaterbrevet 3:12; Lukasevangeliet 10:25-28; Filipperbrevet 3:9; Romerbrevet 10:5

⁴Esajas' bog 62:5

⁵Sefanias' bog 3:16-17

⁶Efeserbrevet 3:19

⁷Galaterbrevet 3:13-14

⁸Galaterbrevet 3:8-9

blevet skjult; lykkeligt det menneske, som Herren ikke tilregner synd.”¹ Det er uendeligt meget bedre at rådne op i en fængselscelle under Guds velsignelse, end det er at leve i et palads under hans forbandelse! ”Da skal kongen sige til dem ved sin højre side: Kom, I som er min faders velsignede, og tag det rige i arv, som er bestemt for jer, siden verden blev grundlagt.”²

Er du en kristen? Så hviler Guds velsignelser over dig på måder, der er for vidunderlige til at man kan forestille sig dem! ”Hvad intet øje har set og intet øre hørt, og hvad der ikke er opstået i noget menneskes hjerte, det, som Gud har beredt for dem, der elsker ham.”³ ”Godhed og troskab følger mig, så længe jeg lever, og jeg skal bo i Herrens hus alle mine dage!”⁴

EKSTERNE REGLER

Som vi har set i de ovenstående dele, har nogle af aspekterne ved den kristnes ”frihed fra loven” at gøre med *retfærdiggørelsen*. Han er fri fra lovens forbandelse, og han er fri fra loven som et middel til at opnå liv. Men et andet aspekt af den kristnes frihed fra loven er et direkte resultat af *genfødselen*: Den kristne er fri fra loven som en *ydre regel, der modsætter hans sande natur og ønsker*. Denne frihed kommer til ham gennem miraklet med det nye hjerte.

For at forstå hvad dette betyder, er vi nødt til at tage enhver vantros tilstand i betragtning: Loven stiller sig selv over ham udefra og modsiger hans sande ønsker og holder ham i en tilstand af vedvarende trældom og frustration. Den forbyder de ting, han elsker og forlanger de ting, han hader. Når han rækker sin hånd ud for at stjæle, siger loven ”du må ikke stjæle.” Når han ser lystent på en kvinde, siger loven ”du må ikke bryde et ægteskab.” Det fortabte menneskes tilstand opsummeres således med et populært kofangerklistermærkes ord ”Alt det, jeg kan lide, er enten ulovligt, umoralsk eller fedende.” Loven hæmmer og tilbageholder det ugenfødte menneske med frygt og med trusler, og han hader den: ”For det, kødet vil, er fjendskab med Gud; det underordner sig ikke Guds lov og kan det heller ikke.”⁵

Enhver kristne er blevet friet fra denne tilstand af trældom. For ham er loven ikke længere en ydre regel, der modsiger hans sande natur og ønsker. Derimod er loven indvendig; den er blevet ”skrevet på hans hjerte” ved genfødselens mirakel.⁶ Han er tvunget af kærlighed, ikke lov.⁷ Det, som flyder fra hans inderste væsen retter sig efter loven og opfylder den automatisk, for ”kærligheden er lovens fylde.”⁸ En kristen, *som er den, han virkelig er*, vil aldrig skulle bekymre sig om at komme i konflikt med Guds lov! ”Åndens frugter er kærlighed, glæde, fred, tålmodighed, venlighed, godhed, trofasthed, mildhed og selvbeherskelse. *Alt dette er loven ikke imod!*”⁹ ”Drives I af Ånden, er I ikke under loven.”¹⁰

I overensstemmelse med denne realitet siger Paulus, at ”en lov ikke er bestemt for retskafne, men for lovbrydere og genstridige, for gudløse og syndige, for spottere og ugudelige, for dem, der slår deres far eller mor ihjel, for drabsmænd, utugtige, mænd der ligger i med mænd, bortførere, løgnere, menedere, og hvad der ellers strider mod den sunde lære.”¹¹ Den retskafne har ikke brug for sådanne ydre restriktioner, fordi han holdes tilbage af sin egen hellige natur. Selv befalingerne

¹Romerbrevet 4:6-8

²Matthäusevangeliet 25:34

³1. Korintherbrev 2:9

⁴Salme 23:6

⁵Romerbrevet 8:7

⁶Hebræerbrevet 8:10

⁷2. Korintherbrev 5:14

⁸Romerbrevet 13:10; Galaterbrevet 5:14

⁹Galaterbrevet 5:22-23

¹⁰Galaterbrevet 5:18

¹¹1. Timotheusbrev 1:8-10

og formaningerne i det Nye Testamente er kun nødvendige, fordi de troende endnu ikke helt er "blevet hvem de er." Eftersom vi stadigvæk er i dette "dødelige legeme" og er underlagt "syndens bedrag"¹ og "Djævelens snigløb,"² behøver vi vejvisere til at hjælpe os til at få styr på rigtigt og forkert. Dog vil vores sind gradvist blive "fornyset" mens vi vokser i nåde, og "ved stadig brug har opøvet vore evner, så vi kan skelne mellem godt og ondt."³ På den måde gøres vi mere og mere i stand til at "skønne, hvad der er Guds vilje: det gode, det som behager ham, det fuldkomne."⁴

Den kristne er ikke "under" loven; han er (for at bruge Paulus' egentlige terminologi) "under Kristi lov."⁵ Hvis alle mennesker var kristne ville der ikke være behov for låse på huse og skilte i butikker, som forbød butikstyveri. Og denne tingenes tilstand vil blive en realitet i himlen, hvor alle vil opleve fuldkommen frihed til at gøre hvad de har lyst til! Der vil ikke være skilte i himlen, som siger "Du må ikke begå drab" eller "Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte" – der vil ikke være brug for dem!

FORSYNING OG KRAV

Alle kristne er døde for loven. De er "ikke under loven, men under nåden." For at undersøge betydningen af disse begreber mere indgående vil bringe os ud over denne bogs omfang, men måske burde endnu et aspekt nævnes i forhold til vores "død for loven." Kristne er døde for loven i og med, at de *ikke længere lever i den verden, hvor der "kræves," men i er verden, hvor der "forsynes."* De er "under" nåden, ikke loven, som den dominerende magt, og de lever i den verden, hvor nåden "hersker."⁶ I denne verden afhænger *intet* i sidste ende af mennesket; *alting* afhænger af Gud. Hvert ønske om godhed og hver lydighedshandling udvirkes nådigt af Gud i den troende! "For det er Gud, der virker i jer både at ville og at virke for hans gode vilje."⁷

I den verden, hvor nåden hersker, foretager Gud sig et værk i mig *på trods af mine svagheder og forsømmelser* indtil jeg er fuldkomment formet efter Kristi billede. Selvom *jeg* kan blive chokeret over mine fejl som kristen, er *Gud* det ikke! Han kendte allerede mine synder og svagheder, før han overhovedet kastede sin kærlighed på mig, og han styrer og dirigerer faktisk mine fejltrin til mit eget bedste – med det formål at afsløre mine svagheder og udfri mig fra dem. (Lukasevangeliet 22:21-23) I den nye pagt beslutter Gud nådigt at "rense os for *al* vores urenhed og for *alle* vores møgguder,"⁸ og han vil hverken hvile eller lade sig formilde, indtil det værk er endeligt fuldbragt! Halleluja!

*Sikker i Din helliggørende nåde,
Almægtig til at genoprette –
Båret fremad – synd og død bag mig,
Og kærlighed og liv foran mig –
O, lad min sjæl være fyldt med håb,
Og prise Dig mere og mere!*
A. L. Waring

¹Hebræerbrevet 3:13

²Efeserbrevet 6:11

³Hebræerbrevet 5:14

⁴Romerbrevet 12:2

⁵1. Korintherbrev 9:21 (Græsk "ennomos Christou")

⁶Romerbrevet 5:21

⁷Filipperbrevet 2:13

⁸Ezekiels bog 36:25

FRA ÉN VERDEN TIL EN ANDEN – FRA ADAM TIL KRISTUS

”Men ham skyldes det, at I er i Kristus Jesus, som er blevet visdom for os fra Gud, både retfærdighed og helligelse og forløsning, for at ’den, der er stolt, skal være stolt af Herren,’ som der står skrevet.”
Første Korintherbrev 1:30-31

I de foregående kapitler har vi taget nogle af det vidunderlige ved retfærdiggørelse og genfødsel i betragtning. Det burde stå klart på nuværende tidspunkt, at begge disse mægtige gerninger i sandhed er i selve hjertet og centrum af evangeliet. Hvilke ”gode nyheder” kunne være mere herlige end erklæringen om genoprettet fællesskab med Gud – at den mest *håbløst fordømte* kan stå uden skam i Guds tilstedeværelse, ikklædt selve Kristi retfærdighed, og at de mest *afskyelige og modbydelige* kan blive helt nye skabninger i ham?

Men vidunderlige, som de er, er både retfærdiggørelsen og genfødselen blot dele af en større, overordnet virkelighed – virkeligheden af at være ”i Kristus.” Som Kristne kan vi sige, at vi er retfærdiggjorte, at vi har fuldkommen retfærdighed, at vi er nye skabninger, at vi har sæde i det himmelske, og at vi er velsignede på alle de andre måder, vi har taget i betragtning på de foregående sider, *eller vi kan ganske enkelt sige, at vi er ”i Kristus”!* For at være i Kristus er at besidde enhver åndelig velsignelse, man kan forestille sig¹ - herunder retfærdiggørelse og genfødsel, og enhver anden ”god og fuldkommen gave.”² (Se Bilag D.)

RETFÆRDIGGJORT I KRISTUS

Alle retfærdiggørelsens velsignelser er vores i Kristus. I Kristus har vi perfekt retfærdighed – selve Guds retfærdighed: ”For at jeg kan... findes i ham, ikke med min egen retfærdighed, den fra loven, men... retfærdigheden fra Gud grundet på troen.”³ ”Ham, der ikke kendte til synd, har han gjort til synd for os, for at vi kunne blive Guds retfærdighed i ham.”⁴ Derfor kan det siges, at vi er ”retfærdige i Kristus.”⁵ *I Kristus* har vi ”syndernes forladelse,”⁶ og ”Så er der... ingen fordømmelse for dem, som er *i Kristus Jesus*.”⁷

NYE SKABNINGER I KRISTUS

Ligesom alle retfærdiggørelsens velsignelser er vores i Kristus, således er også alle genfødselens velsignelser vores i ham: ”Altså: Er nogen *i Kristus*, er han en ny skabning. Det gamle er forbi, se, noget nyt er blevet til!”⁸ ”For hans værk er vi, skabt *i Kristus Jesus* til gode gerninger.”⁹ Vi er blevet

¹Efeserbrevet 1:3

²Jakobsbrevet 1:17

³Filipperbrevet 3:8-9

⁴2.Korintherbrev 5:21

⁵Galaterbrevet 2:17

⁶Kolossenserbrevet 1:14

⁷Romerbrevet 8:1

⁸2. Korintherbrev 5:17

⁹Efeserbrevet 2:10

”helliget ved Kristus Jesus,”¹ ”i ham... er vi blevet fyldt...,”² og vi er sat ”med ham i himlen, i Kristus Jesus.”³

ET AFHÆNGIGT LIV

Af disse vers burde det være indlysende, at retfærdiggørelse og genfødsel ikke er velsignelser, som vi besidder *i os selv* uafhængigt af Gud. Gud gør os ikke til nye skabninger på en sådan måde, at vi selv bliver positive kilder til retfærdighed, som er i stand til på egen hånd at frembringe liv adskilt fra ham. Derimod er vi nye skabninger *i Kristus Jesus*. Adskilt fra Kristus er vi intet, *og kan slet intet gøre*.⁴ Alt hvad vi har og er, har vi kun i ham. Således er det kristne liv et fuldstændigt afhængigt liv. Dette er vor Herres lære i Johannesevangeliet 15: ”Bliv i mig, og jeg bliver i jer. Ligesom en gren ikke kan bære frugt af sig selv, men kun når den bliver på vintræet, sådan kan I det heller ikke, hvis I ikke bliver i mig. Jeg er vintræet, I er grenene. Den, der bliver i mig, og jeg i ham, han bærer megen frugt; for skilt fra mig kan I slet intet gøre.”⁵ Vi duer ikke ”*af os selv* til at udtænke noget, som kom det fra os selv; at vi duer til noget, skyldes Gud, som også har gjort os delige til at være tjenere for en ny pagt, ikke bogstavens, men Åndens; for bogstaven slår ihjel, men Ånden gør levende.”⁶

*Tømt, så Du skulle fylde mig,
Et rent kar i Din hånd;
Uden kraft, hvis ikke du giver,
Nådigt med hvert et bud.*

*Formidler blot, velsignede Mester,
Men med al Din underfulde magt,
Som flyder gennem os, kan Du bruge os,
Hver dag og hver time.
Mary Maxwell*

”I ADAM” KONTRA ”I KRISTUS”

Dette får os til at tage et sidste ”skift mellem verdener,” som er mere fundamental og dybtgående og omfattende end noget andet – et skift mellem verdener fra at være ”i Adam” til at være ”i Kristus.” Ifølge Bibelen kan hele menneskets historie opsummeres i form af to mænd: Adam og Kristus. Alle andre mænd er ”i” enten den ene eller den anden af disse to mænd. De, som er i Adam, dør; de, som er i Kristus, lever for evigt.

”Fordi døden kom ved et menneske, er også de dødes opstandelse kommet ved et menneske. For ligesom alle dør med Adam, skal også alle gøres levende med Kristus. Men hver til sin tid: Kristus som førstegrøden, dernæst, når han kommer, de, som hører Kristus til.”

Første Korintherbrev 15:21-23

¹Første Korintherbrev 1:2

²Kolossenserbrevet 2:10

³Efeserbrevet 2:6

⁴Johannesevangeliet 15:5

⁵Johannesevangeliet 15:4-5

⁶2. Korintherbrev 3:5-6

”Således står der også skrevet: ’Det første menneske, Adam, blev en levende sjæl,’ den sidste Adam blev en ånd, der gør levende. Men det åndelige legeme er ikke det første, det er det sjælelige, dernæst kommer det åndelige. Det første menneske var af jord, jordisk, det andet menneske er fra himlen. Som det jordiske menneske var, sådan er også de jordiske, og som det himmelske menneske er, sådan skal også de himmelske blive. Og ligesom vi har båret det jordiske menneskes billede, skal vi også bære det himmelske menneskes billede.”
Første Korintherbrev 15:45-49

”Men døden herskede fra Adam til Moses også over dem, der ikke havde syndet ved en lignende overtrædelse som Adam. Han er et billede på ham, der skulle komme... Har døden på grund af den enes fald hersket ved denne ene, så skal endnu mere de, der får retfærdighedens overvældende nåde og gave, få herredømme og liv ved én eneste, Jesus Kristus. Altså: Ligesom en enkelts fald blev til fordømmelse for alle mennesker, sådan er en enkelts retfærdige gerning også blevet til retfærdighed og liv for alle mennesker. For ligesom de mange blev syndere ved det ene menneskes ulydighed, sådan skal også de mange blive retfærdige ved én enestes lydighed.”

Romerbrevet 5:14, 17-19

Bemærk, at Adam i disse vers siges at være et ”billede” på Kristus, og at Kristus siges at være ”den sidste Adam.” Adam var det første menneske, hovedet for den naturlige menneskeslægt. Gennem sit fald, kom synd og død ind i mennesket, og menneskeheden blev ødelagt. Kristus er kommet som ”den sidste Adam” for at begynde en ny menneskeslægt og for at blive hoved for en ny menneskehed. Ligesom Adam repræsenterede og er vitalt forenet med alle dem, som er i ham, på samme måde er Kristus vitalt forenet med og repræsenterer alle, som er i ham. De, der er i Adam, har del i alt, der var sandt om Adam; de, der er i Kristus, har del i alt, der er sandt om Kristus.

DE TO VERDENERS KENDETEGN

Skiftet mellem verdenen at være i Adam og Kristus er den mest fundamentale og omfattende forandring, noget menneske kan gennemgå. Det omfatter ethvert andet skift mellem verdener, som Bibelen forbinder med omvendelse, inklusive alle dem, der blev diskuteret i de foregående kapitler. Bemærk igen de to verdener og alt det, der er forstået under hvert af dem:

I ADAM

Synd (Rom. 5:12, 19)
 Fordømmelse (Rom. 5:18)
 Død (Rom. 5:17; 1. Kor.15:22)
 Kød (Rom. 8:9; 7:5)
 Verden (Kol. 2:20)
 Lov (Rom. 6:14)
 Forbandelse (Gal. 3:10)
 Trældom (Rom. 7:6)
 Synden Hersker (Rom. 5:21)
 ”Under” Synd (Rom. 3:9; 7:14)
 Syndens trælle (Rom. 6:17)
 Døden Hersker (Rom. 5:17)
 Mørke (Ap. G. 26:18)
 Satans Herredømme (Ap. G. 26:18)

I KRISTUS

Retfærdighed (Rom. 5:18, 19)
 Retfærdiggørelse (Rom. 5:18)
 Liv (Rom. 5:18; 1. Kor.15:22)
 Ånd (Rom. 8:9)
 Det Himmelske (Kol. 3:1-3)
 Nåde (Rom. 6:14)
 Velsignelse (Gal. 3:14, 8-9)
 Frihed (Rom. 7:6; 2. Kor. 3:17)
 Nåden Hersker (Rom. 5:21)
 ”Under” Nåde (Rom. 6:14)
 Trælle for retfærdigheden (Rom. 6:18)
 Vi Hersker i Livet (Rom. 5:17)
 Lys (1. Thes. 5:4-5)
 Guds Rige (Col. 1:12-13)

KRISTNE ER ”DØDE FOR” DEN GAMLE VERDEN

”Og vi ved, at Kristus er opstået fra de døde og ikke mere dør; døden er ikke herre over ham mere. For den død, han døde, døde han fra synden én gang for alle. Det liv, han lever, lever han for Gud. Sådan skal også I se på jer selv: I er døde for synden, men levende for Gud i Kristus Jesus.”

Romerbrevet 6:9-11

Så snart vi har forstået, hvor omfattende de ”to verdener” af Adam og Kristus er, er vi i stand til at forstå Paulus’ mening, når han taler om kristne, som værende ”døde for” diverse ting. I Romerbrevet 6:11 kalder Paulus kristne til at tro og regne med den kendsgerning, at de er ”døde for” *synden*. Lignende terminologi bruges i forbindelse med den kristnes forhold til *lov*: ”For jeg er ved loven *død for loven* for at leve for Gud.”¹ Den kristnes forhold til *verden* omtales også i form af korsfæstelse og død: ”Men gid det aldrig må ske for mig, at jeg er stolt af andet end af vor Herre Jesu Kristi kors; *ved ham er verden blevet korsfæstet for mig, og jeg for verden*. For om man er omskåret eller ej, betyder ikke noget, men det gør en ny skabelse.”² Læg mærke til, at vores død for verden er forbundet ed både den ”nye skabelse” og vores ”korsfæstelse” med Kristus.

Hvad mener Paulus, når han siger, at kristne er ”døde for” synd, lov og verden? Han mener bestemt *ikke*, at vi er ”død for” disse ting i den forstand, at vi ikke længere påvirkes af dem. Dette fremgår tydeligt af den kendsgerning, at Paulus formaner os til ikke at ”lade synden herske i vores dødelige legemer.” Sådanne formaninger ville være unødvendige, hvis kristne ikke stadig var påvirkede af synden. Romerbrevet 6:11 betyder ikke ”*lad som om* at du ikke længere er påvirket af synden, selvom du *ved* at du er det”! Derimod findes nøglen til at forstå betydningen af, at vi er ”død for synden” i v. 10, som taler om selve Kristi oplevelse: ”*For den død, han døde, døde han fra synden én gang for alle. Det liv, han lever, lever han for Gud.*”

Læg mærke til, at selv Kristus ifølge Paulus ”døde for synden”! På hvilken måde ”døde Kristus for synden,” da han døde? Var han nogensinde ”levende” for den? Og på hvilken måde ”lever Kristus for Gud” nu siden hans opstandelse? Var han nogensinde *ikke* ”levende for Gud”? Svaret er klart: Da Kristus døde på korset, døde han ”for synden” *idet han forlod dens verden*, og han ”lever for Gud” nu, *idet han gik ind i den himmelske verden*, da han opstod og for til himmels! ”Sådan,” siger Paulus i v.11, er kristne ”døde for synden” ved at forlade dens verden, og er ”levende for Gud” ved at gå ind i hans verden! De har forladt en verden og er kommet ind i en anden. Når Paulus siger, at vi er ”døde for synden,” refererer han til noget, som *virkelig* er sket! Den kristne er ikke død for synden i den forstand, at han ikke længere er påvirket af den, men han *er* død for synden i den forstand, at han ikke længere lever under syndens herredømme. Ved vort gamle menneskes korsfæstelse og død, går vi ud af kødets verden, ud af den verdslige verden, ud af lovens verden og ud af syndens og dødens verden.

Kristen, du *er* faktisk ”død for synden,” idet du har forladt dens verden. Synden ”hersker” ikke længere over dig; den ”passer” dig ikke længere; den ”er” ikke længere dig; du er ikke længere dens træl! Som det var med den uretfærdige i Salme 37, sådan er det for den kristne, når hans ”gamle menneske” dør: ”Kun et øjeblik, så er det ude med den uretfærdige, ser du efter, hvor han boede, er han der ikke mere.”³ Det ”uretfærdige” menneske, som vi engang var, ”er der ikke mere.” Han er ”ikke mere,” hvor ”han boede,” og de, som havde forventet hans tilstedeværelse der, bliver ”overraskede” over hans fravær: ”For det er mere end nok, at I i den forløbne tid har gjort, som hedningerne vil, og levet et liv i udsvævelser, begær, svir, vilde fester, drikkelag og utilbørlig afgudsdyrkelse. *Nu, da I ikke længere styrter jer ud i den samme strøm af udsvævelser, undrer de*

¹Galaterbrevet 2:19; Romerbrevet 7:4; Kolossenserbrevet 2:20-21

²Galaterbrevet 6:14-15

³Salme 37:10

sig og spotter jer for det.”¹ Hvordan denne uventede forandring skete, forklares i de foregående vers: ”... *For den, som har gennemgået legemlig lidelse [dvs. er død], har gjort sig færdig med synden for ikke længere i den tid, der er tilbage her på jorden, at følge de menneskelige lyster, men Guds vilje.*”²

Kristen, din død for synden er en realitet! Derfor *regn med det faktum*, at du er død for synden, men levende for Gud i Kristus Jesus!

SIKKERHED FOR LIV I KRISTUS

Måske er det passende at slutte dette studie af med igen at se på den udsigeligt lyse fremtid, som venter alle sande troende. Enhver kristen burde få stor trøst fra den kendsgerning, at han nu er ”i Kristus” og forenet med Kristus. Når alt kommer til alt, har hver af os førstehåndserfaring med de reelle og ødelæggende resultater af vores forening med Adam! Vores forening med Adam sikrede eftertrykkeligt synden, fordømmelsen og døden for hver af os. ”Synden hersker”³ og ”døden hersker”⁴ over alle Adams faldne sønner og rider dem ned til helvedes dyb og fortabelsen.

Men hvis forening med Adam er så magtfuld til at sikre døden, *hvor meget mere* magtfuld er forening med Kristus så til at sikre livet! Dette er Paulus’ argument i Romerbrevet 5. Han taler gentagne gange om Kristi værk som ”langt mere” virkningsfuldt end Adams værk: ”Har døden på grund af den enes fald hersket ved denne ene, så skal *endnu mere* de, der får retfærdighedens overvældende nåde og gave, få herredømme og liv ved én eneste, Jesus Kristus.”⁵ ”Blev synden større, *er nåden blevet så meget desto større*, for at nåden, ligesom synden har hersket i og med døden, skal herske ved retfærdighed til evigt liv ved Jesus Kristus, vor Herre.”⁶ Synden er en forfærdelig tyrant, der hersker med en sådan magt over dem, som er i Adam, at døden for dem er uundgåelig. Men synden hersker ikke længere over den kristne. Nåden hersker over den kristne, og den hersker med en så uafvendelig magt, at intet kan stå i vejen for den. Kristen, du kan være nok så svag og syndig, du kan have enhver grund i dig selv til at fortvivle om du nogensinde vil nå himlen, men ”nåden hersker” i dit liv og den vil aldrig hvile eller give efter, indtil hver en synd er overvundet og du er fuldkomment formet efter Kristi billede! Halleluja! Nåden ”hersker” virkningsfuldt ”ved retfærdigheden” hele vejen ”til evigt liv”!

*Så lad min sjæl rejse sig
Og træde fristeren ned;
Min Kaptajn leder mig frem
Til sejr og krone:
Den svageste hellige skal vinde dagen,
Selvom død og helvede spærrer vejen.*

*Skulle hele dødens hær
Og helvedes ukendte kræfter
Antage deres frygteligste skikkelse
Afvrede og fortræd,
Skal jeg være i sikkerhed, for Kristus viser*

¹1. Petersbrev 4:3-4

²1. Petersbrev 4:1-2

³Romerbrevet 5:21

⁴Romerbrevet 5:14

⁵Romerbrevet 5:17, 15

⁶Romerbrevet 5:20-21

Overlegen magt og beskyttende nåde.
Isaac Watts

Bliv ved med at kigge nedad!

"For I er døde, og jeres liv er skjult med Kristus i Gud!"

GENFØDSEL – EN OPSUMMERING

Dengang vi blev forenet med Kristus, blev alt det følgende sandt om os:

1. Ny skabelse – a) det gamle hørte op, og b) vi blev nye skabninger.

- Andet Korintherbrev 5:14-17 *ny skabning*
- Galaterbrevet 6:15 (v. 14) *en ny skabelse*
- Efeserbrevet 2:10 Hans *værk, skabt* i Kristus Jesus
- Efeserbrevet 2:15 i sig at *skabe ét nyt menneske* – ét legeme (v.16) – af de to
- Efeserbrevet 4:24 det *nye menneske, skabt* i Guds billede... derfor... for *vi er hinandens lemmer* (v.25)
- Kolossenserbrevet 3:10 det *nye menneske, som fornyes* i sin *skabers* billede
- Se også alle vers med ordene ”ny” – f.eks. Titus 3:5 ”fornyer”

2. Ny fødsel – vi er blevet ”født på ny”; en *reel* fødsel finder sted i den åndelige verden.

- Johannesevangeliet 3:6 *det, der er født af Ånden, er ånd*
- Andet Petersbrev 1:4 del i *guddommelig natur*
- Første Johannesbrev 3:9 *født af Gud, hans sæd* bliver i os, og vi kan ikke synde, *fordi vi er født*
- Hebræerbrevet 2:11 den samme Fader (virkelig!), *derfor brødre*
- Første Johannesbrev 3:1 ”og vi *er* det! Derfor...”

3. Nyt hjerte – a) vores stenhjerte blev fjernet, og b) vi blev givet et ”hjerte af kød.”

- Ezekiel 36:22-32 ”*nyt hjerte,*” ”*ny ånd,*” ”I jeg giver jer *min* ånd i jeres indre”
- Jeremias 31:33-34 ”*i deres indre,*” ”*i deres hjerte*”
- Jeremias 32:38-41 *Jeg giver dem ét hjerte og én vej; Jeg lægger* guds frygt i deres hjerter, så de *ikke* viger fra mig.
- Hebræerbrevet 8:10 *Jeg lægger... i...*
- Andet Korintherbrev 3:1-3 med *den levende Guds ånd*, ikke på tavler af sten, men *i hjerter, på tavler af kød og blod*

4. Åndelig omskærelse – vore hjerter blev omskåret af Ånden.

- Romerbrevet 2:28-29 omskåret i sit *hjerte, i Ånden*
- Kolossenserbrevet 2:10-11 I ham er i blevet fyldt med den; *i ham omskåret, ikke med hånden* ved at ”*aflægge*” det *syndige legeme*, ved *omskærelse til Kristus*; (v.13) var døde, ”*uomskårne på kroppen*” (alle hedninges fysiske tilstand)
- Efeserbrevet 2:11 dem, ”*der kalder sig*” omskårne, en legemlig omskærelse, ”gjort med hænder” (Der er en hentydning og kontrast her til de kristnes sande omskærelse.)
- Filipperbrevet 3:3 *os, der er* de omskårne, som tjener ved Guds ånd i stedet for at stole på noget ydre
- Apostlenes Gerninger 7:51 *uomskårne på hjerte og øre*; ...altid op imod Helligånden
- Femte Mosebog 30:6 Herren vil *omskære dit hjerte, så du elsker...*

5. Ny natur – forvandlet fra tjørn til figentræer

- Matthæus 12:33-37 ”Tag et træ: Enten *er det godt*, og så er dets *frugt* også god, eller det er dårligt, og så er dets frugt også dårlig. For et træ *kendes* på frugten.”
- Matthæus 7:15-20 (spec. v.18 ”kan ikke”)

6. Nyt menneske – a) vi har aflagt det gamle menneske, og b) vi har iført os det nye menneske. (Adam vs. Kristus)

- Kolossenserbrevet 3:8-11 *for I har aflagt det gamle menneske med dets gerninger og iført jer det nye, som fornyes i sin Skabers billede til at have erkendelse. Her kommer det ikke an på at være græker eller jøde... men Kristus er alt og i alle.*
- Efeserbrevet 2:10, 14-16 *for i sig at skabe ét nyt menneske og forsone dem begge med Gud i ét legeme*
- Galaterbrevet 3:27.28 *Alle I, der er døbt til Kristus, har jo ikklædt jer Kristus. Her kommer det ikke an på at være jøde eller græker... for I er alle én i Kristus*
- Romerbrevet 13:13-14 *ikke løsagtigt og udsvævende, ikke i kiv og misundelse, men ikklæd jer Herren Jesus Kristus, og vær ikke optaget af det kødelige, så det vækker begær*
- Efeserbrevet 4:22-25 *at I skal aflægge jer det gamle menneske, som hører til jeres hidtidige levned, og som ødelægges af sine forføriske lyster, og at I skal fornyes i sind og ånd og iføre jer det nye menneske, skabt i Guds billede med sandhedens retfærdighed og fromhed. Læg derfor løgnen bort og tal sandhed med hinanden, for vi er hinandens lemmer.*

7. Korsfæstelse og opstandelse – a) vort ”gamle menneske” blev korsfæstet, ”vi” døde, vi blev begravet, og b) vi blev oprejst til at leve et nyt liv, og steg op til det himmelske, idet vi har fået del i Kristi liv og kraft gennem den iboende Helligånd.

Korsfæstet:

- Romerbrevet 6:6 vort gamle menneske er blevet korsfæstet sammen med ham
- Galaterbrevet 2:20 Jeg er korsfæstet med Kristus. Jeg lever ikke mere selv
- Galaterbrevet 6:14 ”vor Herre Jesu Kristi kors; ved ham er verden blevet korsfæstet for mig og jeg for verden.”

Død:

- Romerbrevet 6:2 vi, som er døde
- Romerbrevet 6:7 den, der er død
- Romerbrevet 6:8 vi er døde med Kristus
- Romerbrevet 7:4 I er gjort døde for loven
- Romerbrevet 7:6 løst fra loven og døde fra det, vi før var fanget i
- Galaterbrevet 2:19 Jeg er død for loven
- Galaterbrevet 2:20 Jeg lever ikke mere
- Kolossenserbrevet 2:20 I er døde med Kristus
- Kolossenserbrevet 3:3 I er jo døde
- Andet Timotheusbrev 2:11 for er vi døde med ham
- Andet Korintherbrev 5:14 thi er de alle døde

Begravet:

- Romerbrevet 6:4 begravet sammen med ham
- Kolossenserbrevet 2:12 blev begravet sammen med ham i dåben

Opstået og steget op:

- Romerbrevet 6:4 som Kristus blev oprejst fra de døde, skal leve et nyt liv
- Romerbrevet 6:5 en opstandelse, der ligner hans
- Romerbrevet 6:8 vi skal også leve med ham
- Romerbrevet 6:11 levende for Gud i Kristus Jesus
- Romerbrevet 6:13 levende, der før var døde
- Efeserbrevet 2:5-6 gjorde os levende med Kristus, og oprejste os sammen med ham og satte os med ham i himlen; jf. 5:14!
- Galaterbrevet 2:19 for at leve for Gud
- Galaterbrevet 5:25 vi *lever* i Ånden
- Kolossenserbrevet 2:12 også oprejst sammen med ham ved troen på Guds kraft, der oprejste ham fra de døde
- Kolossenserbrevet 3:1-3 oprejst *med Kristus*, søg det, som er i *himlen, dér hvor Kristus sidder ved Guds højre hånd*, I er jo døde, og *jeres liv er skjult med Kristus i Gud*
- Andet Korintherbrev 5:15 for at de, *der lever*, ikke længere skal leve for sig selv, men for ham, der døde og *opstod* for dem

Delagtige i hans liv og kraft:

- Johannes 4:14 skal *i ham* blive en kilde, *som vælder med vand til evigt liv*
- Johannes 6:57 ”Ligesom...jeg lever i kraft af Faderen, sådan skal... leve i kraft af mig.”
- Johannes 15:4-5 *Bliv i mig, og jeg bliver i jer. En gren kan ikke bære frugt i sig selv.*
- Andet Korintherbrev 4:11 for at også *Jesu liv* kan *komme til syne* i vores *dødelige krop*
- Galaterbrevet ”Jeg lever ikke mere selv, men *Kristus lever i mig.*”
- Efeserbrevet 3:16, 20 at styrkes i *det indre menneske ved hans ånd*; som formår *med sin kraft*, der *virker i os*, at gøre *langt ud over* hvad vi beder om eller forstår
- Kolossenserbrevet 3:4 Kristus, *jeres liv*
- Filipperbrevet 1:19, 21 Jesu Kristi ånds hjælp; ”*livet Kristus*”
- Filipperbrevet 4:13 ”alt formår jeg i ham, der giver mig kraft”
- Mange flere!

8. Kød/Ånd – a) vi er ikke længere ”i kødet,” men b) vi er ”i Ånden”

- Romerbrevet 7:5 dengang vi *var*
- Romerbrevet 8:5-9 de *kødelige*; ”det, *kødet vil*, er død”; de, som er *i kødet*, kan ikke være Gud til behag – men I er *ikke* i kødet, I er *i Ånden*, så sandt som Guds ånd *bor i jer*.
- Første Korintherbrev 2:10-3:4 sjælelige, kødelige, ”menneskelig visdom”; ”slet og ret mennesker” i modsætning til ”åndelige” og ”Kristi tanker” (dvs. de opførte sig som fortabte mennesker)

- Andet Korintherbrev 5:16 fra nu af kender vi ingen *rent menneskeligt*; selvom vi har kendt Kristus rent menneskeligt, *så gør vi det nu ikke længere*; ny skabning, *det gamle er forbi*; (dvs. Vi ser ikke længere noget fra det kødelige perspektiv, fordi vi *ikke længere lever dér!*)
- Galaterbrevet 5:25 *leve i Ånden* (Læg mærke til kontrasten kød/Ånd i de foregående vers.)

9. Verden/Det himmelske – a) vi blev flyttet over fra den jordiske sfære, og b) vi blev sat i den himmelske sfære.

- Kolossenserbrevet 2:20 ”som om I levede i verden”!
- Kolossenserbrevet 3:1-3 ”det, som er i himlen” i modsætning til ”det jordiske”
- Filipperbrevet 3:19b-20 ”det jordiske” i modsætning til ”i himlen”; vi er borgere *nu*
- Efeserbrevet 2:6 ”satte os med ham,” ”i himlen,” ”i Kristus Jesus”
- Efeserbrevet 1:3 ”himlens åndelige velsignelse,” ”i Kristus”
- Galaterbrevet 4:25-26 ”det nuværende Jerusalem” vs. ”det himmelske Jerusalem”
- Hebræerbrevet 12:22 *er* kommet til ”det himmelske Jerusalem” vs. ”håndgribelig”
- Galaterbrevet 6:14 korsfæstet for verden!
- Johannes 17:14, 16 ikke af verden, ligesom Kristus ikke er af verden! Jf. Johannes 8:23, Første Johannesbrev 4:4-6

10. Mørke/Lys – a) vi blev taget ud af ”mørkets” verden, og b) vi blev sat i ”lysets” rige.

- Efeserbrevet 5:7-14 engang *var I mørke*, men nu *er I lys* i Herren; lev som lysets børn; mørkets gerninger; vågn op, du som *sover*; stå op fra de *døde*, og Kristus vil lyse for dig.
- Kolossenserbrevet 1:12-13
- Første Thessalonikerbrev 5:1-11
- Romerbrevet 13:11-14
- Første Johannesbrev 2:7-11
- Apostlenes Gerninger 26:18
- Første Petersbrev 2:9
- Jf. også Matthæus 4:16, 5:14-16; Lukas 1:79!, 11:33-36, 16:8, 22:53; Johannes 1:5 (”mørket” = mennesker!), 3:19-21, 8:12, 12:35-36, 12:46; Andet Korintherbrev 4:1-6, 6:14; Første Johannesbrev 1:5-7

11. Guds trælle – a) vi blev løst fra vores trældom i synden, og b) vi blev trælle for retfærdigheden.

- Romerbrevet 6:6-7 *ikke længere* syndens slaver
- Romerbrevet 6:14 synden *skal ikke* længere herske over dig
- Romerbrevet 6:16-23 *var* syndens trælle; *befriet fra synden* og *trælle for Gud*
- Johannes 8:31-36 syndens træl; *trællen bliver ikke i huset for evigt*; *virkelig* frie
- Bemærk hvad det indebærer ordentligt at fortolke Romerbrevet 7, hvor Paulus taler om et menneske, som er ”solgt til at være under synden” (v.14), ”fange i syndens lov” (v.23), ”tjener” syndens lov (v.25) og stadig har brug for at blive ”fri” fra det dødsens legeme.

I det gamles død og det nyes opstandelse er vi:

- døde for synden og levende for Gud. Romerbrevet 6:1-14; 1 Peter 2:24 (jf. 1 Peter 4:1-2)
- døde for loven og levende for Gud. Romerbrevet 7:4-6; Galaterbrevet 2:19; Kolossenserbrevet 2:20-22; Galaterbrevet 6:12-15
- døde for sig selv og levende for Gud. 2 Korintherbrev 5:15 (jf. v.14-17)
- døde for verden (som lovens og syndens sfære) og levende for Gud:
 - Kolossenserbrevet 2:20 (verden som lovens sfære – se v.16-17, 20-23)
 - Kolossenserbrevet 3:3 (verden som syndes sfære – se v.2, 5 og frem.)
 - Galaterbrevet 6:14 (verden som lovens sfære – se v.12-15 og 4:3)

Når vi begynder at tro (dvs. ”forstå,” regne med den kendsgerning – Romerbrevet 6:11), at vi er nye skabninger, som lever i den himmelske sfære, bliver ”sindet” gradvist ”fornyet” (Romerbrevet 12:2; Efeserbrevet 4:23; Kolossenserbrevet 1:9), og vi bliver mere og mere gjort i stand til at se, tænke og handle ud fra det himmelske perspektiv:

- Da vi allerede ”har Kristi tanker” (1. Korintherbrev 2:16; Romerbrevet 8:6), er vi nu i stand til at ”lade” hans tanker regere i os (Filipperbrevet 2:5) og at ”væbne os” med hans tanker (1. Peter 4:1-2) jf. Filipperbrevet 3:15 (v.13-15)
- Da vi allerede er blevet korsfæstet, er vi ved tro blevet gjort i stand til at ”tage vort kors op og fornægte os *selv*” (Lukas 9:23) – *i sandhed*, ikke blot selvretfærdig ”selvfornægtelse.”
- Da vi *lever* ved Ånden, *vandrer* vi ved Ånden (Galaterbrevet 5:25). Se i kontrast til Kolossenserbrevet 3:7.
- Da det gamle menneske allerede er blevet aflagt og man har iført sig det nye (Kolossenserbrevet 3:9-10), formaner vi til at *leve* derefter ved at ”aflægge det gamle menneske” (dvs. dets gerninger) (Efeserbrevet 4:22) ved at ”aflægge vrede... iføre jer inderlig barmhjertighed...” (Kolossenserbrevet 3:8, 12), og ved at ”tage lysets rustning på” (Romerbrevet 13:12; Efeserbrevet 6:10-18; 1. Thessalonikerbrevet 5:8).
- Bemærk: Nogle autoriteter fastholder, at infinitiverne i Efeserbrevet 4:22, 24 ikke er imperativer, ”resulterende infinitiver,” og burde oversættes med ”I *har aflagt* det gamle menneske... og *har iført* jer det nye menneske...” (Se John Murray, *Principles of Conduct*, 214-18.) Dette ville gøre v.22 og 24 til *fakta* (som i Kolossenserbrevet 3:9-10) og v.25-32 til *formaninger* baseret på disse fakta.
- Da vi allerede ”har iklædt os Kristus” (Galaterbrevet 3:27) er vi allerede i nu i praksis i stand til at ”iføre os Herren Jesus Kristus” (Romerbrevet 13:14).
- Da vi *er* lysets børn, bør vi *vandre* som lysets børn (Efeserbrevet 5:7-10; 1. Thessalonikerbrev 5:4-10).
- Da vi *er* slaver af retfærdighed, kan vi nu afvise at lade synden ”herske” og kan *bringe* vore lemmer som trælle for retfærdigheden (Romerbrevet 6:12, 19)
- Jf. også Jakob 3:10-12; Esajas 52:1-2; Esajas 60:1-5; Ordsprogenes bog 31:4 etc.

Opsummering af udtryk:

- Det "gamle menneske": Vort gamle selv, den, vi var i Adam, vort ugenfødte selv.
- Det "nye menneske": Hvem vi er i Kristus, den nye skabning, vor sande identitet som kristne
- Det "syndige legeme": "Kødet"; den uforløste, fysiske krop ses som den verden, hvor synden stadig forsøger at herske. Jf. Romerbrevet 6:12, 13, 19; Romerbrevet 7:5, 14, 18, 23, 24, 25; Romerbrevet 8:3, 10-13 (Bemærk: synd = "legemets gerninger!"); Romerbrevet 12:1-2; Kolossenserbrevet 3:5f. (Bemærk: v.5 *bogst.* "Lad det i jer dø, som er på jorden!"); Galaterbrevet 5:19f.
- "Verden": den region eller sfære i hvilken noget regerer, "hersker," eller overstyrer; samme som "kongerige" (Kolossenserbrevet 1:13b). Se også "rige" (Kolossenserbrevet 1:13a) og "magt" (Apostlenes Gerninger 26:18): autoritet, jurisdiktion.

”KAN IKKE SYNDE”

Johannes fortæller os i Første Johannesbrev 3:4-9, at kristne ”ikke synder” og ”gør ikke synd”. Hvad mener han med sådanne udtalelser? Adskillige svar er blevet givet på disse spørgsmål gennem århundrederne, men her vil vi se på blot to af disse.

1. **En populær forklaring på disse vers er, at den kristnes nye natur ikke kan synde.** ”Guds sæd” (som er perfekt) ”bliver” i den kristne, og den hverken begærer eller begår *en eneste syndig handling*. Selvom der er megen sandhed i dette syn, er der ikke desto mindre gode indvendinger imod det.

For det første siger Johannes ikke, at den kristnes *nye natur* ikke kan synde; han siger, at den kristne *selv* ikke synder: ”Guds sæd bliver i ham, og han kan ikke synde, fordi han er født af Gud.” (1. Johannes 3:9) Den ”han”, som ”ikke kan synde” er tydeligvis den kristne *som en hel person* – den samme person, som siges at været blevet ”født af Gud” i den sidste del af verset.

For det andet er forslaget om, at den kristnes ”nye natur” ikke synder, faktisk en meningsløs udtalelse. Kun en *person* er i stand til at synde eller ikke at synde; en abstrakt natur hverken kan eller vil handle overhovedet. Som vi har set i Kapitel 9, er en ”natur” noget, vi ”har” adskilt fra vores person; det er en beskrivelse af, *hvem vi virkelig er* i vores inderste væsen.

For det tredje sættes ”at gøre synd” i modsætning til ”at gøre retfærdighed.” Her tænker Johannes selvfølgelig ikke på en *enkelt* retfærdig handling, men på det at *praktisere* retfærdighed. På samme måde, når han i denne passage taler om umuligheden i, at den kristne skulle ”gøre synd,” må det, han tænker på, ikke være en enkelt syndig handling, men det at *praktisere* synd.

For det fjerde forsøger Johannes her at vise, at de kristnes *egentlige handlinger* er diametralt modsatte af de ugenfødtes handlinger. Han taler om kristne, som *faktisk ikke synder*; ikke blot kristne, ”som synder og hader det” eller kristne ”som synder, men ikke synder i deres nye natur.” En sådan undervisning kunne komme fra de kættere, som Johannes modsiger.

2. **Den bedste forklaring på disse vers er, at ”synden,” som den troende hverken ”gør” eller ”ikke kan” gøre, er en vanemæssig eller vedholdende synd.** Johannes siger bogstaveligt talt, at den kristne ikke ”gør synden.” Det betyder, at den kristne ikke ”praktiserer” synd. Tværtimod ”praktiserer” den kristne retfærdighed: ”Kære børn, lad ingen føre jer vild. Den, der gør retfærdigheden, er retfærdig, ligesom han er retfærdig.” (1. Johannesbrev 3:7).

Hvorfor oplever den kristne sig som ude af stand til at ”praktisere synd”? Svaret gives i v.9: ”Enhver, som er født af Gud, gør ikke synd; for Guds sæd bliver i ham, og han kan ikke synde, fordi han er født af Gud.” Alle kristne har en ny natur (Guds sæd) som deres væsentlige identitet. Denne nye natur (som er fuldkommen) hævder sig imod al ondskab, hvilket forhindrer den troende i at leve i synd. Tværtimod er det retfærdighed, der mest karakteriserer hans liv. Den kristnes liv er dog ikke perfekt, fordi han stadig har kødet at kæmpe med gennem hele sin levetid. Når hans dødelige legeme bliver forløst, vil det nye liv,

som allerede er til stede i ham, blive fuldt ud manifesteret, og hans gerninger vil stemme perfekt overens med hans fornyede hjertes længsler.

Denne forståelse af Johannes' ord er den eneste, der giver fuld vægt til nutidsformen af de verber, som indgår, og gengives i de bedste moderne oversættelser af 1. Johannesbrev 3:4-9.

"Enhver, som gør synden, begår også lovbrud, for synd er lovbrud. I ved, at han blev åbenbaret for at bære vore synder, og der er ikke synd i ham. Enhver, som bliver i ham, synder ikke; enhver, som synder, har ikke set ham og kender ham ikke. Kære børn, lad ingen føre jer vild. Den, der gør retfærdigheden, er retfærdig, ligesom han er retfærdig. Den, der gør synden, er af Djævelen, for Djævelen har syndet fra begyndelsen. Derfor blev Guds søn åbenbaret: for at tilintetgøre Djævelens gerninger. Enhver, som er født af Gud, gør ikke synd; for Guds sæd bliver i ham, og han kan ikke synde, fordi han er født af Gud."

ROMERBREVET 7

At forsøge at beskæftige sig med de kontroverser, der omgiver Romerbrevet 7, ville kræve en hel bog. Her kan blot gives nogle retningslinjer for fortolkningen af det:

- 1. Romerbrevet 7 følger direkte efter Romerbrevet 6, fortsætter med og udvider de temaer, som blev introduceret dér.** Ifølge Romerbrevet 6, er de kristne ”døde fra synden”¹ som følge af deres forening med Kristus, og er derfor blevet ”frigjort”² fra den således, at synden ikke længere er ”herre”³ over dem. Resultatet af at være død for synden er ”trældom”⁴ for Gud, som frembringer ”frugt”⁵ til helliggørelse. Paulus gentager dette triumferende mønster i Romerbrevet 7: De kristne er ”gjort døde for loven”⁶ i kraft af deres forening med Kristus og er derfor blevet ”løst” fra den således, at loven ikke længere er ”herre”⁷ over dem. Resultatet af at være død for loven er en ”tjeneste”⁸ for Gud, som bærer ”frugt”⁹ for Gud. Kort sagt, har Paulus ”svævet” i Romerbrevet 6, og han *fortsætter* med at svæve i Romerbrevet 7!

Det sande formål med Romerbrevet 7 er at forklare og udvide Paulus’ beskrivelse i 6:14: ”Synden skal ikke være herre over jer, for I er ikke under loven, men under nåden.” Ifølge dette vers er vores befrielse fra syndens herredømme et direkte resultat af den kendsgerning, at vi ikke længere er ”under loven.” Det første spørgsmål, som skal besvares, er ”Hvordan er det sket, at de kristne ikke længere er ’under loven?’” Paulus besvarer dette spørgsmål i 7:1-4. Kristne er flyttet fra lovens verden, idet de er døde fra den i kraft af deres forening med Kristus. Det andet spørgsmål, som skal besvares, er ”Hvorfor er frihed fra loven *nødvendig* for at sikre vores udfrielse fra syndens herredømme?” Eller modsat ”Hvorfor er frihed fra syndens herredømme *umulig* for alle, som stadig er under loven?” Paulus besvarer dette spørgsmål i 7:5-25. Alle, som stadig er ”under loven” er også stadig ”i kødet.” (v.5) Men loven rører op i og *styrker* syndens herredømme over dem, som er i kødet, hvilket efterlader dem i en tilstand af trældom og død. (v.5, 7-25).

- 2. Det er absolut livsnødvendigt at erkende, at Paulus tænker på to og kun to grupper – dem, som er ”under loven” (”i kødet”) og dem, som er ”under nåden” (”i Ånden”).** (s. 96-98) Disse to gruppers kendetegn opsummeres både *før* (7:5-6) og *efter* (8:1-4) Paulus’ diskussion i Romerbrevet 7:7-25. Dette betyder, at Paulus i v.14-25 *ikke* beskriver en ”kødelig kristen,” som ikke endnu er ”passeret ind i Romerbrevet 8,” som det ”dybere syn” på Romerbrevet 7 fortæller os. *Alle* kristne er ”i” Romerbrevet 8, ligesom alle kristne er ”i” Romerbrevet 6 og ”i” Romerbrevet 7:6.

¹Romerbrevet 6:2, 11

²Romerbrevet 6:7, 18, 22

³Romerbrevet 6:14 (Gr. ”herredømme,” ”magt”)

⁴Romerbrevet 6:22

⁵Romerbrevet 6:21-22 (Gr. ” frugt”)

⁶Romerbrevet 7:4

⁷Romerbrevet 7:1 (Gr. ”herredømme” som i 6:14)

⁸Romerbrevet 7:6

⁹Romerbrevet 7:4

3. Paulus har allerede i detaljer beskrevet enhver kristens tilstand i Romerbrevet 6 og i Romerbrevet 7:1-6. Vi kan ikke ignorere denne beskrivelse, når vi kommer til den sidste halvdel af Romerbrevet 7.

Ifølge Romerbrevet 6 og Romerbrevet 7:1-6 er alle kristne blevet ”befriet fra synden” og er blevet ”trælle for retfærdigheden.”¹ ”Synden skal ikke være herre over” de kristne, for de er ”ikke under loven, men under nåden.”² Kristne er bragt til at ”tilhøre en anden, ham der er opstået fra de døde, og bære frugt for Gud.”³ De er ”levende, der før var døde.”⁴ De er ikke længere ”i kødet.”⁵ De er ”tjenere i Åndens nye liv, og ikke i bogstavens gamle.”⁶

Den holdning, at Romerbrevet 7:14-25 er en beskrivelse af ”den kristne, når han er bedst, selv af Paulus, da han skrev det,” går direkte imod alt, hvad Paulus hidtil har sagt. Hvordan kan vi læse Romerbrevet 6 og 7:1-6 og stadig fastholde, at alle sande kristne faktisk er ”*af kød, solgt til at være under synden*”⁷ !

Det er af højeste betydning, at dette syn på Romerbrevet 7 har ført til det ”elendige menneske”-koncept for det kristne liv, hvor der næsten sættes lighedstegn mellem ”elendighed” og åndelighed, og jo mere hellige bliver, des mere ”elendige” er vi. En forfatter skriver således: ”Denne klage ’Jeg elendige menneske,’ udtrykker den kristnes normale oplevelse, og enhver kristen, som ikke klager på denne måde, er i en unormal og usund åndelig tilstand. Det menneske, som ikke dagligt udtrykker denne klage, er enten så langt fra fællesskabet med Kristus eller så uvidende om Skriftens lære eller så bedraget i forhold til sin faktiske tilstand, at han ikke kender sit eget hjertes fordærv, og at hans eget liv er en ynkelig fiasko.”⁸ ”Det menneske, som i sandhed har fællesskab med Kristus, vil... udsende denne stønnen... hver dag og hver time”⁹

Det er sandt, at dagens mundrap af ”let til tro” og overfladisk omvendelse har gjort, at skarer af bekendende ”kristne” desperat har brug for en åbenbaring af deres eget indre fordærv og forfald. I manges tilfælde ville det føre til bitter gråd¹⁰ og ægte omvendelse. Men ethvert sandt Guds barn, som er rejst langt ad pilgrimsvejen, ved allerede ret meget om sin egen elendighed og modbydelighed uden Kristi forandrende magt. I stedet for at bede om, at Gud vil give os ”et sådant billede af [vort] eget fordærv og vor uværdighed, at [vi] i sandhed kunne krybe i støvet for ham,”¹¹ ville det så ikke være mere bibelsk at bede Gud om et sådant billede af *Kristi opstandelsesliv i os*¹² og af *vores nye natur i ham*¹³, så vi kunne svæve i det himmelske og med glæde tjene ham i det nye liv?

Nogle teologer har forsøgt at komme uden om det ”elendige kristne” syn i Romerbrevet 7 ved at sige, at selvom Paulus her taler om sin egen nuværende oplevelse som troende, beskriver han blot den kendsgerning, at ”ingen kristen er så hellig, som han gerne vil være.” Ifølge dette syn lærer Romerbrevet 7 blot, at ”den kristnes rækkevidde altid overgår hans greb,” og at den kristne gennem sin levetid ”ikke kan opnå fuldkommenhed.” Alle disse udtalelser er uden tvivl sande, men de retfærdiggør ikke den grad af fiasko og

¹Romerbrevet 6:18

²Romerbrevet 6:14

³Romerbrevet 7:4

⁴Romerbrevet 6:13

⁵Romerbrevet 7:5

⁶Romerbrevet 7:6

⁷Romerbrevet 7:14

⁸A. W. Pink, ”The Christian in Romans 7”

⁹Pink

¹⁰Zakarias' bog 12:10

¹¹Pink

¹²Efeserbrevet 1:18-23; Efeserbrevet 3:14-21

¹³Kolossenserbrevet 3:9-13

elendighed, som er tydelig i passagen. Paulus beskriver tydeligvis her (for at bruge hans egne ord) en tilstand af ”elendighed,”¹ en tilstand af ”trældom”² og en tilstand af at være *ude af stand til*³ at ”gøre godt.” Med andre ord er mennesket i Romerbrevet 7 ikke blot i kamp med synden, men fuldstændig besejret af den, hvilket står i skarp kontrast til Paulus’ beskrivelse af alle sande kristne i Romerbrevet 6 og Romerbrevet 7:1-6.

- 4. Romerbrevet 6 og 7 er struktureret omkring fire spørgsmål og deres tilhørende svar.** I slutningen af Romerbrevet 5 kommer Paulus med to chokerende udtalelser, som kræver forsvar og afklaring. Den første er, at ”loven kom til, for at faldet skulle blive større,” og den anden er, at ”blev synden større, er nåden blevet så meget desto større.” (v.20) Paulus forventer, at disse udtalelser vil blive misforstået og forvrænget af andre, så han sætter sig for at tydeliggøre og forsvare dem i kapitel seks og syv. Han gør dette i form af fire spørgsmål og deres tilhørende svar. (6:1; 6:5; 7:7; 7:13) Hvert af disse spørgsmål-svar-afsnit følger et bestemt mønster. Først fremfører Paulus den forventede misforståelse eller forvrængning af sin position. Dernæst følger en stærk benægtelse (”Aldeles ikke!”) og et kort, opsummerende svar på misforståelsen. Dette korte svar tydeliggøres og udlægges derefter i de følgende vers. Dette mønster er ufravigeligt gennem Romerbrevet 6-7:

Romerbrevet 6:1 – Spørgsmål: ”Hvad følger nu heraf? Skal vi blive i synden, for at nåden kan blive så meget større?” Stærk benægtelse: ”Aldeles ikke!” Kort svar: ”Hvordan skulle vi, som er døde fra synden, stadig kunne leve i den?” Fyldigere forklaring af det korte svar: v.3-14.

Romerbrevet 6:15 – Spørgsmål: ”Hvad da? Skal vi synde, fordi vi ikke er under loven, men under nåden?” Stærk benægtelse: ”Aldeles ikke!” Kort svar: ”Ved I ikke, at den, I stiller jer til rådighed for som trælle og viser lydighed, må I også være trælle for og vise lydighed...?” Fyldigere forklaring af det korte svar: v.17-23.

Romerbrevet 7:7 – Spørgsmål: ”Skal vi da sige, at loven er synd?” Stærk benægtelse: ”Aldeles ikke!” Kort svar: ”Men synden kom jeg først til at kende gennem loven. Begæret vidste jeg ikke af, før loven sagde: ’Du må ikke begære.’” Fyldigere forklaring af det korte svar: v.8-12.

Romerbrevet 7:13 – Spørgsmål: ”Blev dette gode da min død?” Stærk benægtelse: ”Aldeles ikke!” Kort svar: ”Men det blev synden, for at den kunne fremtræde som synd, og den brugte det gode til at volde min død, for at synden ved at bruge budet skulle vise sig at være syndig ud over alle grænser.” Fyldigere forklaring af det korte svar: v.14-25.

Dette er baggrunden for v.14-25! Vers 14 begynder ikke et nyt og fuldstændigt uafhængigt tema, som nogle har antaget. Emnet der behandles i dette afsnit er ikke ”den umodne kristnes manglende evne til at vandre i Ånden” eller ”den modne kristnes fortsatte kamp mod blivende synd.” Derimod er emnet her ”lovens godhed på trods af den effekt, den har på dem, som endnu er i kødet.” I denne sammenhæng, er det meget væsentligt, at v.14 begynder med ordet ”for” og straks efterfølges (to gange) af ordet ”for” i v.15.

- 5. Romerbrevet 7:14-25 flyder fra og er en fortsættelse af Paulus’ diskussion i v.7-13 af ”mennesket, til hvem budet er kommet.”** I v.5 beskriver Paulus tilstanden af dem, som er ”i kødet” og ”under loven”: ”For dengang vi var i *kødet*, var de syndige lidenskaber, som *loven* kalder frem, virksomme i *vore lemmer*, så at vi bar frugt til døden.” Nøgleordene her

¹Romerbrevet 7:24

²Romerbrevet 7:14, 23-24

³Romerbrevet 7:18-19

er ”lov,” ”synd” og ”kød.” *Disse tre ord fra v.5 vil forme hjertet af Paulus’ diskussion gennem resten af kapitlet.*

I v.7-12 begynder Paulus at forklare sin udtalelse i v.5 ved at referere til sin egen oplevelse forud for sin omvendelse. Der var en tid, hvor Paulus levede i en tilstand af selvtilfredshed: ”Jeg levede engang.” (v.9) Han troede, at han fint kunne klare at holde loven: ”uangribelig i lovretfærdighed.”¹

Men så kom det store vendepunkt i Paulus’ liv. Ved Guds Ånds værk ”kom budet” til ham. Han begyndte at erkende, hvor dybe og krævende lovens bud virkelig er, og hvor umuligt det var for ham at overholde disse krav. ”Synden levede op” og Paulus ”døde” under den frygtelige overbevisning om sin syndighed. (Hvor lang tid dette varede, ved vi ikke, men vi ved, at før han nogensinde mødte den opstandne Kristus på vejen til Damaskus, var det allerede hårdt for Paulus at ”stampe mod brodden.”²) Loven, som lovede *liv*, resulterede da i *død* for Paulus, ikke på grund af hans egen fejl, men på grund af syndens grænseløse syndighed.

Indtil dette punkt i sin diskussion (v.13) har Paulus blot forklaret forholdet mellem ”lov” og ”synd” og vist, hvordan loven faktisk vækker synden og fører til død. Men han har endnu ikke forklaret, *hvorfor* loven skulle forårsage sådanne virkninger. Dette kan han kun gøre ved at diskutere ”kødet”!

Dette er baggrunden for Romerbrevet 7:14-25! Vers 14 begynder med ordet ”for” og *fortsætter og avancerer* Paulus’ diskussion af ”lov, synd og kød” ved dramatisk at beskrive i nutid *stedet*, hvor synden hersker – ”kødet”: ”(For) vi ved, at *loven er af ånd. Men jeg er af kød*, solgt til at være under synden.” (Bemærk, at overgangen til nutid naturligt finder sted, idet Paulus umuligt kunne sige ”Vi ved, at loven *var* af ånd.”) Paulus fortsætter så i nutid indtil slutningen af kapitlet og giver en førstehåndsbetragtning af den ”syndens trældom,” som de, der er ”i kødet” oplever. Han gør dette set fra et menneskes synsvinkel, som er nu blevet en kristen og tydeligt kan se den konflikts natur, som tidligere fandt sted i hans liv. Af denne årsag viser den terminologi, som Paulus benytter i disse vers, megen kristen indflydelse, selvom det beskriver hans pre-kristne tilstand.

Husk igen Paulus’ kontrollerende udtalelse: ”For dengang vi var *i kødet*, var de syndige lidenskaber, som loven kalder frem, *virksomme i vore lemmer*, så at vi bar frugt til døden.”

”Kød” kontrolleres af ”synd,” og *ved lovens tilstedeværelse* vil kødets syndige tilbøjeligheder altid kulminere med ”død.” Det faktum, at ”kød” er det, Paulus lægger vægt på gennem dette afsnit, er klart grundet den terminologi, han bruger: ”af kød, solgt til at være under synden,”³ ”en lov i mine lemmer”⁴ og ”syndens lov, som er i mine lemmer.”⁵ Trældommen under ”synden i lemmerne” fører til denne desperate klage: ”Jeg elendige menneske! Hvem skal fri mig fra dette dødsens *legeme* (margin: ”dette dødens legeme”)?”⁶ Paulus’ svar på denne klage gives i v.25: ”Gud ske tak ved Jesus Kristus, vor Herre!” Og mere fyldestgørende i 8:1-4: ”Så er der da nu ingen fordømmelse for dem, som er i Kristus Jesus. *For livets ånds lov har i Kristus Jesus befriet mig fra syndens og dødens lov.* Det, som loven ikke kunne, fordi den kom til kort på grund af kødet, det gjorde Gud... for at lovens krav skulle opfyldes i os, *som ikke lever i lydighed mod kødet, men i lydighed mod Ånden.*”

¹Filipperbrevet 3:6

²Apostlenes Gerninger 26:14

³Romerbrevet 7:14

⁴Romerbrevet 7:23

⁵Romerbrevet 7:23

⁶Romerbrevet 7:24

Læg mærke til Paulus' opsummering her af, hvad han lige udførligt har sagt i 7:14-25: ”... det, som *loven* ikke kunne, fordi den kom til kort *på grund af kødet*...”! Og læg igen mærke til hans beskrivelse af dem, som er kristne: ”For livets ånds lov har i Kristus Jesus *befriet mig* fra syndens og dødens lov... for at lovens krav skulle *opfyldes* i os, som ikke lever i lydighed mod kødet, men i lydighed mod Ånden”! Mennesket i Romerbrevet 7 klager ”Hvem skal fri mig?” Den kristne svarer ”Livets ånds lov i Kristus Jesus *har* befriet mig.”

Isaac Watts opsummerer Paulus' lære i Romerbrevet 7 i en salme med titlen ”Overbevisning om synd ved loven – Romerbrevet 7:8, 9, 14-24”:

*Herre, hvor sikker min samvittighed var,
Og jeg følte ingen indre rædsel!
Jeg levede uden loven,
Og troede, at mine synder var døde.*

*Mine forhåbninger om himlen var faste og lyse;
Men siden budet kom,
Med overbevisende kraft og lys,
Ser jeg, hvor afskyelig jeg er.*

*Min skyld syntes lille før,
Indtil jeg frygteligt så,
Hvor fuldkommen, hellig, retfærdig og ren
Din evige lov var.*

*Så følte min sjæl en tung byrde;
Mine synder levede op igen;
Jeg havde krænket en frygtelig Gud,
Og alle mine håb blev slået ned.*

*Jeg er som en hjælpeløs fange, solgt
Under syndens magt:
Jeg kan ikke gøre det gode, jeg ville,
Eller holde min samvittighed ren.*

*Min Gud! Klager jeg ved hvert åndedrag
For en venlig kraft til frelse;
Til at knuse syndens og dødens byrde,
Og derved forløse trællen.*

Tre observationer til slut

Til slut må tre ting bemærkes:

1. På trods af overfladiske ligheder er Galaterbrevet 5:16-25 ikke parallelt med Romerbrevet 7. Romerbrevet 7:14-25 beskriver det menneskes kamp og nederlag, som stadig er ”i kødet” og ”under loven.” Helligånden er tydeligvis ikke til stede i dette menneskes sprog og tanke. Faktisk nævnes Helligånden ikke noget sted i hele stykket. Galaterbrevet 5:16-25 beskriver på den anden side den uundgåelige konflikt, som *Helligånden* har med *kødet* i den sande troendes liv. En snert af sejr lyder gennem denne

passage: Den kristne er ”ikke under loven.”¹ Han har allerede definitivt ”korsfæstet kødet sammen med lidenskaberne og begæringerne” gennem omvendelse og tro på Kristus.² Åndens magt i hans liv forhindrer ham i at følge sit køds naturlige tilbøjeligheder – han kan ikke gøre ”som han vil.”³ Da han *lever* ”i Ånden” er han nu i stand til at ”*vandre* i Ånden.”⁴ Og da han ”vandrer i Ånden,” forsikres han om, at han ”*ikke skal* følge kødets lyst.”⁵ Disse vers udtrykker ikke ”elendighed,” men en forvisning om sejr!

Den rigtige parallel til Galaterbrevet 5:16-25 er Romerbrevet 8:12-14, hvor ”kød” og ”Ånd” på samme måde sættes i kontrast: ”Brødre, så skylder vi da ikke kødet at leve i lydighed mod det. Hvis I lever i lydighed mod kødet, skal I dø, men hvis I ved Åndens hjælp dræber legemets gerninger, skal I leve. For alle, som drives af Guds ånd, er Guds børn.” Ifølge disse vers forpligtes den kristne ikke til at leve i lydighed mod kødet. Han er ved Helligåndens kraft i stand til at ”dræbe legemets gerninger.” At således blive ”ledt af Ånden” er faktisk en af de særlige kendetegn ved alle, som i sandhed er ”Guds børn”! Læg mærke til den parallel, der her er mellem at blive ”ledt af Ånden” (Romerbrevet 8:14) og ”vandre i Ånden” (Romerbrevet 8:4; Galaterbrevet 5:16).

2. Mennesket, der beskrives i Romerbrevet 7:7-25 er ikke det typiske fortabte ”menneske på gaden,” som ikke kender noget til lovens åndelighed eller ægte ønskværdighed. Mennesket i Romerbrevet 7:7-25 er mennesket til hvem ”budet er kommet.” Han udtrykker sig som en ikke-troende aldrig ville gøre det. Den tilstand af elendighed, som han oplever, *fører til, at han kommer til Kristus*: ”Gud ske tak ved vor Herre Jesus Kristus!”⁶ Ud fra dette er det tydeligt, at denne mand ”oplæres af Gud” og ”hører og lærer af Faderen.”⁷ *Alle* som på den måde har ”hørt og lært af Faderen” *kommer til Kristus*.⁸

3. Der er ingen tvivl om, at enhver sand kristen til tider har følt det, som om han befandt sig ”midt i” Romerbrevet 7. Selv det virkelig *retfærdige* menneske ”falder syv gange”⁹ Kristen erfaring involverer altid smertefulde nederlag som en del af den process, der er at lære at ”vandre i Ånden.” Som Peter er vi ofte ved bitter fiasko nødt til at lære vores egen beslutsomheds utilstrækkelighed.¹⁰ Spørgsmålet, vi står overfor, er dog ikke ”hvad oplever kristne ofte?” men ”hvad lærer Paulus os i Romerbrevet 7?”

(De, der er interesseret i at læse mere om dette emne henvises til: Robert L. Reymond, *A New Systematic Theology of the Christian Faith*, Bilag F, 1127-32; Martyn Lloyd-Jones, *The Law: Its Functions and Limits*; og Herman Ridderbos, *Paul: An Outline of His Theology*, 126-30.)

¹Galaterbrevet 5:18

²Galaterbrevet 5:24

³Galaterbrevet 5:17

⁴Galaterbrevet 5:25

⁵Galaterbrevet 5:16

⁶Romerbrevet 7:25

⁷Johannesevangeliet 6:45

⁸Johannesevangeliet 6:45

⁹Ordsprogenes bog 24:16

¹⁰Lukasevangeliet 22:31-34

Bilag D

ALLE VELSIGNELSER I KRISTUS

Det var ”i Kristus Jesus” at Guds formål og nåde blev givet os fra evige tider siden:

- 2. Timotheusbrev 1:9 ”Han frelste os og kaldte os med en hellig kaldelse, ikke på grund af vore gerninger, men efter *egen beslutning og af den nåde*, som var givet os i Kristus Jesus for evige tider siden.”
- Efeserbrevet 1:4-6 ”For før verden blev grundlagt, har Gud i ham udvalgt os til at stå hellige og uden fejl for hans ansigt i kærlighed. I sin gode vilje forudbestemte han os til barnekår hos sig ved Jesus Kristus til lov og pris for hans nådes herlighed, som han har skænket os i sin elskede søn.”
- Efeserbrevet 1:9-10 ”ved at lade os kende sin viljes hemmelighed ud fra *den gode beslutning, han selv forud havde fattet* om den frelsesplan for tidernes fylde: *at sammenfatte alt i Kristus*, både det himmelske og det jordiske.”

I Kristus er Guds formål og løfter opfyldt:

- Efeserbrevet 3:11 ”efter hans beslutning fra evige tider, som han gennemførte *ved Kristus Jesus, vor Herre.*”
- 2. Korintherbrev 1:19 “For Guds søn, Jesus Kristus, som vi – jeg og Silvanus og Timotheus – har prædikeret hos jer, var ikke både ja og nej, men *i ham er der kun sagt ja.*”
- 2. Korintherbrev 1:20 “for *alle Guds løfter har fået deres ja i ham.* Derfor siger vi også ved ham vort amen, Gud til ære.”
- Efeserbrevet 3:6 ”At hedningerne er medarvinger og medindlemmede i legemet og har medandel i *forjættelsen i Kristus Jesus* i kraft af det evangelium, som jeg blev tjener for ved Guds nådegave.”
- 2. Timotheusbrev 1:1 “Fra Paulus, Kristi Jesu apostel, udsendt ved Guds vilje for at forkynde *løftet om livet i Kristus Jesus.*”

Forening med Kristus finder sted ved omvendelsen:

- 2. Korintherbrev 5:17 “Altså: Er nogen *i Kristus*, er han en ny skabning. Det gamle er forbi, se, noget nyt er blevet til!”
- Romerbrevet 16:7 “Hils Andronikos og Junias, mine landsmænd og medfanger. De nyder megen anseelse blandt apostlene, og *de har tilmed været i Kristus før mig.*”
- 1. Petersbrev 5:14 “Hils hinanden med kærligt kys. Fred være med jer alle, som er *i Kristus!*”
- 1. Johannesbrev 2:5 “men den, der holder fast ved hans ord, i ham er Guds kærlighed i sandhed fuldendt. Deraf ved vi, at vi er *i ham.*”
- 1. Johannesbrev 3:24 “Den, der holder hans bud, *bliver i Gud og Gud i ham.* Og at han *bliver i os*, ved vi af Ånden, som han har givet os.”
- 1. Johannesbrev 4:13 “Deraf ved vi, at *vi bliver i ham og han i os*: at han har givet os af sin ånd.”

- 1. Johannesbrev 4:15 “Den, der bekender, at Jesus er Guds søn, *i ham bliver Gud, og han bliver i Gud.*”
- Romerbrevet 16:3 “Hils Priska og Akvila, mine medarbejdere *i Kristus Jesus.*”
- Romerbrevet 16:9 “Hils Urbanus, vores *medarbejder i Kristus*, og min kære Stakys.”
- 2. Korintherbrev 12:2 “Jeg kender *et menneske i Kristus*, som for fjorten år siden – om det var i legemet eller uden for legemet, ved jeg ikke, Gud ved det – blev rykket bort til den tredje himmel.”
- Galaterbrevet 1:22 “Jeg var personlig ukendt for *Kristi menigheder i Judæa.*”

I Kristus fjernes vores åndelige blindhed:

- 2. Korintherbrev 3:14 “Dog forhærdedes deres tanker, for indtil den dag i dag bliver det samme slør ved med at ligge over oplæsningen af den gamle pagt uden at tages bort, for *det fjernes først i Kristus.*”

I Kristus er vi nye skabninger, som lever I en ny verden:

- 2. Korintherbrev 5:17 ”Altså: *Er nogen i Kristus, er han en ny skabning.* Det gamle er forbi... noget nyt er blevet til!”
- Efeserbrevet 2:10 ”For hans værk er vi, *skabt i Kristus Jesus* til gode gerninger, som Gud forud har lagt til rette for os at vandre i.”
- Kolossenserbrevet 2:11 ”*I ham blev I også omskåret, ikke med hånden*, men ved at aflægge det syndige legeme, ved omskærelse til Kristus.”

I Kristus har vi forløsning:

- Romerbrevet 3:24 ”og ufortjent gøres de retfærdige af hans nåde ved forløsningen *i Kristus Jesus.*”
- 1. Korintherbrev 1:30 ”Men *ham skyldes det, at I er i Kristus Jesus*, som er blevet visdom for os fra Gud, både retfærdighed og helligelse og *forløsning.*”
- Efeserbrevet 1:7 ”*I ham* har vi forløsning ved hans blod, tilgivelse for vore synder ved Guds rige nåde.”
- Kolossenserbrevet 1:14 ”*i ham* har vi forløsningen, syndernes forladelse.”

I Kristus er vi forliget med Gud:

- 2. Korintherbrev 5:19 ”for det var Gud, der *i Kristus* forligte verden med sig selv og ikke tilregnede dem deres overtrædelser, men betroede os ordet om forligelsen.”

I Kristus er vi kommet nær:

- Efeserbrevet 2:13 ”Men nu, da I er *i Kristus Jesus*, er I, som engang var langt borte, ved Kristi blod *kommet nær*.”

I Kristus har vi tilgivelse:

- Efeserbrevet 4:32 ”men vær gode mod hinanden, vær barmhjertige og tilgiv hinanden, ligesom Gud har *tilgivet jer i Kristus*.”
- Kolossenserbrevet 1:14 ”*i ham* har vi forløsningen, *syndernes forladelse*.”

I Kristus har vi retfærdighed:

- 1. Korintherbrev 1:30 ”Men ham skyldes det, at I er *i Kristus Jesus*, som er blevet visdom for os fra Gud, både *retfærdighed* og helligelse og forløsning.”
- 2. Korintherbrev 5:21 ”Ham, der ikke kendte til synd, har han gjort til synd for os, for at vi kunne blive Guds retfærdighed *i ham*.”
- Filipperbrevet 3:9 ”og findes *i ham*, ikke med min egen retfærdighed, den fra loven, men med den, der fås ved troen på Kristus, retfærdigheden fra Gud grundet på troen.”

I Kristus er vi retfærdiggjorte:

- Galaterbrevet 2:17 ”Men når vi, ved at søge at blive *retfærdige i Kristus*, selv er kommet til at stå som syndere, går Kristus så ikke syndens ærinde? Aldeles ikke!”

I Kristus har vi ingen fordømmelse:

- Romerbrevet 8:1 ”Så er der da nu ingen fordømmelse for dem, der er *i Kristus Jesus*.”

I Kristus har vi frihed fra syndens og dødens lov:

- Romerbrevet 8:2 ”For livets ånds lov har *i Kristus Jesus* befriet mig fra syndens og dødens lov.”

I Kristus har vi frihed:

- Galaterbrevet 2:4 ”det krævede ellers nogle indsnegne falske brødre, som havde listet sig ind for at udspejle *den frihed, vi har i Kristus Jesus*, og for at trælbinde os.”

I Kristus betyder religiøse ceremonier intet:

- Galaterbrevet 5:6 ”For *i Kristus Jesus* gør det hverken fra eller til, om man er omskåret eller ej, men det gør tro, virksom i kærlighed.”

I Kristus har vi åndelig omskærelse:

- Kolossenserbrevet 2:11 ”*I ham* blev I også omskåret, ikke med hånden, men ved at aflægge det syndige legeme, ved omskærelse til Kristus.”

I Kristus helliggøres vi:

- 1. Korintherbrev 1:2 ”Til Guds menighed i Korinth, dem, der er *helliget ved Kristus Jesus, kaldet til at være hellige*, sammen med alle dem, der påkalder vor Herre Jesu Kristi navn på ethvert sted, deres og vores.”
- 1. Korintherbrev 1:30 ”Men ham skyldes det, at I er *i Kristus Jesus*, som er blevet visdom for os fra Gud, både retfærdighed og *helligelse* og forløsning.”
- Filipperbrevet 1:1 ”Fra Paulus og Timotheus, Kristi Jesu tjenere. Til alle *de hellige i Kristus Jesus*, jer der bor i Filippi, samt tilsynsmænd og menighedstjenere.”
- Filipperbrevet 4:21 ”Hils hver enkelt af *de hellige i Kristus Jesus!* Hilsen til jer fra brødrene hos mig.”

I Kristus er vi døde for synden og levende for Gud:

- Romerbrevet 6:11 ”Sådan skal også I se på jer selv: I er døde for synden, men levende for Gud *i Kristus Jesus.*”

I Kristus er vi blevet gjort fuldkomne:

- Kolossenserbrevet 2:10 ”og *i ham*, som er hoved for al magt og myndighed, er I blevet fyldt med den.”
- Kolossenserbrevet 1:28 ”Ham forkynder vi, og vi formaner enhver og belærer enhver med al visdom for at føre ethvert menneske frem som fuldkomment *i Kristus.*”

I Kristus har vi frimodighed og tillidsfuld adgang:

- Efeserbrevet 3:12 ”*I ham* og ved troen på ham har vi frimodighed og tillidsfuld adgang til Gud.”

I Kristus har vi frelse:

- 2. Timotheusbrev 2:10 ”Derfor udholder jeg alt for de udvalgte skyld, for at også de kan få *frelsen ved Kristus Jesus* med evig herlighed.”

I Kristus har vi en arv:

- Efeserbrevet 1:11 ”*I ham har vi også fået del i arven, vi som var forudbestemt dertil ved Guds beslutning; for han gennemfører alt efter sin viljes forsæt.*”

I Kristus er Guds evige herlighed:

- 1. Petersbrev 5:10 ”Og når I må lide her en kort tid, vil al nådes Gud, som har kaldet jer til *sin evige herlighed ved Kristus Jesus*, selv udruste, støtte, styrke, grundfæste jer.”

I Kristus blev vi beseglet med Helligånden:

- Efeserbrevet 1:13 ”*I ham blev også I, da I hørte sandhedens ord, evangeliet om jeres frelse – i ham blev også I, da I kom til tro, beseglet med forjættelsens hellige ånd.*”

I Kristus har vi opstandelseskraft:

- Efeserbrevet 1:19-20 ”og hvor overvældende stor hans *magt er hos os*, der tror i kraft af hans mægtige styrke. Med den magt *virkede han i Kristus*, da han oprejste ham fra de døde og satte ham ved sin højre hånd i himlen.”

I Kristus har vi åndelige gaver:

- 1. Korintherbrev 1:5 ”For *i ham* er I blevet rige på alt, på al tale og på al kundskab.”

I Kristus har vi enhver velsignelse:

- Efeserbrevet 1:3 “Lovet være Gud, vor Herre Jesu Kristi fader, som *i Kristus* har velsignet os med *al himlens åndelige velsignelse.*”
- Galaterbrevet 3:14 “*for at velsignelsen til Abraham kunne nå ud til hedningerne i Kristus Jesus*, og vi ved troen kunne få Ånden, der var lovet os.”

I Kristus findes Guds kærlighed, nåde og fred:

- Romerbrevet 8:39 “eller noget i det høje eller i det dybe eller nogen anden skabning kan skille os fra *Guds kærlighed i Kristus Jesus, vor Herre.*”
- 1. Korintherbrev 1:4 “Jeg takker altid min Gud for jer, for den *nåde, som han har givet jer i Kristus Jesus.*”
- Efeserbrevet 1:6 “til lov og pris for *hans nådes herlighed*, som han har skænket os *i sin elskede søn.*”
- Efeserbrevet 2:7 “for i de kommende tidsaldre at vise *sin overstrømmende rige nåde og sin godhed mod os i Kristus Jesus.*”
- 2. Timotheusbrev 2:1 “Og du, mit barn, vær stærk ved *nåden i Kristus Jesus!*”

- Filipperbrevet 4:7 "Og *Guds fred*, som overgår al forstand, vil bevare jeres hjerter og tanker i *Kristus Jesus*."

I Kristus er vi i himlen:

- Efeserbrevet 1:3 "Lovet være Gud, vor Herre Jesu Kristi fader, som i *Kristus* har velsignet os med *al himlens åndelige velsignelse*."
- Efeserbrevet 2:6 "og han oprejste os sammen med ham og satte os med ham i *himlen*, i *Kristus Jesus*."

I Kristus er der rigdom på herlighed:

- Filipperbrevet 4:19 "Min Gud vil fuldt ud give jer alt, hvad I har brug for, af sin *rigdom på herlighed* i *Kristus Jesus*."

I Kristus består alt:

- Kolossenserbrevet 1:17 "Han er forud for alt, og *alt består ved ham*."

I Kristus har vi liv; Kristus er vores liv:

- Johannesevangeliet 3:15 "for at enhver, som tror, skal *have evigt liv i ham*."
- Romerbrevet 6:11 ""Sådan skal også I se på jer selv: I er døde for synden, men *levende for Gud i Kristus Jesus*."
- Romerbrevet 6:23 "For syndens løn er død, men Guds nådegave er *evigt liv i Kristus Jesus, vor Herre*."
- Romerbrevet 8:2 "For *livets ånds lov har i Kristus Jesus* befriet mig fra syndens og dødens lov."
- 1. Korintherbrev 15:22 "...*alle gøres levende med Kristus*."
- Kolossenserbrevet 3:3-4 "I er jo døde, og jeres *liv er skjult med Kristus i Gud*. Når Kristus, *jeres liv*, bliver åbenbaret, da skal også I blive åbenbaret sammen med ham i herlighed."
- Johannesevangeliet 6:56 "Den, der spiser mit kød og drikker mit blod, *bliver i mig, og jeg i ham*."
- Johannesevangeliet 15:5 "Jeg er vintræet, I er grenene. Den, der *bliver i mig, og jeg i ham*, han bærer megen frugt; for skilt fra mig kan I slet intet gøre."
- Galaterbrevet 2:20 "Jeg lever ikke mere selv, men *Kristus lever i mig*, og mit liv her på jorden lever jeg i troen på Guds søn, der elskede mig og gav sig selv hen for mig."

De, som er i Kristus, har iført sig Kristus:

- Galaterbrevet 3:27-28 "Alle I, der er døbt til Kristus, har jo iklædt jer (bogst. "iført") Kristus. Her kommer det ikke an på at være jøde eller græker, på at være træl eller fri, på at være mand og kvinde, for I er alle *én i Kristus Jesus*."

- Kolossenserbrevet 3:9-11 ”Lyv ikke for hinanden, for I har aflagt det gamle menneske med dets gerninger og *iført* jer det nye, som fornyes i sin skabers billede til at have erkendelse. Her kommer det ikke an på at være græker og jøde, omskåret og uomskåret, barbar, skyte, træl, fri, *men Kristus er alt og i alle.*”

I Kristus er vi ét:

- Johannesevangeliet 17:21-23 ”at de alle må være ét, ligesom du, fader, i mig og jeg i dig, *at de også må være i os*, for at verden skal tro, at du har udsendt mig. Den herlighed, du har givet mig, har jeg givet dem, for at de skal være ét, ligesom vi er ét, *jeg i dem og du i mig*, for at de fuldt ud skal blive ét, for at verden skal forstå, at du har udsendt mig og har elsket dem, som du har elsket mig.”
- Romerbrevet 12:5 ”således er vi alle *ét legeme i Kristus*, og hver især hinandens lemmer.”
- Galaterbrevet 3:28 ”Her kommer det ikke an på at være jøde eller græker, på at være træl eller fri, på at være mand og kvinde, for *I er alle én i Kristus Jesus.*”

OFTE STILLEDE SPØRGSMÅL

- **Hvordan relaterer læren i denne bog sig til idéen om ”syndfri fuldkommenhed”?**

I følge Bibelen er der ”intet menneske, som ikke synder.”¹ ”Intet menneske på jorden er så retfærdigt, at han kun gør det gode og aldrig synder.”² ”Alle begår vi mange fejl.”³ I overensstemmelse med denne realitet lærte Herren Jesus sine disciple at bede *dagligt* ”Forlad os vor skyld.”⁴

Vi forstår med det samme, hvorfor det er sådan, blot ved at overveje *et* af de to store bud: ”og du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind og af hele din styrke.”⁵ Hvem af os ville kunne sige, at vi nogensinde har elsket Gud bare en time, som han fortjener at blive elsket? For at kunne gøre det ville vi være nødt til at elske ham *lige så fuldkomment, som Kristus selv gør det*. Men ingen af os har nogensinde gjort det, ikke engang, når vi har *bedt* eller *tilbedt*! Selv vores bønner og tilbedelse kommer umådeligt til kort i forhold til Kristi fuldkomne tro, kærlighed, vedholdenhed og hengivenhed. Af denne årsag er det kun ”gennem Jesus Kristus” og hans sonofferdød på vore vegne, at vore bønner og andre ”åndelige ofre” er ”kærkomne for Gud.”⁶ Vi kan ikke engang ”takke Gud” bort set fra ”gennem Jesus Kristus”!⁷ I følge Bibelen er selv ubevidste synder stadig *synder*⁸ og skal betales for ved sonofferets blod.

Enhver kristen, som på korrekt vis er blevet instrueret af Guds ord og Ånd, føler til dels, hvor forfærdeligt han dagligt kommer til kort i forhold til at elske Gud af hele dit hjerte, sjæl, sind og styrke. Han kunne let bruge al sin tid på at udforske og bedømme de måder, hvorpå han har svigtet Gud i løbet af blot en enkelt dag. *Dette er dog ikke selve Bibelens fokus*. I Bibelen ser vi i stedet en vægtlægning på den vidunderlige og mægtige nådegerning, som Gud har virket i sine børn. For eksempel omtaler Jesus Natanael som ”en israelit, der er *uden svig*”!⁹ Han taler om den kristne som en, der har ”*et smukt og godt hjerte*”¹⁰ og referer til ham som et ”*godt menneske*,” som ”*tager gode ting frem af sit hjertes gode forråd*.” Han omtaler sine disciple på trods af deres fiaskoer som dem, der ”er *blevet hos mig under mine prøvelser*”¹¹ og ”*har holdt fast ved Guds ord*”!¹²

Ligeledes gennemgår Paulus, da han genfortæller historien om Abraham, Abrahams forhindringer, og karakteriserer ham som en mand, der ”ikke tvivlede i vantro.”¹³ Han ”tvivler ikke på,” at de romerske troende er ”*fulde af godhed og fornøden indsigt*, så de også kan vejlede

¹2. Krønikebog 6:36

²Prædikerens bog 7:20

³Jakobsbrevet 3:2

⁴Lukasevangeliet 11:4

⁵Markusevangeliet 12:30

⁶1. Petersbrev 2:5

⁷Romerbrevet 1:8

⁸1. Korintherbrev 4:3-4; 3. Mosebog 5:17-19; 4. Mosebog 15:22-25; Salme 19:12-14

⁹Johannesevangeliet 1:47

¹⁰Lukasevangeliet 8:15

¹¹Lukasevangeliet 22:28

¹²Johannesevangeliet 17:6

¹³Romerbrevet 4:20

hinanden.”¹ Han beskriver alle kristne som ”*hellige og elskede*”² og siger, at de ”*har korsfæstet kødet* sammen med lidenskaberne og begæringerne.”³ Lignende eksempler kunne mangedobles. Enhver kristen burde følge denne vægtlægning i Bibelen. Uanset erkendelsen af hvor meget han dagligt kommer til kort i forhold til fuldkommenheden, burde den kristne rette sit hjerte og sind mod de vidunderlige ting, som Gud har gjort for ham i Kristus. Dette er troens holdning. I os selv er vi ”ikke noget”⁴ og ”kan intet gøre,”⁵ men i Kristus ”formår vi alt!”⁶ Den modsatte tankegang illustreres derimod godt af en medpastor:

Forestil jer nogle gæster, der ankommer til en mands hjem. Da de begynder at kommentere på de mange forandringer og forbedringer, som er foretaget i mandens hjem, hænger han skamfuldt med hovedet og siger ”Åh, men der er noget, jeg må vise jer.” Dernæst går han ud i køkkenet og hiver skraldespanden ud. (Ethvert hus har en!) Han og gæsterne bruger derefter aftenen på at undersøge skraldespandens indhold i detaljer, mens de sukker over, hvor modbydelig og afskyelig hver eneste genstand i den er. Dette gør de, mens de sidder i en nyligt indrettet stue, men de er så fordybet i deres opgave, at de er blevet fuldstændig uvidende om deres omgivelser!

Dette er ikke en *bibelsk* tilgang til det kristne liv! Kristne gør bestemt ”mange fejl,” men ifølge Bibelen finder Gud *behag* i sine børn og i deres ustabile tilkendegivelse af kærlighed til ham. Han ”fryder sig i glæde” over dem og ”jubler over dem med fryd!”⁷ Han ser dem som sin smukke ”brud,”⁸ og deres ofre og liv er ”en liflig duft”⁹ for ham.

- **Hvad er forskellen mellem konstant at komme til kort i forhold til Kristi fuldkommenhed og konstant blive besejret af bevidst synd?**

At sige, at kristne konstant kommer til kort i forhold til Kristi fuldkommenhed er helt anderledes end at sige, at kristne *er nødt til at blive besejret af bevidste synder*. Det er netop sådanne *åbenlyse* og *bevidste* synder, som Johannes tænker på i 1. Johannesbrev 2:1, hvor han siger ”Mine børn, dette skriver jeg til jer, for at I ikke skal synde. Men hvis nogen synder, har vi en talsmand hos Faderen, Jesus Kristus, den retfærdige.” Ved at bruge ordet ”hvis” gør Johannes det klart, at kristne ikke behøver at overgive sig til synd. Paulus tænker på det samme, når han formaner os til ikke at ”leve i lydighed mod kødet.” *Kristne behøver ikke, at lade synden herske i deres dødelige legemer!* Når han konfronteres med åbenlys synd, har den troende en evne til ”ved Åndens hjælp” at ”dræbe legemets gerninger.”¹⁰ Mens han vandrer i Ånden, *vil han ikke følge kødets lyst.*¹¹ Faktisk erklærer Paulus med sikkerhed, at synden ikke skal herske over nogen kristen, for han er ikke under loven,

¹Romerbrevet 15:14

²Kolossenserbrevet 3:12

³Galaterbrevet 5:24

⁴Galaterbrevet 6:3

⁵Johannesevangeliet 15:5

⁶Filipperbrevet 4:13

⁷Sefanias' bog 3:17

⁸Højsangen 4:1f; Efeserbrevet 5:25

⁹Filipperbrevet 4:18

¹⁰Romerbrevet 8:13

¹¹Galaterbrevet 5:16

men under nåden.¹ Kristus ”gav sig selv hen for os for at løskøbe os fra *al slags* lovløshed og skaffe sig et *rent folk som sin ejendom, ivrigt efter at gøre gode gerninger.*”²

Ingen kristen bliver fuldkommen i sin levetid – langt fra! Men enhver kristen har kraft i Kristus til at bryde med bevidst synd og leve et liv af ”retfærdighed og fred og glæde i Helligånden.”³

- **Nogle mennesker siger, at Romerbrevet 7:14-25 blot portrætterer den kristnes igangværende kamp mod synden – at den kristnes liv dybest set er et sejrrigt liv, men at kristne sørger dybt over de fejl og mangler, som stadig er i deres liv. Hvordan vil du besvare dette syn?**

Jeg er generelt enig med den slags mennesker i forhold til det kristne livs natur. Det kristne liv er grundlæggende et sejrrigt liv, og kristne *sørger* dybt over de fejl og mangler, som stadig er i deres liv! Ikke alle, som tager Romerbrevet 7:14-25 som omhandlende den kristne, har et ”elendigt menneske” og ”opgivende” syn på det kristne liv, og vi skal ikke antage, at de har det. Min uenighed med disse mennesker er dybest set en forskel i fortolkningen (og det mulige misbrug) af et sted i Skriften, ikke nødvendigvis en forskel i selve det kristne livs natur.

Det er dog et faktum, at *masser* af mennesker *misbruger* Romerbrevet 7, og vender det til ”trøst,” når de er elendigt til mode og besejret af synd: ”Når alt kommer til alt, kunne selv ikke apostlen Paulus opnå sejr, så hvorfor skulle jeg forvente det anderledes?” Selv dem, der tror, at det kristne liv grundlæggende er et triumferende liv, fristes subtilt af tanken om, at ”denne ene synd” måske er en synd, som de, *ligesom Paulus*, aldrig bliver i stand til at overvinde.

I lyset af dette misbrug af Romerbrevet 7, vil jeg betone endnu engang, at temaet i Romerbrevet 7 *ikke* er ”iboende synd i den troende,” men ”lovens godhed på trods af den effekt, den har på på dem, der er i kødet.” Romerbrevet 7 har at gøre med den kendsgerning, at loven, selvom den er ”åndelig” og ”god,” ”kom til kort på grund af kødet”⁴ Det tegner et detaljeret billede af den virkelighed, at ”dengang vi var i kødet, var de syndige lidenskaber, som loven kalder frem, virksomme i vore lemmer, så at vi bar frugt til døden.”⁵ Det skal også noteres (i lyset af det svar, der tidligere blev givet i forhold til ”syndfri fuldkommenhed”), at Paulus i Romerbrevet 7:14-25 tydeligvis *ikke* taler om den helligste kristnes fortsatte fiasko i at måle sig med Kristi fuldkommenhed, som nogle har antaget, men om *bevidst nederlag til kendt synd*. Dette er indlysende udfra det faktum, at mennesket i disse vers bevidst ønsker at gøre godt, men i stedet ”gør,” hvad han *ved* er ”ondt”⁶ ”gør det, han hader”⁷ Dette nederlag til kendt synd beskrives som vedvarende, ikke lejlighedsvis, og *intet* bliver sagt om nogen evne, dette menneske kunne have, til ved Helligånden at dræbe synden. Omvendt kan vi som kristne dagligt prise Gud for, at ”livets ånds lov i Kristus Jesus har befriet os fra syndens og dødens lov.”⁸ Vi er blevet ”løst fra loven og er døde fra det, vi før var fanget i, så at vi er tjenere i Åndens nye liv, og ikke i bogstavens gamle.”⁹

- **Hvad med Galaterbrevet 5:17? Er det ikke det samme som Romerbrevet 7?**

¹Romerbrevet 6:14

²Titusbrevet 2:14

³Romerbrevet 14:17

⁴Romerbrevet 8:3

⁵Romerbrevet 7:5

⁶Romerbrevet 7:19

⁷Romerbrevet 7:15

⁸Romerbrevet 8:2

⁹Romerbrevet 7:6

Galaterbrevet 5:17 ("For kødets lyst står Ånden imod, og Ånden står kødet imod. De to ligger i strid med hinanden, så I ikke kan gøre, hvad I vil.") er ikke en forsikring om *nederlag*, men en forsikring om *sejr*. Paulus begynder i v.16 med løftet om, at hvis vi "lever i Ånden," vil vi "ikke følge kødets lyst." Han forklarer dernæst i v.17, hvorfor det er sådan: Helligånden, hvis karakter er i direkte modsætning til kødet, sætter sig selv imod det og modsætter sig det, *idet den virkningsfuldt forhindrer os i at live selvisk eller lader os diktere af kødet*. Efter at have sat "kødets gerninger" i modsætning til "Åndens frugt" i v.19-23, forsikrer Paulus os igen i v.24 om at "de, som hører Kristus Jesus til, har korsfæstet kødet sammen med lidenskaberne og begæringerne."

Et citat fra kommentator Albert Barnes kan være til hjælp her:

Der er endvidere ingen grund til at fortolke dette, som det altid synes at være tilfældet, som sindets overvældende tendens til ondskab, som blev det lært, at den kristne ønskede at gøre godt, men *ikke kunne* på grund af sit indre fordærv. Så langt som Paulus' sprog eller det faktum angår, kan det forstås modsat, og dermed betyde, at sådan er Helligåndens begrænsninger og indflydelse på hjertet, at den kristne *ikke gør* det onde, som han ellers ville gøre...

Han (Paulus) formaner dem (Galaterbrevet 5:16) til at vandre i Ånden, og forsikrer dem om, at de derved ikke vil følge kødets lyst. For at opmuntre dem til at gøre dette, minder han dem om, at der var modsatrettede principper i deres sind, Guds Ånds indlydelse og kødets nedadgående tendens. Disse er hinandens modsætninger; og sådan er faktisk Åndens indflydelse på sindet, at den kristne ikke gør de ting, han ellers ville.¹

- **Er du ikke for bogstavelig i din forståelse af de forskellige passager, som beskriver genfødselen?**

Det er åbenlyst, at når Bibelen for eksempel taler om, at "Guds sæd"² bliver i os, og at vi har "fået del i guddommelig natur,"³ skal disse begreber ikke forstås på en fysisk måde. De indebærer heller ikke nogen formindskning af den absolutte afgrund mellem den uendelige Skaber og hans begrænsede skabning. Ikke desto mindre må vi konstant minde os selv om, at *Helligånden bevidst valgte disse begreber*, netop fordi de nøjagtigt overbringer os sandheden om den usynlige virkelighed. Vi tør ikke i den sofistikerede teologis navn at "bortforklare" sådanne termer, indtil de er udtømt for nogen reel betydning. Den kristne er *virkelig* "født af Gud." Han er *virkelig* en "ny skabning" med et "nyt hjerte," "levende, der før var død," og har "taget sæde i himlen"!

- **Hvis den kristne er et nyt menneske og legemet i sig selv ikke er syndigt, hvor kommer synden i den troende så fra?**

Bibelen giver os ikke en detaljeret beskrivelse af menneskets psykologi eller af, hvordan den menneskelige psykologi fungerer. Derimod giver den os en *funktionel eller principiel beskrivelse*. Denne beskrivelse efterlader mange metafysiske spørgsmål ubesvaret, men er mere end tilstrækkelig til at give os et fast fundament for at leve det kristne liv.

De grundlæggende fakta er klare:

¹Albert Barnes *Notes on the New Testament*, Galaterbrevet 5:17

²1. Johannesbrev 3:9

³2. Petersbrev 1:4

1. Den *dybeste* og *ultimate* sandhed om den kristne er, at han er et nyt menneske. Dette er hans *essentielle identitet*. Det nye menneske repræsenterer den, han ”virkelig” er på nuværende tidspunkt og den, han *vil være* om tusind år.
2. Det nye menneske er ikke den *eneste* sandhed om den kristne. Der er *et aspekt af hans personlighed*, som endnu ikke er blevet forløst – hans ”forgængelige legeme.” I følge Bibelen, opstår den kristnes fortsatte kamp mod synden på grund af dette faktum. Synden forsøger stadig at herske i hans forgængelige legeme.¹

Dette uforløste, forgængelige legeme, set som stedet, hvor synden stadig forsøger at herske, refereres til i Bibelen som ”kødet.” Skriften taler gentagne gange om legemets ”lemmer” (hænder, fødder, øjne etc.) som steder, hvor synden hævder sig selv.² Bibelen refererer endda synder som ”legemets gerninger”!³ Vi ved, at når en kristen synder, er det ikke kun hans legeme, der synder, men den kristne selv som hel person. Ikke desto mindre gør Bibelen det klart, at så snart legemet er blevet forløst, vil synden ikke længere være et problem for den troende.⁴

Kødet er et aspekt af den kristnes samlede personlighed, men det er ikke den endelige sandhed om ham. Det repræsenterer ikke, hvem han virkelig er, eller hvad han virkelig elsker. ”Legemets gerninger” bedrøver ham og går på tværs af alt, hvad der er ham mest dyrebart.

3. *Den kristne behøver ikke at blive besejret af kødet.* Mens hans sind ”fornyes”⁵ ved at tro på de kendsgerninger, der drejer sig om, hvem han virkelig er, og mens han lærer at ”leve i Ånden,” vil han blive mere og mere i stand til at ”dræbe legemets gerninger.”

- **Hvad er den praktiske forskel mellem læren om, at den kristne har to naturer, og læren om, at den kristne er et nyt menneske, som har kødet er kæmpe med?**

Den grundlæggende forskel handler om *identitet*: *Hvem er jeg egentlig? Hvad er den endelige sandhed om mig?* Hvis ondskaben i mit inderste væsen stadig er et udtryk for, hvem jeg *virkelig er*, og hvad jeg *virkelig elsker*, så bliver helliggørelsen en proces, der handler om at benægte realiteterne og blive en anden end den, jeg virkelig er.

Hvis jeg på den anden side er et nyt menneske, som stadig har kødet at kæmpe med, vil jeg, hver gang jeg siger ”nej” til synden, sige ”ja” til den, jeg virkelig er og hvad, jeg virkelig elsker. Helliggørelsen bliver så en proces, der handler om at *favne realiteten* af at *tro på, hvad der er sandt*, og om i *praksis* mere og mere *at blive* den person, jeg virkelig er.⁶

- **Når Jesus i Markusevangeliet 7:21-22 siger, at ”indefra, fra menneskenes hjerte, kommer de onde tanker, utugt, tyveri, mord, ægteskabsbrud, griskhed, ondskab, svig, umådehold, misundelse, bespottelse, hovmod, tåbelighed,” taler han om kristne såvel som ikke-kristne?**

¹Romerbrevet 6:12-13

²Romerbrevet 6:13, 19; 7:5, 23; Kolossenserbrevet 3:5; Jakobsbrevet 3:6; 4:1

³Romerbrevet 8:13

⁴Romerbrevet 8:23

⁵Romerbrevet 12:2; Efeserbrevet 4:23

⁶Kolossenserbrevet 3:9-10

Siden Herren her refererer til *bestemte handlinger*, som ”kommer fra” (v.20) mennesker og gør dem urene, inklusive ordret ”utugt, tyveri, mord, ægteskabsbrud” og ”griskhed, ondskab,” er det klart, at han beskriver den fortabte menneskehed generelt, ikke kristne.

Modsat refereres der af Herren til de kristne som dem, der har ”*et smukt og godt hjerte.*”¹ Ifølge Jesus er den kristne et ”godt menneske, som tager gode ting frem af sit gode forråd.”

”Tag et træ: Enten *er det godt, og så er dets frugt også god*, eller det er dårligt, og så er dets frugt også dårlig. For et træ kendes på frugten. Øgleyngel, hvordan skulle I, som er onde, kunne sige noget godt? For *hvad hjertet er fuldt af*, løber munden over med. *Et godt menneske tager gode ting frem af sit gode forråd, og et ondt menneske tager onde ting frem af sit onde forråd.*”²

- **Hvad med Matthæusevangeliet 7:11? På hvilken måde er den kristne ”ond”?**

Når Jesus siger til farisæerne i Matthæusevangeliet 12:34 (citeret ovenfor) ”Øgleyngel, hvordan skulle I, *som er onde*, kunne sige noget godt?” er det klart, at han bruger ordet ”ond” som reference til den ikke-kristne - ”det onde menneske,” som ”tager onde ting frem af sit onde forråd.”

I Matthæusevangeliet 7:11 lærer Jesus derimod sine disciple om bøn. Det er derfor åbenlyst, at når han siger til dem ”Når da I, som er onde, kan give jeres børn gode gaver, hvor meget snarere vil så ikke jeres fader, som er i himlene, give gode gaver til dem, der beder ham!” siger han *ikke*, at de er ”onde mennesker” på samme måde, som de uomvendte farisæere er det. Ikke desto mindre *er de, sammenlignet med ”deres fader, som er i himlen,*” er de sandelig ”onde.” Som vi så tidligere i dette bilag, kommer selv sande kristne til kort i forhold til Guds fuldkomne godhed, når de sammenlignes med ham. ”Ingen er god undtagen én, nemlig Gud.”³

- **Refererer Jeremias' bog 31:31-34 og Ezekiels bog 36:25-28 ikke til Israel og frem for til kirken?**

Mange profetier i det Gamle Testamente angående et fornyet og genoprettet ”Israel” ses i det Gamle Testamente at have deres *ultimative* opfyldelse i kirken. Den ”nye pagt” er en af dem. Gud siger i Jeremias' bog 31, at han vil slutte ”en ny pagt med Israels hus og med Judas hus.” Forfatteren til Hebræerbrevet gør det klart, at dette løfte er opfyldt, ikke det fysiske ”Israels hus og Judas hus” som sådan, men i kirken.⁴ Enhver *kristen*, hvad enten han er jøde eller hedning, har del i den nye pagt.⁵ En hvilken som helst fremtidig barmhjertighed fra Gud mod jøderne vil resultere i, at de bliver podet ind på kirken sammen med troende hedninger.⁶

Ezekiel 36 tales ligeledes ind i en kontekst af flere ”nye pagts” løfter. For eksempel taler Ezekiels bog 34:23-25 om Messias' komme og om ”fredspagten,” som Gud da vil oprette med sit folk, og Ezekiels bog 37:24-28 taler om denne ”fredspagt” som en ”evig pagt.” (Se Hebræerbrevet 13:20.)

Langt fra at se løfter til Israel i det Gamle Testamente som ikke gældende for kirken, fortæller Paulus de hedningetroende i Efesus, at selvom de engang var ”udelukket fra borgerret i

¹Lukasevangeliet 8:15

²Matthæusevangeliet 12:33-35

³Markusevangeliet 10:18

⁴Hebræerbrevet 8

⁵Lukasevangeliet 22:20; 1. Korintherbrev 11:25

⁶Romerbrevet 11:11-24

Israel og *fremmede for forjættelsens pagter*” er de nu blevet gjort delagtige (sammen med troende jøder) i *de selv samme løfter*, da de ”ved Kristi blod er kommet nær.”¹ Både jøde og hedning er blevet gjort til ”et nyt menneske” - kirken. ”For han er vor fred. *Han gjorde de to parter til ét*, og med sin legemlige død nedrev han den mur af fjendskab, som skilte os... for i sig at *skabe ét nyt menneske af de to* og således stifte fred og for ved korset at *forsoner dem begge med Gud i ét legeme...*” Paulus går så langt som til at sige, at hedningerne ”ikke længere er fremmede og udlændinge, men... er de helliges medborgere [jødiske troende] og hører til Guds husstand.”

Dette syn på det Gamle Testaments løfter fremføres også af Peter, som taler om *kirken*, ikke Israel, som opfyldelsen af Guds længsel i de Gamle Testamente² efter et ”helligt folk”: ”Men I er *en udvalgt slægt*, et kongeligt præsteskab, *et helligt folk*, et ejendomsfolk, for at I skal forkynde hans guddomsmagt, han som kaldte jer ud af mørket til sit underfulde lys, *I, som før ikke var et folk, men nu er Guds folk*, I, som ikke fandt barmhjertighed, men nu har fundet barmhjertighed.”³

¹Efeserbrevet 2:11-22

². Mosebog 19:5-6

³1. Petersbrev 2:9-10

Om forfatteren

Charles Leiter bor med sin kone Mona og to af sine børn i Kirksville, Missouri, hvor han har været pastor siden 1974. Herren har brugt ham som underviser i sin tjeneste til sand hjælp og fordel for mange kristne. I tillæg til sin pastorale gerning har Hr. Leiter også brugt tid på at forkynde på konferencer i udlandet og overalt i landet. Du kan få mere at vide om hans tjeneste og den kirke, hvor han er medpastor, ved online at besøge www.lakeroadchapel.org.

Et ord fra forlaget

Det er vores store mål at se Guds pris på sit folks læber. Siden sin start har Granted Ministries forsøgt at fremme de menneskers indflydelse, Gud på vidunderlig vis har brugt i vores egen personlige vækst i tro. Under Gud har Charles Leiter haft en dyb indvirkning på alle os, der er involveret i Granted Ministries. Og mere specifikt har denne bogs indhold (som med så stor klarhed udfolder de essentielle sandheder om retfærdiggørelse og genfødsel) vist sig at være en enorm velsignelse for mange. Vi stoler på, at vore anstrengelser for at gøre denne bog mere bredt tilgængelig, vil tjene Kristi legeme. Vi tror, at det er kirkens sandeste behov, at hun mere fuldstændigt og dybt kommer til at kende sin salige Gud. I forsøget herpå slår vi følge med vor Herre Jesus Kristus i bøn ”Hellig dem i sandheden; dit ord er sandhed” (Johannesevangeliet 17:17). Vi vil opmuntre dig til at besøge os online på www.grantedministries.org og forsyne dig med, hvad der er der.

Hvad du har råd til-politik

Som med alle vore ressourcer, som vi gøre tilgængelige, tilbydes denne bog enhver, som tror, at de kan have gavn af den, uanset om de kan betale for den eller ej. Bogen koster noget, men vi vil ikke have, at dette skal være en hindring for nogen. Hvis du ikke har råd til at købe et eksemplar, eller hvis du kun har råd til at betale en del af prisen, beder vi dig om at skrive til os og give os muligheden for at tjene Gud ved at sørge for hans folk. Vores eneste bestemmelse er, at du ikke anmoder om at få bogen, medmindre du er sikker på at læse den inden for seks måneder. Vi vil ikke gavmildt forstørre dit bibliotek, men gavmildt forbedre din åndelige tilstand.

– C. T. april, 2009

Granted Ministries Press
P O Box 1348
Hannibal, MO 63401-1348